Harlequin

N
14.8
Mai

Bianca

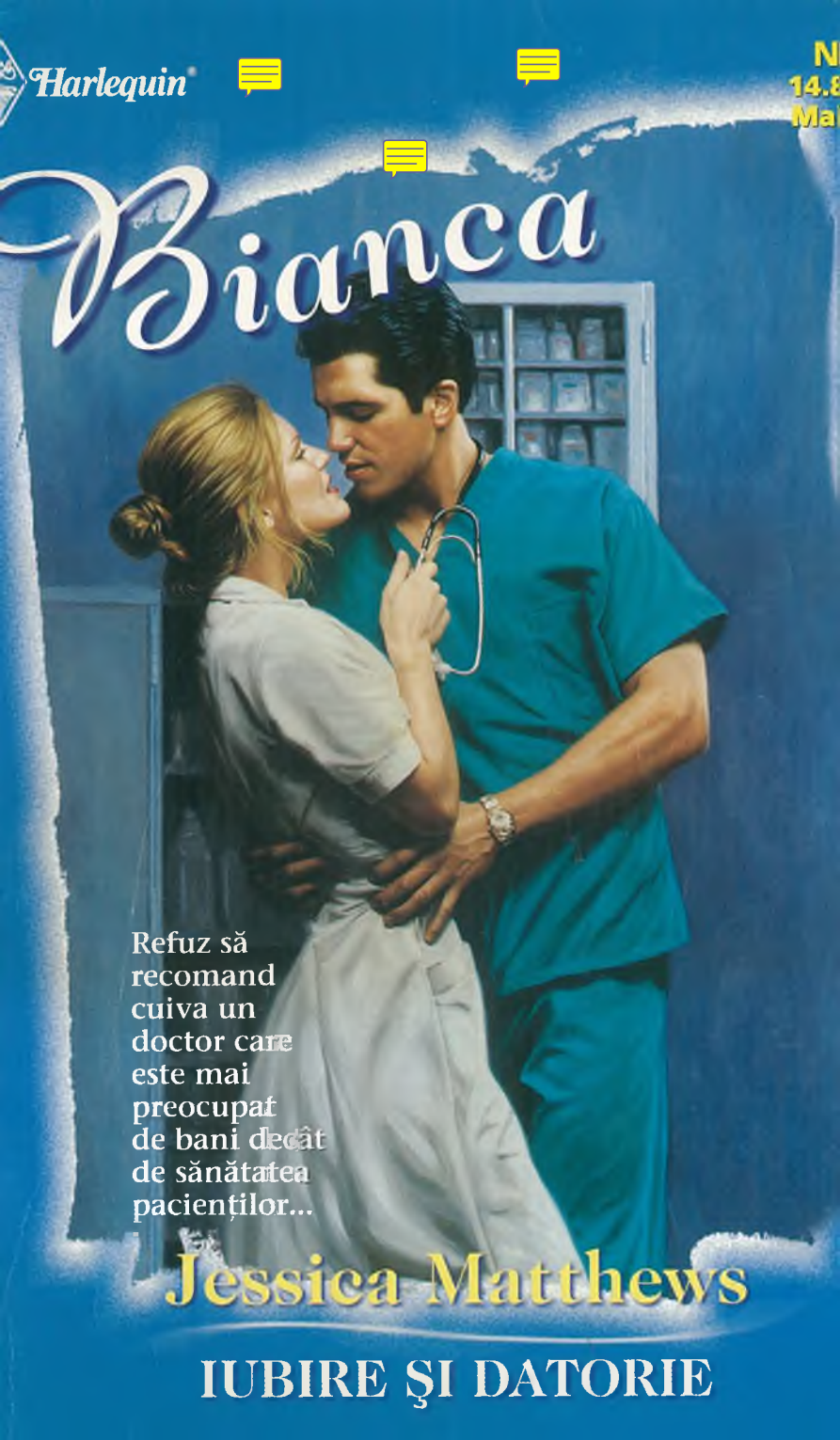

Refuz să recomand cuiva un doctor care este mai preocupat de bani decât de sănătatea pacienților...

Jessica Matthews

IUBIRE ŞI DATORIE

Jessica Matthews
IUBIRE ŞI DATORIE

— Însă asta nu înseamnă că îi voi permite doctorului Bailey să-mi atingă vreun pacient, îl avertiză ea. Refuz să recomand cuiva un doctor care este mai preocupat de bani decât de sănătatea pacienților. Înțelegi acum de ce această clinică e atât de importantă pentru mine? întrebă Kirsten, apucându-l de mână. Încerc să umplu găurile în care cei săraci cad fără vina lor. E de datoria mea să previn orice altă tragedie asemănătoare celei pe care familia mea a trăit-o.

Jessica Matthews

Atrasă de medicină, încă de mică începe
să citească povești medicale și să urmărească
seriale de televiziune care au ca subiect
lumea halatelor albe.
Pentru a-și îmbogăți experiența, la începutul
studiilor, lucrează voluntar ca asistentă,
apoi, după terminarea lor,
ca cercetător științific.
Când nu scrie sau nu este de gardă,
își petrece timpul alături de familie,
în special cu cei doi copii ai săi.

ISBN 973-99193-3-2

Harlequin

Bianca

IUBIRE ŞI DATORIE

de Jessiea Matthews

OOO RINGIER ROMANIA SRL

Doctorița Kirsten Holloway îi arăta distinsului oaspete clinica ei, Centrul Familial de Sănătate. Cu coada ochiului, îl studie pe doctorul Jakob Marshall și îi remarcă ținuta atletică, cele câteva fire de păr alb, chipul colțuros. Avea fruntea înaltă, o cicatrice vizibilă deasupra sprâncenei, pomeți proeminenți, nasul drept și bărbia fermă. În general, trăsăturile și comportamentul aristocratic impuneau respect, în timp ce chipul ei de zână, cu năsucul în vânt, avea un efect contrar. Oamenii, inclusiv instructorii de la școala medicală, dar și studenții, colegii ei, aveau tendința de a o judeca mai întâi după fața încântătoare, abia după aceea observau inteligența sclipitoare ce se ascundea în spatele ei.

Întrebându-se cum l-ar putea atrage într-o conversație, Kirsten deschise ușa zâmbind larg. Tăcerea lui o făcea să se simtă asemenea unei adolescente care îi arată primul ei automobil, un Ford la mâna a doua, celei mai bune prietene, posesoare a unui BMW.

— Încercăm să depozităm o mare varietate de medicamente, mai ales din cele mai solicitate. Majoritatea sunt donate de diverse reprezentanțe ale companiilor farmaceutice. Unele sunt de la medicii locali. Privind în jur, observă că rafturile erau aproape goale.

Kirsten înghiți în sec. Doar câteva cutii de picături de nas, relaxant muscular, banale aspirine și antibiotice, nimic ce să atragă atenția. Era convinsă că dulapul din biroul lui

putea rivaliza cu o întreagă farmacie. Ridicând umerii, îl provocă în gând să îndrăznească să comenteze. Dar doctorul Marshall rămase tăcut. Ea își aranjă șuvițele rebele de pe frunte, privindu-l fix pe taciturnul cardiolog, mai mult decât conștientă de umerii lui largi atât de aproape de ai ei. Dacă ținea seama de faptul că el nu arătase nici cea mai vagă undă de interes față de persoana ei, Kirsten nu își înțelegea reacția.

— De obicei, avem mai multe la îndemână, spuse nu foarte sigură de ce se scuza, dar temperaturile scăzute ne-au adus un număr sporit de pacienți. Majoritatea nu pot plăti pentru consultație, cu atât mai puțin pentru medicamente.

— Și atunci le asiguri dumneata tratamentul.

— Da. Tonul scăzut al vocii lui o luase pe nepregătite și, pentru un moment, nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Privirea lui albastru–cobalt o examină cu același interes ca atunci când fuseseră făcute prezentările. Nimic nou, i se întâmpla foarte des ca noile cunoștințe să rămână surprinse de ochii ei, unul albastru și altul verde. Părul castaniu care după spusele prietenelor creștea după bunul lui plac, făcea neobișnuita combinație și mai evidentă.

Curiozitatea directă a străinilor nu o deranjase niciodată, dar acum, cea a doctorului Marshall îi crea un sentiment neplăcut. Își împleti degetele.

— Și ce se întâmplă când nu ai de unde să le dai? Ca acum, de exemplu? arătă el spre interiorul depozitului.

— Le dăm pacienților noștri o chitanță pentru farmacia din apropiere. Proprietarul eliberează medicamentele cu prețuri diminuate generos.

Și-ar fi dorit ca depozitul să fie plin cel puțin pe jumătate, pentru a dovedi că locuitorii acestui cartier sărac primeau îngrijire medicală de calitate, chiar dacă ei nu puteau plăti. Dar poate că rafturile goale dovedeau acest lucru, mai mult decât ar fi reușit ea. În același timp, se întreba dacă el observase că recipientele nu se aflau acolo unde ar fi trebuit. Antibioticele erau pe raftul pentru diuretice, iar acolo unde eticheta indica spațiul destinat medicamentelor pentru cardiaci, erau așezate cele pentru relaxare musculară. Greu de crezut că aspectul scăpase privirii lui atente, cu toate că ea și-ar fi dorit să impresioneze.

— Scuzați-mă, doctore Holloway, îi întrerupse asistenta Amy Gartin. Doamna Grant este gata. Probleme respirato-

rii. Ochii întunecați ai tinerei de douăzeci și șapte de ani îl cercetară curioși pe vizitator.

— Nu va dura mult, spuse Kirsten, întorcându-se spre musafir. Dacă doriți să așteptați la mine în birou...

— Aș prefera să asist, dacă nu vă deranjează. Au trecut ani de zile de când am practicat internele.

Vocea lui transmise un ciudat fior prin trupul ei.

— Pacienta aceasta are opinii pe care le expune foarte... hai să spunem, *pitoresc.*

— Vă e teamă că m-ar putea jigni, doctore Holloway? Poate chiar mi-ar răni amorul propriu?

Kirsten era convinsă că nimeni și nimic nu ar fi reușit. Marshall părea mult prea sigur de el pentru a lăsa comentariile cuiva să-l afecteze.

— Nu-i plac bărbații doctori.

— Sunt sigur că este o femeie încântătoare.

— Cum dorești, spuse ea, convinsă că nu va reuși să-i schimbe hotărârea.

Jakob făcu un gest care semnifica „după dumneavoastră" și o urmă.

Hilda Grant, un pic adusă de spate din cauza osteoporozei datorate celor optzeci de ani pe care îi avea, stătea pe masa de consultație, legănându-și picioarele la câțiva centimetri deasupra podelei. Cu gesturi îngreunate de durere, degetele ei noduroase rulau mânecile puloverului uzat de vreme, dar curat.

— Care e necazul, Hilda? întrebă Kirsten, observând paloarea femeii ce părea la fel de obosită și gri ca șuvițele părului tuns scurt.

— Cine este el? întrebă la rândul ei Hilda, măsurându-l pe musafirul Kirstei cu ochii de un verde pal.

— Sunt doctorul Marshall, spuse Jakob, făcând un pas spre ea cu mâna întinsă.

Deși evident neîncrezătoare, bătrâna puse o mână ridată în mâna lui. Cu cealaltă pipăi mâneca de la costumul bleumarin.

— Am lucrat într-o curățătorie pe vremea mea. Recunosc materialul de calitate atunci când îl văd.

— Mulțumesc, spuse el.

— Ai trecut prin mahala azi? Cred că ești ca toți bogații. Te simți vinovat după concediu și vii pe la noi, prăpădiții, arunci câțiva bișari în stânga și în dreapta, p'ormă mergi pe calea ta fericită, cu conștiința curată.

— Deci, nu te simți bine? interveni Kirsten, schimbând subiectul.

— Ba bine că nu, se răţoi Hilda. Ce, veneam altfel? Îl fixă pe Jakob. Ei? De asta eşti aci? Te cam simţi vinovat?

— Nu.

— Ha!

În timp ce le asculta dialogul, Kirsten citi notele pe care le scrisese Amy. Dacă el nu suferea din cauza unei conştiinţe încărcate, atunci însemna că venise pentru o scutire de taxe. Altfel, de ce ar fi apărut o persoană cu statutul lui social şi profesional în umilul lor dispensar? Dar, indiferent de motive, ea intenţiona să-l convingă că acest centru merita ajutorul lui financiar.

— Nu-mi dau hainele jos în faţa *lui*. Hilda îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nici nu-i nevoie, spuse Kirsten.

— Bun. Cum i-am zis şi asistentei, îmi curge nasu'. Capu' mă doare. Şi faţa. Mizeria se scurge în gât şi mă face să tuşesc.

— Deschide gura mare, spuse Kirsten, apucând o spatulă. După ce verifică urechile şi gâtul Hildei, o apăsă pe pomeţi. Doare?

— Mda.

Kirsten scoase stetoscopul de la gât şi încălzi diafragma între palme. Luând în considerare cererea Hildei, ascultă plămânii şi inima pacientei fără a-i ridica bluza.

— Există cioclii pentru doamne?

— Nu ştiu, răspunse Kirsten, uimită de întrebare.

— Dacă mor, nu vreau să mă vadă vreun bărbat dezbrăcată. Nu-i normal ca un bărbat să umble cu o femeie moartă. Nu poţi şti de ce sunt în stare. Mai ales că eu n-am fost măritată niciodată.

Incapabilă să răspundă, Kirsten îl privi pe Jakob. Zâmbetul lui sugera că se amuză dar, în loc să intre în discuţie, ridică o sprânceană în semn de „Abia aştept să aud ce-i spui". Ea îşi drese glasul.

— Un director de la morgă va discuta cu tine despre procedurile necesare, aşa că sfatul meu este să-i chemăm pe ei. Acum, te rog să respiri adânc.

— În afară de sinusuri, totul pare în regulă. Dar un antibiotic va curăţa infecţia.

Aproape alergând, aduse câteva din cutiile rămase în

depozit. Nu voia să o lase pe Hilda singură cu Jakob prea mult, de teamă că bătrâna va mai face unele remarci în stilul ei direct.

— Iei câte două pe zi din astea, până le termini. După aceea treci pe aici și Amy o să-ți dea altele. Apoi îi întinse o altă cutie. Ăsta este un descongestionant. Tot două pe zi.

— Ești sigură c-o să meargă, doctore Holloway? întrebă Hilda, cu voce răgușită de vârstă și privind fix medicamentele. N-am încredere în chestii cu nume simandicoase. Pot fi otrăvitoare.

— Nu e otravă, crede-mă. Într-o săptămână te vei simți mai bine.

— Ăia de la magazine spun că marfa e nouă și mai bună, continuă Hilda, da' îi schimbă numele și de fapt e tot aia veche în alt ambalaj. Se aplecă spre Kirsten. Numa' așa pot să-i pună preț mai mare și să nu-i prindă nimeni.

Kirsten zâmbi. De câte ori îi dădea Hildei altceva în afară de penicilină auzea același comentariu.

— Ai grijă să urmezi prescripția și o să te simți mai bine.

Hilda clătină capul în semn de acceptare.

— Și dacă e nevoie, folosește un calmant.

— Nu mai am. Le-am dat gata azi-dimineață.

Kirsten anticipase această posibilitate și puse în mâna ridată o ultimă cutie.

— Acum ai.

— Apropo', vitaminele alea grozave pe care mi le-ai dat ultima oară sunt pe ducă.

— Calciu și vitamina D? Hilda aprobă din cap.

— În momentul ăsta nu mai am, dar vino înapoi peste o zi sau două. Kirsten își notă în minte să adauge cererea Hildei la lunga listă a proviziilor necesare. Mulțumită cecului pe care îl primise astăzi, avea posibilitatea să le cumpere. Din nefericire, așa cum reieșea din finalul scrisorii, generozitatea donatorului necunoscut se va limita la atât.

— Ai dureri de spate? întrebă Kirsten. Hilda scutură capul în semn că nu.

— Oamenii de la „Mese pe Roți" mai vin? Din mai multe motive, Kirsten stabilise o terapie bazată pe estrogen astfel încât o dietă adecvată era absolut necesară. Până să vină la clinică, bătrâna trăise de pe o zi pe alta, mâncând orice putea găsi, indiferent de valoarea nutrițională a alimentelor.

— Cu precizia unui ceasornic. Hilda se aplecă zâmbind

cu dinți galbeni. Normal că sunt fericită că ai aranjat să ne vină mâncarea acasă. Nu prea-mi pasă de spanacul pe care îl primesc uneori dar, la naiba, e de pomană. Ridică umerii. Kirsten umplu sacoșa voluminoasă a bătrânei cu medicamente, apoi o ajută să coboare de pe masa de consultație. Prin mânecile lungi ale cămășii îi simți oasele.

Spre surprinderea ei, Jakob veni lângă bătrână și îi oferi mâna tăcut.

— Ușurel. Kirsten o privi pe Hilda încălțându-se. Ciorapii roșii și sandalele negre cu o baretă ruptă erau în discordanță cu lustruiții pantofi italienești ai doctorului Marshall și ghetuțele ei Reeboks.

— Ai grijă pe drum. Au anunțat ploaie și lapoviță.

— Mă duc direct acas' și n-am planuri pentru diseară. Dumneata mergi la petrecere?

— Mi-e teamă că nu, chicoti Kirsten. În anii trecuți se bucurase de sărbători liniștite cu cele mai bune prietene, Beth Trahern și Naomi Stewart. Dar Beth se căsătorise în urmă cu trei ani cu Tristan Lockwood și se mutaseră la mii de kilometri depărtare, iar Naomi era de gardă la spitalul Lakeside Memorial.

Și chiar dacă ar fi dorit să hoinărească prin New York în așteptarea Noului An, nu putea. Trebuia să găsească o modalitate de a salva clinica și... slujba pe care o avea.

— Dar dumneata? și Hilda se întoarse spre Jakob.

— Nu am nici un fel de plan.

— Ești însurat?

El negă cu o mișcare a capului.

— Hm. Nici ea nu e măritată. Ochii Hildei se plimbară de la doctoriță la Jakob. Atunci, poate ar fi mai bine ca voi doi să întâmpinați Anul Nou împreună.

Kirsten își aminti ce se petrece de obicei când ceasul bate ora 12.00. Prieteni, chiar și străini, se îmbrățișează și se sărută. Fără veste, îi măsură cu privirea umerii largi, trăsăturile aspre, buzele ferme, imaginându-și un astfel de eveniment cu el alături. Un fior scurt însoți momentul în care ea își dădu seama că el îi privea gura. Scânteia care străluci în ochii lui mărturisea gânduri asemănătoare cu ale ei.

Realizând imediat stupiditatea gândului, Kirsten reveni la realitate.

— Eu n-aș putea...

— Mi-e teamă că nu... spuse el în același moment.

— Poa' v-ar ajuta pe amândoi să vă relaxați. Dom'șoara doctor ar scăpa de cearcăne, iar mata de încordarea din niște locuri pe care nu pot să le numesc.

Kirsten își ținu respirația, întrebându-se care va fi reacția lui Jakob la o asemenea caracterizare fără perdea. Cu toată rigiditatea din ținută, nimic altceva nu sugera că Jakob lua viața foarte în serios.

— O să țin minte sfatul dumneavoastră, spuse Marshall pe un ton uscat, dar fără ironie. Hilda se îndreptă spre ușă.

— Io n-am înțeles niciodată de ce se bucură oamenii. Trece un an ș'atât. Poa' că vine altu' mai rău, bombăni ea înainte de a ieși.

Kirsten spera sincer ca vorbele să nu se dovedească adevărate. Nu-și amintea să fi avut un an mai prost decât cel care tocmai se sfârșea. Noul An *trebuia* să fie mai bun. Rămași singuri, Kirsten se întoarse spre musafir. Oftând răsunător, își puse mâinile în buzunarele halatului.

— Te-am avertizat.

— Da, m-ai avertizat. Dar ăsta este unul dintre avantajele bătrâneții, poți spune orice gândești.

Rezerva de care el dădea dovadă o făcu să se întrebe ce anume l-ar face să zâmbească. Sau poate că uitase din cauza cruciadei pentru obținerea succesului. Jakob îi întrerupse gândurile.

— Toți pacienții tăi sunt săraci?

— Nu, răspunse ea încercând să găsească o nuanță de compasiune în vocea lui. Noi ne ocupăm de cei care eșuează datorită sistemului; așa-numiții „muncitori săraci" Mulți dintre clienții noștri au slujbe, dar pentru că leafa lor este mai mare decât prevede legea cu doar câțiva dolari, nu beneficiază de asistență. În același timp, ei nu câștigă destul pentru a-și putea permite o asigurare de sănătate particulară.

Kirsten îi urmări privirea. Încercă să-și vadă cabinetul prin ochii lui: tapiseria uzată a mesei de examinare, scaunul cu un picior cârpit și suprafețele dulapurilor ciobite în unele locuri. Singurele lucruri care străluceau erau instrumentele medicale, darul făcut în urmă cu trei ani de un sponsor generos.

— Prin intermediul unui program de împrumut asigurăm și echipament medical de durată, cum ar fi cârje, spaliere sau scaune cu rotile. Chipul lui Jakob rămase impasibil, iar Kirsten se simți încurajată să continue.

— Acceptăm și scutece de unică folosință. Schiță o grimasă. Cererea este deseori mai mare decât oferta.

— Asigurați toate astea și pacienților cu venituri medii?

Insinuarea din vorbele lui o irită pe Kirsten și tonul ei deveni distant.

— Distribuim tot ce avem în funcție de necesități și disponibilități, neținând seama de contul din bancă. Toată lumea care ne trece pragul este tratată la fel.

— Nimeni nu profită de generozitatea dumitale? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Există și astfel de cazuri, dar nu destule pentru a ne schimba politica.

— Înțeleg. Tonul pe care Jakob îl folosise nu lăsa să se înțeleagă dacă este de acord cu ea sau dacă înregistra totul ca pe simple informații.

— De când lucrezi aici?

— De când mi-am terminat rezidențiatul ca medic de familie, acum șase luni. Dacă dorea să afle că ea are douăzeci și nouă de ani, atunci trebuia să socotească singur. Am cunoscut-o pe Diana Morrison în timpul practicii și pentru că aveam aceleași opinii, m-a invitat să lucrez cu ea.

— Acum ești pe cont propriu.

Era evident că Jakob știa de moartea Dianei, survenită în urma unui accident de mașină.

— Da. Ai cunoscut-o?

— Da. În urmă cu mult timp.

Kirsten încercă să afle răspunsul la o întrebare care o sâcâia: „De ce venise el aici"?

— Ea ar fi fost încântată de interesul pe care îl arăți față de cauza noastră.

Jakob încrucișă brațele, sprijinindu-se de dulap. Cu fruntea încruntată de gânduri, părea că încearcă să se hotărască ce să spună și că își caută cuvinte potrivite.

— Ei bine, mă găsesc într-o situație ciudată. Trebuie să onorez o obligație.

— Da? Vorbele lui o intrigară.

— De ce anume aveți mai multă nevoie? întrebă Jakob, ignorând dorința ei de amănunte. Provizii sau bani?

Kirsten clipi. Oricare dintre cele două ar fi fost o mană cerească. Dar mai ales banii, acum când sursa lor principală de venituri se diminua văzând cu ochii. Totuși, durerea dintre umeri îi aminti de o altă problemă a clinicii: încă un

medic. Lucra de atâta vreme câte șapte zile pe săptămână încât, în curând, vecinii n-o vor mai recunoaște.

„Bogații... se simt vinovați... aruncă niște bișțari în stânga și în dreapta... p'ormă merg pe calea lor fericită cu conștiința curată."

Kirsten auzea comentariul Hildei cât se poate de clar. Cu toate că accepta bucuroasă fiecare donație, doctorița Holloway recunoștea adevărul. Puținii sponsori erau mai doritori să se caute prin buzunare, decât să dăruiască ceva cu mult mai prețios, timpul și talentul lor.

— Oricare ar fi binevenite, spuse. Apoi, nu foarte sigură dacă datorită francheței Hildei, propriei oboseli sau faptului că dorea să-l determine pe acest eminent membru al comunității medicale să plătească greșeala de mult trecută a altui doctor, adăugă: Dar există ceva de care ducem lipsă.

— Anume?

— De cadre medicale. Cel puțin cu jumătate de normă. Am nevoie disperată de încă un doctor sau măcar de o asistentă care să lucreze pe mai nimic. Cunoști pe cineva dispus să încerce?

Pentru câteva secunde, o expresie îndurerată se întipări pe chipul lui, deși ea nu înțelegea motivul. Nu ceruse un cardiolog și nici nu făcuse vreo aluzie ca *el* să fie voluntarul, deși clinica avea destui pacienți predispuși la infarcturi. Își ascunse satisfacția sub o mască de politețe. Numeroși oameni, mai ales cei ca doctorul Marshall, aveau nevoie să afle că un cec nu este întotdeauna o soluție.

— Nu poți angaja pe cineva?

— Am încercat. Dar după cum probabil știi, medicii care abia au terminat studiile au datorii imense. Au trăit atât de multă vreme în lipsuri, încât nu urmăresc decât beneficiile financiare. Iar leafa pe care o pot oferi eu este foarte mică. Luând în considerare cât pot câștiga asistenții în spitale, nici măcar ei nu sunt interesați.

— Înțeleg. Se ridică. Mulțumesc pentru timpul acordat. Ținem legătura.

Kirsten recunoștea un refuz categoric. Era dezamăgită. Se străduí să dea un răspuns, glacial, printre dinți.

— Bineînțeles. Știi cum să ajungi la ieșire?

— Da. Mulțumesc.

Ea clătină capul, prea decepționată pentru a vorbi. În timp ce Jakob se îndreptă spre ușa principală, Kirsten intră

în micuțul ei cabinet. Scaunul de birou, cumpărat la mâna a doua, pârâi când se trânti pe el. Începu să deseneze cu un pix însemnele dolarilor. După o vreme, mâzgăliturile începură să arate asemeni unor chipuri cu expresia șocată a doctorului Marshall. Era evident că el găsise inoportună ideea unui medic în plus. La fel ca și doctorul care în urmă cu douăzeci de ani refuzase să-i trateze surioara. Din obișnuință, privirea i se mută la păpușa-clovn aflată pe dulapul din fața biroului. După două decenii, culorile își pierduseră strălucirea, dar amintirile ei erau la fel de proaspete de parcă totul s-ar fi petrecut ieri. Ar fi putut opta pentru una dintre cele două oferte și anume pentru bani. Cel puțin ar fi avut *ceva* în urma timpului pierdut cu el.

Amy intră în cabinet cu pași mari și se așeză într-un scaun față în față cu Kirsten.

— Cum a mers? Am trimis acasă ultimul pacient, așa că nu economisi detaliile.

Kirsten aruncă pixul la gunoi înainte de a o privi pe asistenta brunetă.

— Am dat-o în bară. Cu vârf și îndesat.

— Ce ai făcut? Ochii lui Amy se măriră.

— M-a întrebat ce am prefera, medicamente sau bani. Eu i-am spus că avem nevoie de un doctor în plus.

— Cel puțin ai fost cinstită.

— Mda. Însă e clar că a fost mai mult decât putea el accepta. A plecat aproape imediat. Se încruntă. Ar fi trebuit să zâmbesc și să accept orice ne-ar fi dat. Acum nu avem nimic.

— Poate că trebuie să se gândească.

— Nu cred. Hai să recunoaștem, Diana reușea să obțină orice își propunea. Eu nu.

— Nu uita că ea a învățat multe de la tatăl ei, pe vremea când el conducea clinica. Cu timpul, vei învăța și tu.

— Tocmai asta este. Nu mai avem timp. Ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Amy, Kirsten îi întinse o hârtie cu antetul băncii locale.

— Care e problema? întrebă Amy privind ordinul de plată. Un cec de zece mii de dolari nu e puțin.

— Nu, dar nu vor ține prea mult. Mai ales când avem câțiva pacienți care au nevoie de proceduri de diagnosticare sofisticate, cum ar fi ecograme sau radiografii.

— Înțeleg ce vrei să spui. În timp ce asistenta citea, o ra-

fală neașteptată de vânt zgâlțâi geamurile. Într-un sfârșit, Amy repetă o frază cu voce tare, nerețînându-și mânia. Regretă că generozitatea lui trebuie să se oprească aici și își cere scuze pentru eventualele neplăceri. Ridică privirea spre Kirsten. Ce facem când banii ăștia se termină?

— O să ne descurcăm, veni răspunsul pe un ton plin de încredere, deși Kirsten nu o simțea deloc. Sunt sigură că se vor găsi numeroși alții care să ne ajute. Dar singura condiție era să-i găsească. Și cât mai repede.

— Asta îmi place la dumneata, doctore Holloway, remarcă Amy. Nu renunți niciodată la speranță.

Kirsten zâmbi. Speranța era singura pe care o avea din plin.

— Hei, doamnelor! Irene Garcia, recepționera de patruzeci și doi de ani, care îndeplinea și rolul de translator din spaniolă când era cazul, le privea din ușă. Poate n-ați observat, dar e vremea să plecăm acasă.

— Nu știu. Privi hârtiile din fața ei. Mi-ar plăcea să încep noul an cu un birou ceva mai curat.

— Dumnezeule Mare! Amy era revoltată. Ai să stai aici ore în șir!

— Știu, dar nu mai pot amâna.

Kirsten păstră zâmbetul pe față până le auzi închizând ușa de la intrare, apoi își lăsă fruntea în palme. Renunțând la optimismul aparent pe care îl afișase de dragul lui Amy, se lăsă pradă disperării. Era aici de șase luni și patru dintre ele luptase cu disperare împotriva falimentului. Oamenii din cartier se bazaseră pe Diana Morrison, iar acum se bazau pe ea. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă i-ar fi dezamăgit. Și nici n-ar mai fi putut trăi, știind că eșecul ei ar fi cauzat moartea unui copil, asemenea surorii ei.

Când și când zgomotul unui automobil sau o rafală de vânt tulburau liniștea. Înainte ca soarele să apună, reuși să rezolve toată corespondența. Încântată de rezultat, se îmbrăcă și merse spre ușa din spate a clinicii. Stinse luminile, lăsând aprins doar un neon de veghe.

Ieși. Afară se împiedică de un bărbat îmbrăcat cu un palton gri închis și cu gulerul ridicat împotriva vântului. De spaimă țipă scurt, apoi îl recunoscu pe vizitator.

— Doctore Marshall! Ai uitat ceva? Căută în gând amintirea unor mănuși sau a unei pălării.

— Nu.

— Atunci ce faci aici? întrebă cu dinții clănțănind din cauza frigului.

— Te așteptam. Respirația lui răspândea vapori calzi în aerul înghețat. După roșeața din obraji, era evident că stătea acolo de ceva vreme.

— Da?

— Spuneai că aveți nevoie de ajutor. Un doctor sau un asistent, dacă îmi amintesc bine. O privea nemișcat.

— Da. Răspunsese cu greu, neînțelegând unde vrea el să ajungă.

Înainte de a-și pune mâinile în buzunare, doctorul Marshall suflă peste ele. Gura lui se mișca încet, ca și când mușchii ar fi fost prea amorțiți pentru a funcționa corect.

— Te-ai mulțumi cu mine?

2

ÎNMĂRMURITĂ DE PROPUNEREA pe care tocmai o auzise, Kirsten se întoarse cu fața în bătaia vântului, ca să-și revină.

— Cred că ar fi mai bine să discutăm înăuntru. Deschise ușa, aprinse iarăși luminile și îl conduse pe Jakob în birou. Îi luă haina și o agăță lângă a ei.

De ce nu oferea bani, medicamente sau chiar consultanță? De ce voia să devină membru al echipei? Nu-i venea să creadă. Încă înfrigurată, se așeză pe marginea biroului, frecându-și mîinile. Jakob luă scaunul de lângă birou.

— Am înțeles bine? Dorești să lucrezi aici? Cu jumătate de normă?

— Marțea și joia ar fi cel mai bine, veni răspunsul fără ezitări.

— Apreciez oferta, dar nu înțeleg motivele ei; postul ar fi inferior calificării dumitale.

— Motivele contează?

— Cred că nu, admise Kirsten. Deși e greu de crezut. Dacă ai fi fost... Se opri brusc.

— Proaspăt rezident? Un doctor tânăr și idealist? Vorbele lui erau ironice și tonul ei deveni distant.

— Un medic de familie practician.

— Înainte de a opta pentru Interne am fost medic de familie. Are àsta vreo importanță?

— Dar pacienții dumitale? Cred că, datorită specializării pe care o ai, numărul lor este mare.

— Clienții mei nu vor avea de suferit.

— În cazul în care nu ești disponibil... Lăsă întrebarea neterminată.

— Altcineva din echipa mea va fi. Își schimbă poziția. Poate ar trebui să-ți explic mai clar situația.

— Te rog.

— Clinica Marshall se extinde și pentru asta noi am pornit un proiect de renovare și reamenajare. În loc să încercăm să conducem afacerile în timpul programului, închidem două zile pe săptămână, concentrând orele de muncă pe perioada celorlalte trei zile. Urgențele sunt asigurate.

— Dar de ce să lucrezi aici? Chiar dumneata ai spus că a trecut mult timp de când nu te-ai mai ocupat de medicină generală. De ce te-aș angaja?

— Pentru că ești disperată și nu ai altă soluție. Cu toate limitele, oferta mea este mai bună decât nimic. Nu ești de acord? Chipul ei se înfierbântă la remarcile lui nepolitic-coase, dar adevărate. Jakob continuă: Dacă apar anumite cazuri unde nu mă descurc, le cedez experienței tale.

Kirsten nu-și dădea seama dacă el era malițios sau doar încerca să o liniștească. Nu excludea posibilitatea unei divergențe de opinii. Nu dorea ca dispensarul să devină un teren de bătălie din cauză că Jakob, având o specializare și ani de experiență, nu ar fi fost de acord cu un medic mai tânăr. Întrebă fără menajamente:

— Doar *anumite* cazuri?

— Chiar dacă sunt cardiolog, nu am uitat noțiunile medicinii interne. Mă refeream la cazuri de ginecologie și pediatrie. Kirsten se liniști. În schimb, mă aștept ca tu să-mi cedezi cazurile specifice specialității mele.

— Bineînțeles. Totuși, nu înțeleg de ce să petreci aici jumătate din orele de muncă profitabilă pe care le ai la dispoziție. Dacă mi-ai fi propus o zi, din când în când, sau dacă ai fi acceptat o consultanță...

— După cum ți-am mai spus, îmi plătesc o datorie veche. Știu că sună misterios, dar nu este. Prefer să nu intru în amănunte.

Ea reflectă la situație. Dacă Jakob practicase ca medic de familie, ea nu avea de ce să nu fie de acord cu propunerea lui. Dacă el, un cardiolog cu experiență, nu-și făcea probleme în legătură cu pacienții pe care îi avea deja, de ce ar

fi făcut-o ea? Jakob avea propria afacere și știa cel mai bine în ce măsură se putea implica în alte proiecte. Iar în cazul în care doctorul Marshall prefera să-și plătească vechile datorii lucrând într-o clinică, aceasta putea fi foarte bine a ei. Poate că îl judecase greșit. Și poate că, în ciuda succesului profesional și a atitudinii rezervate, el era o persoană generoasă. Dar Jakob nu-i confirmă presupunerea.

— Să nu crezi că motivele mele provin din altruism. Ajutorul meu va fi de scurtă durată. Cel mult șase luni. Poate, până atunci, vei găsi o asistentă.

— Cei care vin la această clinică sunt tot atât de importanți ca și cei care își permit să vină la Clinica Marshall. Nu vreau să fie tratați ca niște cazuri de milă publică, îl avertiză Kirsten.

— Sunt de acord cu dumneata, veni răspunsul pe un ton glacial.

— Sper să ne înțelegem. În altă ordine de idei, salariul nu este mare. Doctorița Holloway se gândise să ofere o sumă egală cu cea pe care o încasa ea.

El schiță un zâmbet și trăsăturile i se îmblânziră.

— Încerci să mă determini să mă răzgândesc?

— Nu. Îți aduceam doar la cunoștință un fapt real.

— Bun. Nu mă aflu aici pentru salariu, deci suma nu contează. Ridică umerii. La fel de bine poți păstra banii.

— Să-i păstrez? repetă ea neîncrezătoare.

— Folosește-i la orice ai nevoie: medicamente pentru copii, un tapet nou, nu contează.

Kirsten îl privi fix. Oare bărbatul acesta acționa întotdeauna altfel decât se aștepta ea?

— O mamă a venit în această dimineață cu fiul la control. A fost încântată să-mi plătească un dolar pentru că până acum nu reușise să achite nici măcar un cent. Deși contribuția ei nu acoperea *nici de departe* îngrijirile pe care le primise, noi am acceptat, pentru a nu-i răni demnitatea. Nu vreau să se creadă că profit doar pentru că nu am posibilitatea de a te plăti la justa dumitale valoare.

— Am înțeles. Voi accepta salariul pe care mi-l oferi. Făcu o pauză. Sunt angajat?

Kirsten se simți tentată să-i dea un răspuns negativ. La fel ca predecesoarea ei, dorea să angajeze pe cineva care să-i ajute pe oamenii sărmani din bunătate, cineva care să accepte o angajare pe termen nelimitat. Un doctor care își

plătea o datorie veche și care va pleca de îndată ce scopul său va fi atins nu îi era pe plac. Dar, din nefericire, nimeni altcineva nu acceptase postul sau condițiile impuse de el. Nimeni, în afară de Jakob Marshall.

Era convinsă că el nu va rezista cele șase luni. Se străduí să zâmbească.

— Bun venit la bord.

— Pentru că vom lucra împreună, începu el, este important să ne cunoaștem punctele slabe, dar și pe cele tari. Trebuie să stabilim un limbaj comun, în așa fel ca următoarele câteva luni să fie suportabile pentru amândoi.

— Ne vedem marți.

Chiar dacă aveau păreri diferite, nu era cazul să fie necioplită. Întinse mâna dreaptă și îi strânse mâna. Căldura degetelor lui o emoționă în mod ciudat și, iritată de reacție, își trase mâna. Asta nu trebuia să se întâmple. Relațiile intime între colegi nu aveau viitor.

Dorința de a reveni asupra ofertei crescu, dar rațiunea o opri. Scoase din buzunar un inel uriaș, cu o mulțime de chei. Desprinse una dintre ele și i-o puse în palmă.

— Bine că nu am uitat, o să ai nevoie de asta. E de la ușa din spate.

— Angajarea mea este acum oficială? întrebă Jakob, privind obiectul câteva secunde înainte de strânge pumnul.

— Doar dacă ce ai văzut azi nu te-a speriat.

— Te așteptai să renunț atât de repede?

— Am văzut lucruri mai ciudate.

— Dacă e o provocare, o accept!

— Mă bucur să aud asta, Jakob.

— Kirsten? Tonul lui baritonal îi atrase atenția.

— Da?

— Aș prefera să-mi spui Jake.

— O să țin minte.

— Și... Kirsten?

— Da?

— Un An Nou fericit!

— Fondul creat de tatăl tău s-a evaporat, îi spuse Jakob bunicului său, Ian Marshall.

— Ce *vrei* să spui prin „evaporat"? își arătă nedumerirea bătrânul scoțian, luându-și pipa.

— Contabilul ne-a falsificat semnăturile și a retras banii.

— De ce a făcut asta?

— Steve avea datorii la jocuri de noroc. Din câte spune poliția, nu vom mai vedea banii niciodată.

În tăcerea din cameră, Jake îl privi pe Ian mestecând mușțiucul pipei. Deși bunicul său renunțase la tutun de ceva timp, era încă atașat de vechile obiceiuri. Se simți dator să rupă tăcerea.

— A fost pus sub acuzare și acum este în închisoare. Ezită. Îmi pare rău, bunicule.

— Nu e vina ta.

— Eu l-am angajat.

— Deci faimosul cardiolog e de părere că poate vedea și în inima oamenilor? întrebă Ian, ridicând o sprânceană albă.

Jake zâmbi. Cu toate că tehnologia modernă făcea realizabilă această presupunere, bunicul lui nu se referea la o posibilitate fizică.

— Așa îmi place să cred. Tu reușești.

— Eu am șaptezeci și nouă de ani, Jakob. Nu cunosc oamenii din întâmplare. Am făcut o mulțime de greșeli. Pe unele le-am putut îndrepta, pe altele nu. Se opri un moment, apoi continuă. Fondul era o investiție pentru noi, dar putem trăi fără el. Însă cei care trăiau de pe urma lui s-ar putea să aibă de suferit.

— În conformitate cu termenii inițiali ai fondului, beneficiarii trebuie să primească o scrisoare de final. Am autorizat deja banca să anunțe Centrul de Sănătate Familială și, așa cum cere clauza străbunicului, voi ajuta la rezolvarea celor mai urgente probleme pe perioada următoarelor șase luni.

— Aceste condiții erau stabilite pentru ca nici unul dintre descendenții familiei Marshall să nu se atingă de bani. Nu trebuie să le respecți.

— Ba da, insistă Jake.

— Chiar vrei să o faci?

— M-ai desemnat să mă ocup de afacerile familiei, prin urmare sunt responsabil.

— Nu pot spune că sunt foarte surprins de reacția ta. Puse pipa la loc în gură. Ce te-ai gândit să faci mai departe?

— Am semnat un cec ce va acoperi suma obișnuită, pe care banca îl va trimite o dată cu scrisoarea. Intenționez să-i fac o vizită doctoriței Holloway. Pe viitor s-ar putea să prefere echipament sau medicamente, în locul banilor.

— Și în cazul în care ea cere altceva?
— Nu cred, refuză Jake ideea.

Încă uimit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Jakob clătină capul. Se așteptase să-și plătească păcatele cu o semnătură. Nu crezuse că va fi nevoit să se achite cu ce nu-și putea permite, cu timp. Și totuși, iată-l încătușat din cauza principiilor; nu va fugi din fața responsabilităților.

Soneria îi întrerupse gândurile. Înainte de a ajunge la ușă, instinctul îl avertiză cine venise.

— La mulți ani, Jakob. Matilda Marshall, soția lui Ian, intră în hol cu o energie surprinzătoare pentru cineva de vârsta ei.

— Și ție, bunico. O îmbrățișă.

— Tradiția noastră germanică cere ca tinerii să-și viziteze rudele mai în vârstă de Anul Nou, îi aminti ea fără ironie.

Ceasul bătu de trei ori, salvându-l de răspuns. În sufragerie, Matilda își încălzi mâinile la focul din șemineu.

— Nu-mi vine să cred cât de mult seamănă biroul tău cu al lui Ian. Bunicul tău te așteaptă.

— Am fost ocupat cu niște acte.

Matilda privi mai întâi spre birou, apoi spre mingile de golf împrăștiate pe jos.

— Observ. Luă o crosă și lovi mingea roz, trimițând-o direct în cupă.

— Lucrezi de ceva timp. Cred că ai avut spor.

— Mă cunoști prea bine, spuse el zâmbind.

— Chiar semeni cu Ian. Și el lua hotărâri jucând golf. Ai moștenit acest obicei, nu-i așa?

— Da. Jake se așeză în scaunul tapițat aflat în fața ei.

— Ai fost la Centrul de Sănătate Familială?

— Da. Dar întâlnirea nu a decurs cum mă așteptam.

— Nu?

— Deși doctorița Holloway are ce face cu banii, preferă un medic.

— Și tu vei fi acel medic, ghici Matilda.

— Da, răspunse el sec. Lipsa de experiență în afaceri și idealismul doctoriței erau greu de înghițit.

— Jakob, nu ești obligat să faci asta, spuse bunica pe un ton blând, repetând afirmația lui Ian. Noi nu te considerăm responsabil pentru ce s-a întâmplat.

— Voi poate nu, însă eu da.

— Dar ești ocupat cu propria ta clinică, protestă Matilda. Cum ai să te descurci?

Aceeași întrebare îl chinuise și pe el, dar se strădui să o liniștească.

— Ceilalți doi medici care lucrează cu mine, Roy și Scott, îmi vor ține locul. Ar trebui să mă descurc. Se ridică și luă o croșă.

— Nimic nu se petrece întâmplător, spuse ea, vizibil relaxată.

— Poate că ai dreptate, dar în acest moment nu văd nici o altă soluție. Lovi o minge, privind cum trece la câțiva centimetri pe lângă cupă. De fapt, singurul aspect pe care îl prevăd este că dispensarul nu va mai funcționa multă vreme.

— Sper să te înșeli. Mi-ar părea foarte rău ca munca lui Frank Morrison să se încheie aici. La fel și bunicului tău. Deci, spuse pe un ton care nu admitea replică, povestește-mi despre doctorița Holloway.

Jake se trase iritat de o sprânceană. Nu putea suferi întrebările pe care Matilda i le punea ori de câte ori el întâlnea o femeie.

— O consideri deja o viitoare posibilă nepoată?

— Cine știe? Mai ales că va petrece mult timp lângă tine.

— Ei, nu chiar atât de mult.

— Totuși, mi-ar plăcea să știu. Jake cunoștea prea bine expresia de încăpățânare de pe chipul Matildei.

Se sprijini de birou, strânse buzele și se concentră.

— Are aproape treizeci de ani, înălțime medie, păr castaniu deschis și e drăguță.

În timp ce povestea, își aminti de gura senzuală a lui Kirsten și de felul în care se mișca. Dar era mai bine ca aceste amănunte să le păstreze pentru el. Rămase tăcut pentru câteva momente.

— N-am mai văzut niciodată ochi ca ai ei.

— Ce vrei să spui?

— Unul este albastru, iar celălalt un fel de bleu-verde. Nu observi de la început, dar după aceea te fascinează. Zâmbi. Când se supără, culorile devin mai intense.

— Este o fire colerică? Vocea Matildei era îndurerată.

— Deloc. E mai degrabă ocrotitoare.

— Aha. Nemulțumirea de pe fața ei dispăru. Deci crezi că veți reuși să lucrați împreună?

Idealista și cinicul, o combinație explozivă. Chiar și numai două zile alături puteau fi prea mult. Răspunse pe un ton neutru:

— Nu am de ales.

3

MARȚEA URMĂTOARE, PE KIRSTEN o încânta, dar o și îngrijora în același timp, prezența lui Jake. În definitiv, el nu mai lucrase ca medic de familie de multă vreme. Dacă nu se va descurca?

Rezistă câteva ore, după care o întrebă pe Amy:

— Ce face?

— Cine? se încruntă asistenta. Pacientul sau doctorul Marshall?

— Amândoi. Kirsten zâmbi stingherită, era prima oară când verifica un coleg nou.

— Domnul Rawlings are ceva probleme. Doctorul Marshall i-a descoperit o mică umflătură în zona prostatei.

— A cerut o analiză de laborator?

— Plus o consultație la un urolog. Irene face chiar acum programarea.

— Bine.

— Cât despre doctorul Marshall, se descurcă!

— Nu mă interesează un comunicat de presă. Voiam doar...

— E bine. Se pare că se descurcă.

— Grozav. O parte din tensiunea doctoriței Holloway dispăru.

— Se va obișnui cu timpul, zâmbi Amy.

— Nu e foarte amabil, nu-i așa? Dar nu era prea surprinsă. Un doctor de inimă nu foarte inimos!

— N-aș spune asta. E politicos, dar nu mai mult decât trebuie, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg.

— Are nevoie de timp ca să se obișnuiască.

Kirsten nu era sigură.

— Dacă ar fi fost scund, gras și urâțel, i-ai fi acordat aceleași circumstanțe atenuante?

— Probabil că nu, admise Amy amuzată. Dar cred că e minunat că o persoană atât de ocupată își găsește timp să lucreze cu noi.

— Ca să vezi, spuse Kirsten sec.

— Bogat, plin de succes, fascinant. Pe chipul lui Amy se întipări o expresie visătoare. Ce și-ar dori mai mult o femeie?

— Câteva chestii în plus. Tonul doctoriței atrase atenția asistentei.

— Credeam că abia aștepți să mai vină un medic în echipă.

— Un medic de familie, nu un specialist.

— Dacă nu-ți place Marshall, de ce l-ai angajat?

— Nu e vorba că nu-l plac, spuse Kirsten. Nu sunt convinsă de motivele pe care mi le-a expus. Ceva despre o datorie pe care trebuie să o respecte. Iar noi aveam nevoie urgentă de personal. Nu puteam refuza. Ridică din umeri, concluzionând: Sper să facă față.

Își privi ceasul. Voia să aranjeze medicamentele înainte de a pleca la masă.

— Nu e doar asta, nu-i așa? întrebă Amy. Niciodată nu ai fost atât de tensionată.

— Nu sunt tensionată, spuse Kirsten îndreptându-și umerii. Observă expresia neîncrezătoare a asistentei și se străduiși să zâmbească. Un pic, poate.

— Încerci să-ți protejezi pacienții, doctore? o tachină Amy.

Kirsten profită de scuza invocată de asistentă, zâmbind.

— Cred că ai dreptate. Mă ții la curent, da?

— Bineînțeles. Acum trebuie să mă duc. S-ar putea ca doctorul Marshall să aibă nevoie de mine.

Kristen se îndreptă spre magazia cu medicamente.

— Sunt impresionat, se auzi pe neașteptate în spatele ei vocea lui Jake.

Se întoarse uimită.

— Poftim?

El arătă spre rafturi.

— Am găsit pastilele de potasiu lângă cremele antieczeme și am încercat să înțeleg logica ta în depozitare. Dar n-am reușit, cu toate că sunt destul de priceput la dezlegat șarade. Ai încercat să derutezi posibilii hoți?

— Ar fi fost un efort inutil. Ei nu mai lasă nimic.

— Cât de des sunteți jefuiți? Vocea lui păru neîncrezătoare.

— De un an n-am mai avut această surpriză. Cred că ni s-a dus vestea că nu avem nimic de valoare.

— Ce te face să fii convinsă de asta? întrebă Jake, sprijinindu-se de perete.

— Ultima oară nu aveam în depozit decât supozitoare, iar înainte de asta, doar câteva sticluțe cu vitamine pentru femei însărcinate. Pierdere de timp pentru ei.

— Nu și dacă erau constipați sau pe cale să nască.

— Adevărat.

— Deci, mă înveți și pe mine sau va trebui să mă chinuiesc singur? întrebă Jake, făcând un pas înainte.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, răspunse ea întorcându-se spre rafturi. Ieri am făcut aprovizionarea, iar acum le voi pune pe toate la locul lor. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai uita să facî lista de care am discutat, atunci când folosești medicamentele.

— Nici o problemă.

Erau atât de aproape, încât Kirsten simțea mirosul colonie. I se potrivea foarte bine. Ceva atât de exotic, de fin, trebuia să fi fost foarte scump. Probabil că mirosul cucerea pe toată lumea și se părea că nici ea nu era o excepție. Încercă să se concentreze la ce făcea.

— Cum merge?

— Bine. Nimic dificil până acum; gâturi inflamate, răceli, o eczemă banală. Zâmbi, descoperind două șiruri de dinți albi, impecabili. Singura excepție era un incisiv din partea de sus, un pic ciupit.

Kirsten se pregăti să-l invite la prânz, când Irene o întrerupse.

— Doctore Marshall, sunteți chemat pe linia a doua. Roy Erickson.

Figura lui Jake reveni la seriozitatea din totdeauna.

— Mulțumesc, spuse, răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se cu pași mari spre cabinetul său temporar.

— Pun pariu că sunt veşti proaste, remarcă Irene.

— Poate, spuse Kirsten, privind în urma lui pe hol.

Jake reveni după câteva momente. Era la fel de sobru ca de obicei.

— Trebuie să plec.

— Probleme?

— Da. M-a sunat partenerul meu. Nu ştiu când mă întorc. Dacă nu sunt complicaţii... În jur de ora trei.

— Nu-ţi fă probleme. Mă descurc singură câteva ore, spuse Kirsten, presupunând că este vorba de un pacient a cărui stare se înrăutăţise.

— Regret că trebuie să te las să-mi preiei sarcinile atât de curând, dar această întâlnire cu noul contabil este foarte importantă.

Se întâlnea cu *contabilul?* Anunţul o uimi. Înghiţi în sec. Cât de tipic pentru bărbaţii de condiţia lui! Pacienţii puteau să aştepte în favoarea stocurilor, acţiunilor de bursă şi a investiţiilor.

O oră mai târziu, pe uşa policlinicii intrară o mulţime de oameni. Cu fiecare oră ce trecea, părerea lui Kirsten despre Jake se deteriora din ce în ce mai mult. Era greu de crezut că o discuţie pe teme financiare va dura întreaga după-amiază.

Până la apusul soarelui sala de aşteptare se golise, dar angajatul cu jumătate de normă încă nu apăruse.

— Ce zi! Kirsten se lăsă obosită pe scaun. Mâine trebuie să fie mai bine.

— Sper. În timp ce se aşeză pe alt scaun, Amy muşcă dintr-o ciocolată. Mmm, ce bună e!

— E cina?

— E doar o gustare. Vrei?

Kirsten se întinse şi luă bucata pe care Amy o rupsese pentru ea.

— Mulţumesc.

— O să-mi iau ceva de la McDonald's în drum spre casă. Vânzătoarea de la drive mă recunoaşte după voce şi după comandă, o salată şi un shake de ciocolată.

Kirsten mestecă în tăcere, prea obosită pentru a vorbi.

— Ce crezi că face doctorul Marshall acum?

— Probabil că se odihneşte acasă, bea ceva de import, stând în cada plină de spumă şi calculează care dintre investiţii îi va aduce cele mai bune procente.

Pe banca din vestiar, Jake își scoase masca de pe față și se sprijini de perete. Ar fi fost grozavă o bere rece dar era între operații și trebuia să mai aștepte. De la interviul cu Barry Morgan, noul contabil, o ținea într-o alergătură. În două ore terminase de expus planurile de viitor, dar două apeluri urgente de la spitalul St. Luke îl împiedicaseră să se întoarcă la clinica doctoriței Holloway.

Kirsten. Închise ochii chemând amintirea zâmbetului ei plin de soare și căldură, cu toate că se aflau în mijlocul lui ianuarie. Până și parfumul ei proaspăt îi amintea de primăvară.

Scott Rydell intră pe neașteptate. Se așeză lângă Jake.

— Semnele vitale ale lui Myers sunt stabile.

— Ai făcut treabă bună. În curând vei putea opera singur.

— Mulțumesc. O angioplastie nu e niciodată ușoară.

— Secționarea unei artere și dilatarea ei nu sunt proceduri simple, indiferent de câte ori le-ai executat. Experiența poate înlătura unele complicații, dar nu știi niciodată cu siguranță, dacă nu cumva pacientul de pe masă este excepția de la regulă.

— Să sperăm că Myers nu este. Scott se ridică. O să-l mai supraveghez puțin, înainte de a pleca.

— Dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi un mesaj pe pager, spuse Jake, apoi privi ceasul de perete. Cred că o să fac o baie de aburi înainte de închidere.

Chipul lui Scott se lungi.

— Te duci la sală să faci exerciții?

— Nu. Mă duc să mă afund în jakuzzi. Ne vedem mâine.

Tânărul era pe punctul de a ieși din vestiar, când lui Jake îi veni o idee.

— Scott, n-ai împachetat tu niște medicamente când am făcut ordine în birou zilele trecute?

— Ba da, însă majoritatea nu le folosești, așa că voiam să scap de ele. De ce?

— Sunt în termen?

— Majoritatea da.

— Le iau eu.

— Îți faci o farmacie pe cont propriu? zâmbi Scott. Credeam că din cauza ultimului proiect nu mai ai timp și pentru altceva.

— Ai dreptate, n-am timp, dar s-ar putea ca medicamentele astea să-i fie de folos doctoriței Holloway. Pacienții ei de la Clinică au mereu nevoie de tratamente.

— Doctorița Holloway? *Kirsten* Holloway?

— O cunoști?

— Într-un fel. Era cu un an în urma mea la Facultatea de Medicină. Părea prea tânără și neajutorată, dar în realitate era o persoană inteligentă, hotărâtă și cu o voință de oțel. Am stat lângă ea la un curs și mi-a spus cât de mult îi place să muncească în clinicile de stat.

Jake nu era surprins.

— La vremea respectivă am crezut că lucrează deja la una dintre ele, deși avea multe oferte. Se pare că nu eram departe de adevăr. Făcu o pauză. E căsătorită?

Jake încercă să-și amintească mîinile ei. Degetele nu aveau nici o podoabă, dar asta nu însemna ceva.

— Nu cred.

Ochii lui Scott licăriră de interes.

— Dacă ai vreodată nevoie de cineva care să te înlocuiască, anunță-mă. M-aș bucura să reînnod vechi cunoștințe, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Jake înțelegea, dar spre uimirea lui, nu agrea deloc ideea.

— O să țin minte, dar am o presimțire că *șefa* te va pune la punct. N-o să ai timp nici să respiri.

— Poate că nu. Scott deschise ușa. Îți las cutia pe birou pentru mâine dimineață.

Rămas iarăși singur, Jake își scoase cămașa. Medicamentele vor fi apreciate, dar avea nevoie de ceva mai mult. Zâmbi gândului ce i se înfiripă în minte. Găsise oferta ideală pentru un armistițiu.

O săptămână mai târziu, Kirsten intră grăbită în birou.

— Îmi pare rău că am întârziat. Copilul Susanei Lightfoot s-a gândit să vină pe lume mai devreme.

— Nici o problemă, anunță Amy. Doctorul Marshall a muncit ca un salahor.

— Deci a ajuns într-un sfârșit, comentă Kirsten, încheind un nasture.

— La ora opt punct.

— Înseamnă că n-am întârziat atât de mult, cum am crezut.

— De fapt, n-ai am încadrat în timp și totul este sub control. A, să nu uit! Irene ți-a lăsat câteva mesaje pe birou.

— Bine. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de mine.

Ajunsă înapoi în cabinet, Kirsten era puțin dezorien-

tată. Lucrase atât de multă vreme singură încât acum nu prea știa cu ce să înceapă. După ce Jake contramandase ziua de joi, fusese convinsă că nu-l va mai vedea. Dar va profita din plin de libertatea pe care i-o oferea prezența lui.

Privind grămezile de mesaje telefonice și corespondență se apucă de treabă. În jurul orei unu, simți că cineva o privește.

Jake se sprijinea de tocul ușii cu brațele încrucișate la piept.

— Am auzit că ai avut o naștere.

— O fetiță sănătoasă, mulțumesc lui Dumnezeu.

— Te așteptai la probleme?

— Nu, dar nu se știe niciodată. Iar pacienta mea era hotărâtă ca după trei băieți să aibă o fată. Sunt fericită că dorința i s-a împlinit, înainte de a avea parte de o echipă de fotbal.

— Mi-ar plăcea să... O sonerie se porni să bâzâie cu putere, iar Kirsten sări în picioare. Ce se întâmplă?

— Necazuri, spuse ea, trecând pe lângă el în grabă. E semnalul lui Irene.

Fugi pe coridor. Cu coada ochiului o văzu pe Amy în spatele lui Jake. În sala de așteptare se afla un grup de adolescenți, iar glasurile mânioase creșteau în intensitate. Prietenii îi țineau departe pe doi dintre ei, zdrențuiți, zgâriați și plini de sânge, dar cu spiritele încă încinse.

Kirsten privi spre Jake. Pe chip i se citea dezgustul, comparând evident comportamentul social al pacienților lui cu cel al tinerilor din fața lor. Făcu un pas înainte pentru a opri cearta.

După ce terminară cu bătăușii, Jake și Kirsten n-au mai avut timp de discuții, iar sala de așteptare se goli abia pe la ora patru. Cum rezerva ei de apă minerală se terminase, Kirsten intră în micul birou în formă de „L" al Irenei ca să-i controleze frigiderul și să se odihnească puțin. După colț, îl găsi pe Jake, cu picioarele sprijinite de măsuța de cafea, sorbind licoarea neagră dintr-o cană uriașă.

— Alfonso a avut nevoie de optsprezece copci, o anunță. Bineînțeles că n-a fost de acord cu ele. Se pare că cicatricile impresionează fetele; sau cel puțin el asta crede.

— Cum l-ai convins? zâmbi Kirsten.

— L-am pus să aleagă. Sau beneficia de experiența mea în ale cusutului, sau îl trimiteam la Urgență, unde un student ar fi practicat pe pielea lui.

— Nu se poate!

— Ba da. Oricum, a dat rezultate. Pacientul tău?

— Lonnie nu a comentat la copci. Dar te-am luat. A avut nevoie de douăzeci și cinci.

— De dragul păcii, sper ca Irene să-i programeze în zile diferite, când vor trebui scoase firele.

De la biroul ei, recepționera strigă peste umăr:

— Nu vă temeți! Nu m-am născut ieri!

— Se întâmplă deseori? o întrebă el pe Kirsten.

— Când și când.

— Ai nevoie de pază.

— Și cu ce să o plătesc?

— Proprietarul clădirii ar putea să vă ajute. În definitiv, e și riscul lui.

Înainte ca ea să-i poată povesti despre proprietarul clădirii, o voce feminină necunoscută, vorbind în spaniolă, îi atrase atenția. Încercă să-și folosească bruma de cunoștințe lingvistice pentru a înțelege. Convinsă că este vorba despre o urgență medicală, lăsă cutia cu apă minerală pe masă și se îndreptă spre intrare. Se întâlni cu Irene.

— Domnilor doctori, avem o mamă foarte recunoscătoare. Vrea să stea de vorbă cu voi.

Merseră în sala de așteptare. Femeia se repezi și o îmbrățișă mai întâi pe Kirsten, apoi se îndreptă spre Jake.

— Sunt mama lui Alfonso, explică doamna Rodriguez, într-o engleză relativă, dar cu un zâmbet larg pe față. Trebuie să mulțumesc la doctorii care mi-au ajutat copilu'.

— Nu aveți de ce, protestă Kirsten. Ne făceam doar datoria.

— Nu, nu. Băiatu' meu, băiat bun, dar cu o fire cam iute. Oricum, trebuie să vă răsplătesc. Judecând după lipsa unei poșete și după haine, nu era vorba de bani.

— Nu e necesar.

— Ba da, insistă doamna Rodriguez. Se aplecă și luă de jos o pungă din hârtie maro. Se auzi un clinchet de borcane.

Kirsten înțelese că e vorba de un dar pregătit acasă. Mama lui Alfonso scoase două borcane și puse fiecăruia câte unul în mână. Kirsten răsuflă ușurată.

— Gem de căpșuni, anunță doamna Rodriguez cu mândrie. Sper place la voi.

— E minunat. Mulțumim. Aruncă o privire spre Jake care privea darul ca pe un recipient cu otravă.

— Eu nu... începu el.

Simțindu-se insultată în locul musafirei, Kirsten îl avertiză cu un cot lejer. Zâmbind larg, îi ordonă printre dinți, cu voce scăzută:

— *Îl iei.*

Ochii lui Jake o săgetară. O secundă mai târziu se răsuci spre mama tânărului:

— Vă mulțumesc.

— Bine. Mai aduc data viitoare. Femeia ieși. Indignarea doctoriței dădu pe dinafară.

— Obligația ta față de această clinică tocmai s-a sfârșit, spuse pe un ton sec.

— Ce?

— M-ai auzit. M-am săturat să-mi privești de sus pacienții.

— Dar greșești, răspunse el apăsând fiecare cuvânt.

— Mie așa îmi pare. Nu am nevoie de ajutor de felul ăsta.

— Ascultă...

Dar ea îi propti un deget în piept.

— *Tu* să asculți. Ești concediat.

4

CUVINTELE PLUTEAU ÎN AER, dar ea nu avea nici cea mai mică intenție de a le retrage. Adevăratul caracter al lui Jake ieșise la iveală, iar ea fusese martoră. Dar știa că el nu va accepta cu ușurință. Pașii grei și ușa trântită o dovedeau. Se întoarse, observând expresia de furie controlată de pe chipul lui.

— Dacă îți faci probleme în legătură cu *obligația pe* care o aveai, consideră că ți-ai îndeplinit-o.

— Am să plec din moment ce asta dorești, dar mai-întâi e cazul să lămurim câteva aspecte.

— Nu e nimic de adăugat. Își strânse buzele cu încăpățânare.

— O, ba este! Habar n-am de unde ți-a venit ideea că îți privesc pacienții de sus, dar e complet greșită.

— Am văzut cum te uitai la băieți, îl acuză Kirsten. Recunoaște. Erai dezgustat de ei.

— Nu avea nici o legătură cu puștii. Nu doream să nimeresc în mijlocul unor ieșiri violente.

— Da, da.

— Ca să fiu cinstit, incidentul mi-a reamintit zilele când lucram la Urgență. Poate că tu ai uitat înjunghierile, bătăile și împușcăturile, dar eu nu. Într-o noapte, a izbucnit o ceartă foarte asemănătoare cu cea de astăzi, continuă el. Unul dintre tipi a scos o armă. Înainte ca cineva să poată face vreo mișcare, a tras. Un glonț rătăcit l-a lovit pe infirmierul aflat în stânga mea.

— Băieții ăștia nu aveau pistol.

— Ești convinsă? Îți amintesc, în cazul în care ai uitat, că erau opt inși în sala de așteptare. Situația era mai mult decât instabilă. Am fost norocoși că fluierul tău a liniștit spiritele. Dar data viitoare s-ar putea să nu se mai repete.

Kirsten își dădu seama de adevărul din spusele lui, însă, în acel moment, nu dori să recunoască.

— Dar reacția ta la atenția doamnei Rodriguez? Nu era o pungă cu resturi umane, pentru Dumnezeu! Era gem de căpșuni. Toți iubim gemul de căpșuni!

— Și mie.

— Dar numai delicatesele, nu-i așa? îl ironiză cu mâinile în șold. Nu și cele preparate în casă.

— Unde sunt făcute, nu are nici o importanță.

— Zău? Atunci?

— Sunt alergic la căpșuni. Încercam să-i explic femeii când mi-ai vârât cotul în stomac și mi-ai ordonat să primesc. Cred că trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu te-a lăsat să deschizi borcanul și să mă forțezi să mănânc. Ar fi fost un spectacol pe cinste.

— Te rog să mă scuzi. Tonul se calmase. Nu știam...

— Dacă n-ai fi atât de grăbită să tragi concluzii doctore, cel puțin în ce mă privește, am fi putut evita toate astea. Ochii lui se întunecară. Dar am o ciudată bănuială că cele două incidente sunt doar aparente. Fondul este altul.

Kirsten se îndreptă spre dulăpiorul cu medicamente. Jake avea dreptate: cele petrecute astăzi nu aveau nici o importanță. Dar de ce nu spunea cinstit motivul iritării?

— Au toate astea vreo legătură cu absența mea de săptămâna trecută?

— Ai lăsat baltă oameni bolnavi.

— E o acuzație gravă. Una pe care nici eu și nici un alt doctor, în locul meu, nu ar aprecia-o. Poate că mă fac vinovat de multe lucruri, dar *neglijența profesională* nu este printre ele.

— Atunci cum poți califica faptul că ai lăsat pacienții să aștepte inutil, pentru a discuta probleme financiare?

— În sfârșit, înțeleg. Dacă aș fi fost chemat la un caz grav, ar fi fost în regulă. Dar, din moment ce era vorba doar de contabilul meu...

Kirsten tăcu.

— Dumneata, dragă doctore Holloway, ești plină de prejudecăți.

— Nu e adevărat. Nu am nimic împotriva contabililor. Însă am împotriva medicilor care pun banii înaintea profesiei.

— Mă confunzi cu altcineva.

— Oare?

— Am avut un interviu cu o persoană care se va ocupa de problemele financiare ale firmei mele, dar la ora două terminasem. Între timp, colegul meu a fost anunțat că mama lui a avut un atac. M-am oferit să-i țin locul, pe perioada în care el se afla în Dallas. Apoi, am avut două cazuri de angiopatie. Contrar celor crezute de tine, nu am stat în fața focului, bând Martini. Am încercat să sun, dar telefonul a fost mereu ocupat.

Avea dreptate. Fuseseră mai mult decât solicitați în acea zi. Jake făcu un pas înainte.

— Mai ai și alte plângeri?

— N-nu.

— Bine. Data viitoare, când ceva te deranjează, vorbește cu mine înainte de a-ți imagina cine știe ce trăsnăi.

— Data viitoare? Dar...

— A, da, am fost concediat. Ce-ar fi să ne întâlnim la Longhorn și să discutăm despre asta?

Un ciocănit îl întrerupse, iar ea îi făcu semn să răspundă. Recunoscu imediat micul musafir.

— Ia te uită! Amanda.

— Bună, domnișoară doctor. Chipul fetiței se luminâ cu un zâmbet știrb.

— Mandy, o strigă mama ei, nu o deranja pe domnișoara Holloway.

— E în regulă, spuse Kirsten bucuroasă de scăparea neașteptată. Cum mai stai cu alergia ta?

— Bine. Acum învăț noi rime. Dar nu pot să ți le spun încă. Nu sunt gata.

— Atunci data viitoare. Kirsten privi spre Jake, sperând că el va pleca înainte ca ea să-i răspundă la invitație. Jake ridică o sprânceană, încrucișă brațele la piept și se sprijini de biroul ei.

Amanda îi arătă doctoriței un balon verde pe care era desenată o față caraghioasă, legat cu ață de mânuța mică.

— 'Nainte să plec trebuie să spun mersi pentru balonu' ăsta. Voiam unul chiar așa.

— Sunt fericită că ai ce ți-ai dorit.

— Verde îmi place cel mai tare. L-am ales special din cutie.

— Hai Mandy, plecăm. Doamna Jenkis se îndreptă spre uşă cu fetiţa de mână. Chiar în acel moment, Amy trecea pe hol, iar Kirsten o opri.

— Cine a adus baloanele?

— Doctorul Marshall. Împreună cu o cutie plină de medicamente. Un gest frumos, nu-i aşa?

— Mda. *Jake? Baloane?* Nu se potriveau deloc. Probabil că Amy făcea o confuzie. Kirsten se întoarse spre Jake, aşteptând ca el să nege. Dar gura lui zâmbea.

— Uimită?

— Nu ştiu ce să spun.

— De obicei se mulţumeşte. Dar o poţi face diseară. La ora şapte. La restaurantul Longhorn. Ştii unde este?

Încă nedumerită, ea nu reuşi decât să aprobe din cap.

— Ne vedem atunci. Aparent satisfăcut de răspunsul ei sau, mai bine zis, de lipsa lui, Jake se îndepărtă cu paşi repezi. Ea îl privi doar, prea uimită ca să poată protesta. Amy o atinse pe braţ.

— Te simţi bine? Arăţi ciudat. Apoi adăugă pe un ton de cunoscător: Nu ştii cu ce să te îmbraci? Kirsten încercă să-i dea dreptate.

— Da, asta e. Dar sufletul ei ştia că hainele reprezentau ultima problemă pe care o avea.

Frigul o grăbi pe Kirsten să deschidă uşa restaurantului Longhorn. Auzise de acest loc, dar categoria de cinci stele o convinsese că nu şi-ar fi putut permite să mănânce aici nici măcar o farfurie de supă.

Intră, aşteptând câteva momente până ce ochii i se obişnuiră cu lumina difuză a holului. Aromele apetisante îi provocară stomacul. Muşcându-şi buza de sus, se întreba dacă luase cea mai bună hotărâre.

După ce el plecase, cântărise argumentele pro şi contra de zeci de ori. Într-un sfârşit, cutia cu baloane înclinase balanţa în favoarea lui. Un gest atât de neaşteptat din partea cuiva ca Jake era o adevărată surpriză. Medicamente hai, treacă meargă, dar baloane? Poate că totuşi, sub înfăţişarea scorţoasă, ascundea o mică inimă. Şi atunci, ea era în pericol să şi-o piardă pe a ei.

— Jakob Marshall a sosit?

— Da, doamnă, răspunse femeia zâmbind. Aşteaptă acolo.

Kirsten privi spre locul unde Jake se aşezase. Sprâncenele încruntate îi dădeau aerul nesuferit pe care îl avusese la prima lor întâlnire. Dorinţa de a pleca, înainte ca el s-o vadă, devenea din ce în ce mai puternică.

Jake clipi des, ca şi când nu-i venea să creadă. Încruntarea dispăru şi faţa i se lumină într-un zâmbet. Evidenta mulţumire din ochii lui alungă reţinerea ei. Trecuse destulă vreme de când un bărbat, altul decât Edward Cox, se arăta încântat că o vede.

Se înfioră, fericită că semiîntunericul ascundea împurpurarea obrajilor şi nesiguranţa picioarelor.

— Sunt încântat că ai venit.

— Credeai că n-o să apar?

— Era o posibilitate. Dar unele persoane au tendinţa constantă de a ajunge cu întârziere.

— Nu cred că fac parte din această categorie.

— Grozav, pentru că sunt mort de foame. Aranjându-şi cravata întrebă: Intrăm?

Conştientă că hainele ei, chiar dacă erau foarte curate, nu se puteau compara cu ţinuta lui elegantă, aprobă cu o scurtă înclinare a capului. Pentru o secundă îşi dori să fi apucat să se schimbe.

— Sper că nu te deranjează locul pe care l-am ales. Întâlnesc mereu persoane pe care le cunosc, de aceea am preferat acest restaurant unde să putem discuta şi mânca în linişte.

— E perfect, îl asigură Kirsten. Probabil că pentru Jake era doar un colţ intim dar pentru ea, lumânarea din cupa de sticlă şi trandafirul roşu aveau un parfum romantic.

Pentru o clipă, îşi imagină că el plănuise totul pentru a o cuceri. Clinchetul argintăriei şi hohotele de râs de la o masă alăturată o readuseră la realitate. Nu avea motive să viseze la lucruri imposibile. Apostrofându-se în gând, ridică meniul şi începu să citească. Spre surprinderea ei, preţurile nu erau atât de mari pe cât crezuse. Poate că era cazul să încerce să se simtă bine.

— Vin aici destul de des. Preferatul meu este cotletul.

— Nu prima coastă? întrebă Kirsten, privindu-l peste meniu.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, zâmbi el.

— De fapt, eram convinsă că vei fi mai interesat de pui sau de peşte. Sau sfaturile tale sunt doar pentru pacienţi?

— Nu chiar. Însă în ocazii speciale îi îndemn să le ignore.

— Este o ocazie specială?

— Mai mult o celebrare.

— Da?

— Da. A faptului că încerci să fii mai îngăduitoare. Sau cel puţin, în ceea ce mă priveşte.

— Oare? Se sprijini de spătarul scaunului. Ce te face să fii atât de sigur?

— Eşti aici, nu-i aşa?

— N-am avut ocazia să refuz.

— Puteai să mă suni şi să contramandezi.

— M-am gândit la varianta asta.

— Şi?

— Am impresia că îţi doreai s-o fi făcut.

— Deloc. Încerc doar să înţeleg modul în care lucrează mintea colegei mele.

— Îţi revizuieşti cunoştinţele psihiatrice, doctore Marshall?

— Nu strică niciodată, să le scuturi puţin de praf.

Încercând să câştige timp, Kirsten îşi aranjă şervetul pe genunchi.

— Cunosc oameni care, în aceleaşi circumstanţe, nu s-ar fi deranjat să vină.

— Şi eu, dar nu fac parte din categoria lor.

— Nu, nu faci, spuse el încet.

Tonul egal nu lăsa să se înţeleagă dacă, din punctul lui de vedere, asta e bine sau rău. Dori să facă un comentariu ironic, dar se abţinu. Din motive greu de înţeles, nu dorea să afle dacă el o consideră ciudată.

— Vrei să ştii de ce cred că ai venit?

— Nu, cred că o să-mi spui oricum.

— Ai realizat că totuşi nu sunt un tip chiar atât de rău.

Era ocazia perfectă de a-i da dreptate, de a recunoaşte că se pripise când îl concediase, de a-i spune că spera să se întoarcă. Dar, dacă ar fi făcut toate astea, nu ar fi avut motiv să prelungească întâlnirea. Iar ea spera să reuşească să păstreze clinica Dianei deschisă cât mai mult posibil, la fel de tare cum dorea să prelungească aceste momente. Pentru încă o oră, dorea să trăiască fantezia, visul de a fi invitata la cină a unui bărbat atrăgător.

— Ești sigur pe tine, nu-i așa?

— Da.

— Să spunem mai bine că nu am pus încă un diagnostic sigur. Aștept încă o părere. Făcu o pauză. Dacă nu veneam?

— Te-aș fi găsit oriunde, răspunse el fără nici cea mai mică undă de ezitare. A, să nu uit. Asistentul meu îți transmite complimente. Cred că vă cunoașteți de la școală. Scott Rydell.

— Scott este un tip grozav.

— La fel spune și el despre tine.

— Am muncit mult.

— Din câte am înțeles din ce povestea, ai avut mai multe oferte.

— Câteva, răspunse, iar gândul îi zbură la cei care doriseră să o angajeze pentru determinarea cu care muncea.

— De ce ai ales Clinica de Sănătate Familială în locul altor alternative?

— Vrei să spui în locul altor posturi mai bine plătite? Cu majoritatea după-amiezelor libere și doar cu o sâmbătă pe lună obligație de a asigura consultații?

— După câțiva ani de practică, majoritatea medicilor sunt capabili să câștige destul de bine pentru a-și plăti datoriile, ridică Jake din umeri. Așa s-a întâmplat și cu mine.

— Cu tine?

— Nu fii atât de mirată. E adevărat că reprezint a patra generație de medici a familiei Marshall, dar bunicul meu a insistat să răzbat ca orice om obișnuit. Traiul sobru avea menirea de a-mi forma caracterul.

— Și așa s-a și întâmplat? îl ironiză Kirsten.

— Asta trebuie să-mi spui tu. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Diana avea nevoie de mine.

— Părinții tăi ce au avut de spus despre decizia pe care ai luat-o?

— Mama mi-a înțeles alegerea, iar pe tata l-am pierdut când eram în facultate. Pe lângă asta, clinica Dianei se află pe lista posturilor nesolicitate, iar după trei ani de muncă datoria ar fi fost considerată plătită.

— Dar Diana nu mai este.

— Câtă vreme porțile Clinicii sunt deschise, voi fi bine. După aceea, va trebui să găsesc altceva.

— Există posibilitatea să fii nevoită să închizi? întrebă Jake, iar privirea i se întunecă.

— Totul e posibil, răspunse ea pe un ton optimist. Dar asta era problema ei, nu a lui. Schimbând subiectul, întrebă:

— Ce faci în timpul liber?

— Toți din familia mea joacă golf. Chiar și bunica. Ne-a învățat bunicul, când eram copii, la fel cum și pe el l-a învățat tatăl său. Bineînțeles că susține că nu există școli mai bune de golf decât cele din iubita lui Scoție.

După ce sosi primul fel comandat, Kirsten așteptă să rămână din nou singuri pentru a pune următoarea întrebare.

— Am auzit destule despre bunicul tău, dar nu și despre tatăl tău.

— Nu aveai cum. A murit din cauza hepatitei când aveam șapte ani. Se pare că s-a molipsit de la unul dintre pacienți, în timpul unei operații. Mama avusese febră reumatică în copilărie și, din cauza asta, inima ei a cedat la nașterea fratelui meu.

— Ai petrecut mult timp cu bunicii tăi?

— Bunicul ne datorează, mie și fratelui meu, frumusețea de păr alb pe care o are, zâmbi el.

— Și fratele tău e medic?

— E un geniu în computere. Lucrează pentru o mare companie de software.

— Iar acum tu ești cel care se ocupă de Clinica Marshall.

— Mai mult sau mai puțin. Cu toate că s-a retras lan, bunicul meu, supervizează toate programele noastre. A făcut o treabă excelentă de-a lungul anilor. Din fericire, continuă Jake tăind friptura, este un fin cunoscător al firii umane. Toți cei selecționați de el au ajuns medici renumiți în domeniul în care practicau.

— Inclusiv nepotul lui.

— Sunt măgulit că asta crezi, zâmbi el.

— Iar acum vă extindeți iarăși.

— Toată lumea dorește îngrijire medicală de cea mai bună calitate. Pentru a face față cererii este necesar să mărim personalul, să facem rost de echipament suplimentar și de spații adecvate.

— Un cerc vicios.

— Mi-e teamă că ai dreptate.

Dar când se va sfârși? dori ea să întrebe. Preferă însă să schimbe subiectul.

— Există și o a cincea generație a familiei Marshall care să preia ștafeta?

— Fratele meu se ocupă de asta. Am două nepoate și un nepot.

— Tu nu dorești să-l ajuți? întrebă direct. Sunt convinsă că există cel puțin o femeie care să aspire la a deveni doamna Jake Marshall.

— Eram aproape, la un moment dat. Făcu o pauză ca și când ar fi încercat să-și amintească. Când vorbi din nou, tonul lui avea o nuanță de nostalgie. Nu dorea să îngrijească singură o familie și cum eu eram mai tot timpul plecat...

— Îmi pare rău, murmură Kirsten.

— Dar tu?

— Și eu eram aproape să mă căsătoresc. Dar am înțeles destul de repede că eu și Edward dorim altceva de la viață. El dorea faimă și avere, pe lângă a fi medic, iar eu nu eram interesată să profit de nefericirea oamenilor.

— Deci toți doctorii ar trebui să fie faliți și să accepte borcane cu gem de căpșuni pentru serviciile prestate? zâmbi el amuzat. Te-ai născut într-un secol greșit, draga mea. Ar fi trebuit să practici medicina acum o sută de ani, când trocul și plata în natură erau la modă.

— Trebuie să avem o existență decentă, îl corectă Kirsten. Asta nu are nimic de-a face cu lăcomia.

— Dar ce înseamnă pentru tine „decent"? Standardele variază de la om la om.

— Da, însă unii sunt mai interesați de conturile din bancă și de hobby-urile extravagante, decât de pacienții pe care îi au.

— Eu din ce categorie fac parte, după părerea ta?

5

CA SĂ ÎNTÂRZIE RĂSPUNSUL, Kirsten duse cana cu ciocolată la gură. Dacă i-ar fi fost pusă aceeași întrebare în urmă cu câteva zile sau chiar cu câteva ore, nu ar fi ezitat. Dar acum nu știa ce să spună. Sorbind licoarea aromată, ridică ochii spre el. Privirea înflăcărată, expresia austeră, umerii drepți. Avea aerul că se așteaptă doar la vești proaste.

Jake realiză, pe neașteptate, că ea se gândea la el. Aștepta răspunsul cu nerăbdare, dorind să afle dacă își schimbase părerea despre el. Privirea i se plimbă pe gura ei, cu o foame fără nici o legătură cu mâncarea, iar Kirsten simți brusc dorința de a-i mângâia chipul, de a-l îmbrățișa.

Dar, din nefericire, nu erau singuri. Dacă timpul și locul a fi fost cele potrivite, s-ar fi bucurat de sărutul lui. Cu un efort, îndepărtă fantezia; nu era momentul pentru vise romantice. Prețul unei scurte aventuri era prea mare, iar Clinica avea nevoie de toată atenția ei. Nu-și putea permite să piardă micul avantaj pe care îl obținuse.

Își duse un deget la tâmplă cu o expresie gânditoare.

— Să vedem. Lacom sau decent? Ridicând privirea spre tavan ca într-o întrebare adresată Creatorului adăugă: Dacă voi spune decent, i se va sui la cap. Însă având în vedere că a cumpărat baloane cât pentru zece ani, nici lacom nu pot să-l consider. Îl privi în ochi, zâmbind. Cred că adevărul e undeva pe la mijloc.

— Vorbești ca un adevărat diplomat.

— Trimite-mă în următoarea misiune pentru pacea mondială.

Jake izbucni în râs. Auzindu-l, Kirsten își dori să o facă mai des. Chelnerul sosi discret și le luă farfuriile.

— Bunicii tăi sunt de condamnat pentru că te-au învățat să fii o persoană responsabilă.

— N-a fost ușor. Dar acum sunt un om pe care te poți baza. E un moment bun ca să te întreb dacă îmi primesc postul înapoi? Ochii lui scânteiau de încântare, ca și când el ar fi știut deja răspunsul.

— Știu și eu? hotărî ea să-i prelungească un pic așteptarea.

— Zău.

— Dă-mi măcar un singur motiv bun ca să o fac.

— Chiar mai multe. Unu, ai încă nevoie de un medic în plus. Doi, după această seară nu mai sunt un străin. Trei... scoase din buzunarul pantalonilor un obiect metalic și îl ținu ca pe un talisman... Cheia de la Clinică e încă la mine.

— Yalele se pot înlocui, îi reaminti ea.

— Prea scump, înclină Jake fruntea. Ar fi mai ieftin dacă m-ai păstra în echipă.

— Vrei *cu adevărat* să vii înapoi? Înainte ca el să poată răspunde, Kirsten continuă. Inițial, ți-ai oferit serviciile pentru că aveai de plătit o datorie. Din câte îmi amintesc, la prima noastră întâlnire nu erai foarte încântat de perspectivă. Mi-am imaginat că te vei simți mai bine dacă te eliberez de promisiune.

Zâmbetul lui dispăru și sprâncenele deveniră o singură linie. Răspunse într-un târziu:

— Cred că așa ar trebui. Ca să fiu sincer, nu mi-am dorit să-mi petrec zilele acolo.

— De ce te-ai răzgândit?

— În ciuda temerilor mele, programul de la Clinică pare să meargă. Dar până când nu m-ai concediat, nu am realizat că, dintr-un punct de vedere greu de explicat, trișez la marele joc al vieții. Ridică umerii. Probabil că hotărârea mea e greu de înțeles, dar...

Dar Kirsten clătină capul adăugând puncte în favoarea lui.

— Crezi sau nu, chiar te înțeleg.

Privindu-i mâinile și gândindu-se că ele aparțin unui specialist, cheia argintie deveni o speranță. Cu ajutorul lui

Jake, muncind din greu, ar putea reuși să pună lucrurile pe picioare. Îi privi chipul. Cu toate că dorise să evite această seară, acum era bucuroasă că nu o făcuse. Colțurile gurii lui se strâmbară.

— Mai am un ultim argument. Dacă voi fi nevoit să trec în curriculum meu faptul că am fost concediat după doar două săptămâni, voi suferi o puternică depresie, mă voi refugia în sticle de alcool și în brațe de femei sălbatice, îmi voi distruge cariera, voi ajunge să locuiesc într-o casă din carton, sub vreun pod și nimeni nu va mai ști nimic de mine, niciodată.

— Așa o melodramă! glumi ea, ridicându-se.

După câteva clipe de ezitare, Jake puse cheia în mâna ei.

— Ai fost foarte convingător în seara asta, doctore Marshall. Dar trebuie să știi că cina nu era necesară, pentru că luasem deja hotărârea înainte de a veni aici.

El ridică o sprânceană, iar ea îi aruncă cheia înapoi. El o prinse din zbor.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Ai grijă să n-o pierzi.

— Promit. Ne vedem joi.

Pulsul ei își grăbi ritmul la gândul că îl va revedea atât de curând, dar se stăpâni rapid. Va avea timp să angajeze încă o asistentă, să caute sponsori și să ajungă la zi cu hârtogăraia. Nu avea nimic de-a face cu faptul că îl va revedea. Dar inima ei știa care este adevărul.

— În afară de a-l ține pe Tommy în casă toată ziua, nu știu ce să mai fac. Se lovește tot timpul. Julie Reed era epuizată. Chipul, vocea și întreaga ținută o dovedeau. Dar își privea copilul cu dragoste.

Era joi dimineață și Kirsten se bucura de liniștea dată de prezența lui Jake. Curăță rana și se pregăti să o coasă.

— Ai crede că o caută cu lumânarea, spuse privind vânătăile de pe picioarele băiatului.

— Doar nu credeți că... vocea lui Julie ajunse o șoaptă... are vreo tumoare pe creier, nu? În ochii întunecați se citea îngrijorarea.

Nedorind să sporească îngrijorarea mamei, Kirsten își îngădui un mic zâmbet.

— Are dureri de cap sau amețeli?

— Nu. Și are poftă de mâncare.

Greutatea și înălțimea băiatului o determinară pe Kirsten să o creadă.

— A fost apatic, nu s-a purtat ca de obicei sau vi se pare că uită lucruri pe care le știa sau pe care le învățase?

—Nu. Prinde totul foarte repede.

— Atunci nu avem de ce să ne îngrijorăm de o posibilă traumă intercraniană. Loviturile, vânătăile, luxațiile și brațele rupte sunt obișnuite la copiii foarte activi.

— Știu, oftă Julie. Totul pare mai sumbru și din cauză că în ultimii cinci ani am venit la dumneavoastră în fiecare lună.

— Explorarea face parte din firea copiilor; explorând, ei cresc și se maturizează, o avertiză Kirsten. Trebuie doar să aveți răbdare.

Kirsten merse la cutia cu jucării din colțul camerei și alese o carte de colorat, pe a cărei copertă erau doi copii cu o umbrelă. O ridică și i-o dădu puștiului după ce termină consultul.

— Mulțumesc, domnișoară doctor.

Kirsten trase în joacă de urechea lui Tommy.

— Să fii cuminte până săptămâna viitoare.

Ieși din cameră, cu pași mari, dar se opri brusc. Buna dispoziție se evaporă rapid la vederea proprietarului clădirii, Robert Carlton. Brunet, cu trăsături vulturești, nu apărea niciodată fără să aducă vești proaste. Caracterul îi era la fel de ieftin ca parfumul pe care îl folosea. Kirsten se străduí să zâmbească.

— Doctore Holloway. Putem sta un minut de vorbă?

— Bineînțeles, răspunse Kirsten printre dinți. Vocea uleioasă o înfiora întotdeauna. Să mergem la mine în birou.

Cu colțul ochiului îl văzu pe Jake ieșind din celălalt cabinet, vădit interesat de musafirul nepoftit. Nerăbdătoare să afle motivul vizitei pentru a-l vedea plecat cât mai repede, îl conduse în birou și închise ușa în urma lor.

— Cu părere de rău, vă anunț că sunt nevoit să măresc chiria, spuse Carlton, fără a se scuza. Se așează pe un scaun. Nimic personal, cred că înțelegeți.

Mândria nu o lăsă să-și arate disprețul. Își împietri chipul ridicând o sprânceană.

— Din nou?

— Cu ultima creștere a taxelor și cheltuielilor de întreținere, nu am altă soluție.

— Întreținere? Nu-i venea să creadă că are neobrăzarea de a-și motiva lăcomia cu aceste minciuni. Ea și personalul, inclusiv soțul Irenei, reparau aproape totul singuri, tocmai din cauză că el mărea chiria ori de câte ori înlocuia câte ceva.

— Dacă îmi aduc aminte bine, am înlocuit țevile de la toaletă acum câteva luni.

— Dar numai din cauză că nu ați dat destulă căldură pentru ca țevile să nu înghețe.

— Ca dovadă a bunei mele credințe, continuă Carlton fără a lua în seamă spusele ei, mărirea nu va intra în calcul până luna viitoare.

— Atunci să înțeleg că veți face reparațiile pe care le-am sugerat în ultima scrisoare?

— Când va fi cazul, doctore. Când va fi cazul. Ceea ce însemna că nu vor fi făcute niciodată. Apropo, l-am zărit pe tipul cel nou. Un alt partener?

— E doar cineva care ne ajută.

— Temporar sau permanent?

— Doctorul Marshall este la noi doar pentru o scurtă perioadă, răspunse Kirsten, sesizând capcana.

— Înțeleg. Mă bucur să aud asta. Dacă ar fi fost o chestiune permanentă, nu-i așa, ar fi trebuit să revizuim termenii înțelegerii noastre.

— Da? Ochii ei se întunecară.

— Doi medici înseamnă de două ori mulți pacienți. Asta ar însemna de două ori mai multă uzură a clădirii mele.

— Ceea ce ar însemna o dublare a chiriei, nu-i așa? întreabă Kirsten fără a-și putea reține ironia, deși vocea rațiunii o îndemna să nu intre în discuții contradictorii cu acest om.

— A, nu. Un procent de cincizeci la sută ar fi suficient, cu toate că m-aș putea lăsa convins să negociez în termeni mult mai satisfăcători pentru ambele părți.

Cu un fior de dezgust, Kirsten își înfundă mâinile în buzunarele halatului. Înțelesese foarte clar aluzia dar, în ciuda devotamentului pe care îl simțea pentru locuitorii acestui cartier, nu putea fi de acord cu propunerea lui.

— În orice caz, aceste detalii nesemnificative le vom discuta după ce veți angaja pe cineva permanent.

— Să știți că am verificat registrele Dianei. Ați mărit chiria destul de des de când ea a murit.

— Din păcate, înțelegerea mea cu Diana a murit o dată cu ea.

Carlton se ridică cu buzele strânse într-o jumătate de zâmbet. Ocoli biroul și puse o mână pe umărul ei.

— Dacă doriți scutirile pe care i le-am acordat ei, va fi necesar să facem propria noastră înțelegere.

— Mulțumesc, dar nu este cazul, răspunse Kirsten, vorbele lui făcând-o să se simtă murdărită și ieftină.

Fără să țină cont de vizibila ei repulsie, el scoase o carte de vizită pe care o așeză lângă telefon.

— Dacă vă răzgândiți, aveți aici numărul de telefon unde pot fi găsit. O zi plăcută în continuare.

În momentul în care el ieși, Kirsten își schimbă halatul atins de Carlton, cu altul curat. Apoi deschise ușa pentru ca mirosul de colonie să iasă. Oare ce făcuse Diana?

Kirsten nu luase niciodată în seamă aluziile și propunerile josnice ale proprietarului, dar nu realizase că fosta ei colegă le căzuse victimă. Era evident că Diana considerase că circumstanțele disperate aveau nevoie de măsuri disperate, iar această înțelegere târzie o întristă pe Kirsten.

Ieși din cabinet și pe hol se lovi de Jake care o prinse de umeri.

— Unde este Codul Albastru? Ochii lui se întunecară privind-o. Îi puse o palmă pe frunte. Te simți bine?

— Sunt bine. De ce întrebi?

— Ești la fel de albă ca halatul.

— Din cauza luminii de neon.

— Au fost aprinse și până acum. Ridică o sprânceană cu neîncredere. L-am văzut pe cel care a fost aici. Dacă a venit pentru o eventuală angajare, nu are nici o șansă.

— Era proprietarul clădirii, Robert Carlton.

— O vizită din politețe?

— Nu, spuse ea evitându-i privirea. Afaceri. Oricum, simt nevoia să beau ceva.

Jake îi făcu loc. Când Kirsten se întoarse, îl găsi sprijinit de perete în locul unde îl lăsase.

— Te simți mai bine?

— Minunat, răspunse ea arătându-i paharul în drum spre birou. Jake o însoți.

— Deci, despre ce ai discutat cu proprietarul?

— A mărit chiria.

— Cu cât?

— Orice sumă e prea mare. Pe de altă parte, e gata să facă un târg.

— Ce fel de târg?

— Unul pe care nu-l voi lua în considerare, răspunse ea observând că atingerea lui Jake nu avea același efect ca cea a lui Carlton. În cazul în care angajez un colaborator permanent va ridica iarăși suma.

— De ce?

— O dublare a uzurii clădirii. Sau cel puțin așa pretinde.

— Dar e ridicol. Mi-ar plăcea să-i spun ce...

— Voi începe să caut un alt spațiu. Dar între timp, nu mă pot certa cu el. Îi atinse ea brațul, oprindu-l.

— Îți poți permite să dai mai mult? întrebă el pe un ton scăzut.

— Nu știu, veni răspunsul cinstit. Inspirând adânc, se forță să zâmbească. Ne vom descurca într-un fel sau altul. Până acum am reușit.

— Cât optimism!

— De ce nu? Viața e mult mai suportabilă dacă vezi jumătatea plină a paharului în loc să te îngrijorezi de cea goală. Nu crezi?

— Dacă te pot ajuta cu ceva în ce-l privește pe Carlton, să-mi spui.

— Știi vreo clădire de închiriat prin împrejurimi?

— Nu, îmi pare rău.

Kirsten intră în cabinet, puse paharul pe birou și se simți mai bine, realizând că orice urmă a prezenței lui Carlton dispăruse. Închise fereastra. Din spate auzi vocea lui Jake:

— Ce Dumnezeu încerci să faci? Vrei să îngheți? Până și păpușa a prins chiciură.

— Era prea cald în cameră, zâmbi ea la remarcă.

— Voiam să te întreb ceva mai devreme, dar uitasem. Am revăzut lista medicilor specialiști către care sunt făcute trimiterile și am observat că unele nume de referință lipsesc.

— Da? Care?

— Doctorul Gordon, urologul. Cred că am trimis un pacient de-al tău la el săptămâna trecută.

— Mi-a spus Irene, iar eu am schimbat trimiterea către doctorul Appleby.

— De ce? Ce are Harold Gordon?

— E un doctor bun, dar... luă cartea de vizită cu două degete și o aruncă la coșul de gunoi.

— Atunci de ce...?

—... Dar doctorul Gordon nu se va ocupa de pacienții mei.

— Nu? clipi Jake.

— Să spunem că unul dintre cei trimiși de mine la el pentru o vasectomie a fost infectat cu păduchi.

— Cum?

— Văzusem pacientul de mai multe ori, înainte și după operație. Nu am găsit niciodată indicii că ar avea păduchi. Oricum, datorită acestui incident, îmi trimit acum bolnavii la un alt urolog, la fel de bun.

— Înțeleg. Făcu o pauză analizând informația. Majoritatea specialiștilor de pe lista ta sunt renumiți, de aceea m-am mirat când nu l-am găsit pe Sam Bailey printre ei. E un chirurg foarte priceput.

Kirsten îngheță la auzul acelui nume familiar.

— Sunt mulțumită de cel cu care lucrez acum.

— Sam e un tip grozav și un foarte priceput chirurg. Sunt sigur că te-ar ajuta bucuros. Jucăm golf împreună și îl cunosc destul de bine. Dacă vrei, pot vorbi cu el...

— Nu. Răspunsul veni mai tăios decât ar fi vrut ea. Încercă să-și îndulcească tonul. Mulțumesc, oricum.

Jake se sprijini de birou.

— E mai mult decât îmi spui. Nu plec până nu aflu despre ce e vorba.

Dar ea îl rugă în gând să renunțe. Se ridică și deschise fișierul.

— Am făcut aranjamente cu cei aflați pe listă. Sunt mulțumită de serviciile lor și nu am de gând să-i înlocuiesc. Asta-i tot.

Jake își încrucișă brațele la piept.

— Dă-mi un singur motiv serios pentru care nu pot cere unui chirurg, de calibrul lui Sam, să primească pacienți de la tine.

— Pentru că eu sunt șeful, dacă îți aduci aminte, răspunse ea, așezându-se la loc.

— Asta nu se pune. Caută alt motiv.

Kirsten își masă tâmplele. După discuția cu Carlton, nu se simțea în stare să facă față trecutului.

— Este considerat cel mai bun.

— Am auzit.

— O spui ca și cum nu ai fi de acord.

Ea făcu o grimasă.

— Aha, înțeleg. Ochii lui străluciră. Pun pariu că ți-a făcut zile fripte în școală. E recunoscut pentru asta. Nu trebuie să o iei ca pe ceva personal.

Ultimele cuvinte ale lui Jake erau cuțite în inima ei.

— Cu toate că nu are nimic de-a face cu perioada cât am fost în școală, nu sunt de acord cu el. *E ceva personal!* Expresia uimită de pe fața lui o determină să expună faptele așa cum le vedea ea, așa cum le trăia de șaptesprezece ani.

— Doctorul Bailey mi-a ucis sora.

6

OCHII LUI JAKE se măriră.

— Când?

Kirsten încercă să-și păstreze cumpătul pentru a rezista întrebărilor.

— Eu aveam doisprezece ani, iar Darcy nouă. Vocea i se ascuți. Nu încerca să-mi spui că eram prea tânără ca să înțeleg toate aspectele. Când am început pregătirea medicală, o prietenă a căutat fișa de spitalizare.

Kirsten îi rămăsese pentru totdeauna recunoscătoare lui Ellen pentru că o ajutase să afle adevărul, chiar dacă el era dureros. Moartea prietenei, cu puțin timp în urmă, o îndurerase la fel de puternic, ca și pierderea lui Darcy.

— Ce s-a întâmplat?

Kirsten își aminti zilele acelea cumplite: febra surorii ei, durerea copilei, orele petrecute la spital în așteptarea unui ajutor, trăind convingerea că părerea chirurgului „să așteptăm să vedem cum evoluează" reprezenta o înțeleaptă prudență. În loc să intre în amănunte, preferă o versiune concisă:

— Darcy avea apendicită. Doctorul Bailey a hotărât că nu este cazul de operație. Puroiul a spart și s-a declanșat peritonita.

— Câteodată diagnosticul e greu de pus, se încruntă Jake.

— Perfect de acord. Dar chiar și după ce medicul rezident a dorit să intervină, ilustrul nostru chirurg a refuzat.

Mama l-a auzit spunând că dorea să aibă sala de operație liberă, pentru cazul în care ar fi apărut un pacient care să *plătească*. Darcy nu a avut timp să aștepte.

— Parcă nu vorbim de același Sam Bailey pe care îl cunosc eu.

— Mama credea că glumește. Tonul ei se înmuie. Poate dacă părinții mei ar fi găsit bani ca să consulte un alt doctor... Poate dacă am fi avut un medic de familie care să o aibă în evidență pe Darcy... Oftă. Din nefericire, nu vom ști niciodată.

— Conducerea spitalului nu a ordonat o anchetă?

— Nu am avut acces la această informație, deci nu știu.

— Dacă a fost vorba de un caz de neglijență...

— Crezi că te mint?

— Nu, dar cunosc destui medici care își bazează deciziile pe experiență. Câteodată, așteptarea este o hotărâre înțeleaptă.

— Ești liber să crezi ce dorești, replică ea sec. Dar eu am petrecut destul timp, studiind fișa medicală a surorii mele.

— Dacă ești atât de convinsă, de ce nu ai spus nimic?

— La ce bun? Era un caz vechi de cincisprezece ani. Sora și tatăl meu nu mai erau, iar mama nu dorea să dezgropăm trecutul.

— Întrebarea este dacă nu l-ai dezgropat deja?

— Ba da, veni răspunsul fără nici o ezitare. Mi l-am imaginat pe ilustrul chirurg în boxa acuzaților, în fața unui juriu. El recunoștea că făcuse o imensă eroare și ne implora să-l iertăm.

— Și acum?...

— Nu îi voi permite doctorului Bailey să-mi atingă vreun pacient, îl avertiză ea. Refuz să recomand cuiva un doctor care este mai preocupat de bani, decât de sănătatea pacienților. Înțelegi acum, de ce această clinică este atât de importantă pentru mine? întrebă Kirsten, apucându-l de mână. Încerc să umplu găurile în care cei săraci cad fără vina lor. E de datoria mea să previn orice altă tragedie asemănătoare celei pe care familia mea a trăit-o.

Kirsten arătă spre jucărie.

— Darcy câștigase păpușa la bâlci și devenise bunul ei cel mai de preț. Acum, ori de câte ori o privesc, îmi amintesc de surioara mea. De dragul ei și al altor copii, asemenea ei, nu pot renunța.

Câteva ore mai târziu, Jake trecéa în revistă documentele din fișa unui pacient văzut.

— Mai sunt pacienți? o întrebă pe Amy.

— Doar dacă doriți să recomandați niște antialergice și să schimbați niște scutece...

— Mai bine nu.

— Mă gândeam eu, zâmbi Amy.

— Unde este Kirsten?

— Era în biroul ei acum câteva minute, făcând socoteli, spuse asistenta fără să mai ridice privirea de pe fișă.

— Mulțumesc.

O găsi aplecată peste un registru. Nevrând să o deranjeze, se sprijini de tocul ușii. Soarele târziu al după-amiezii îi învăpăiase părul. Chiar și de la distanță, Jake își imagină parfumul de flori de câmp pe care acum îl asocia cu ea, același miros care îi amintea de primăvară și de grădina bunicii.

Kirsten își mușcă buzele, iar el o invidie. Pentru o clipă, își dori să guste acea gură. Era evident iritată de ceva.

— Cioc, cioc, spuse într-un sfârșit, înaintând spre birou. E cazul să faci o pauză.

— Cred că ai dreptate, spuse ea masându-și gâtul. Jake privi cifrele de pe pagină.

— Probleme? întrebă, deși cunoștea deja răspunsul.

— Doar dacă balanță pe zero poate fi considerată astfel. Azi pare ziua veștilor proaste.

— Îmi pare rău să adaug și eu încă una, dar masa de examinare din cabinetul meu a murit.

— Nu e o surpriză, oftă Kirsten.

— Ba ar trebui să fie. Nu credeam să văd antichități decât în sălile muzeelor.

— Mersi frumos. Dar o spusese fără supărare. Trebuie să afli că le avem de la...

— Un medic foarte bătrân care le folosea doar o dată pe săptămână?

Ea îl lovi peste mână în joacă.

— Nu știu dacă doar o dată pe săptămână, dar sigur de la o vânzare publică. De obicei, rezolvăm problemele cu un strop de ulei.

— De data asta n-o să meargă, crede-mă. Știu cum arată un mort atunci când văd unul, iar mecanismul a decedat.

Kirsten deschise biroul și scoase un tub cu lubrifiant, apoi se ridică.

— Ai un pic de încredere.

— Abia aștept să văd!

Întorși în cabinetul lui Jake, Kirsten unse pedala de picior. Scârțâitul se auzi iarăși, dar masa coborî. Ea îi aruncă o privire triumfătoare lui Jake.

— Secretul este *cine* pune mâna.

Încercă și el pedala. De data asta totul merse șnur.

— Cred că ai dreptate.

— A fost o lecție pentru tine. Nu te mai grăbi să semnezi certificate de deces.

Un iz ciudat îi atrase atenția lui Jake. Recunoscu rapid mirosul de fire electrice supraîncălzite.

— Ce miroase? Kirsten privi coșul de gunoi.

Jake se apleacă lângă masă și scoase cordonul din priză.

— De aici vine. Acum mă crezi?

— Trebuie. Din tonul ei răzbătea resemnarea. Lui Jake îi păru rău pentru dezamăgirea ei.

— Știi de ce ai nevoie?

— Un electrician?

— De o oranjadă!

— Poftim?

La expresia ei nedumerită, el ezită. Trecuse mult timp de când nu mai invitase o femeie în oraș cu o propunere atât de rapidă. Doamne, nu mai știa nici cum se face o invitație.

— Domnul Olsen a fost ultimul pacient, deci nu avem nici un motiv să nu plecăm un pic mai devreme.

— Încerci să mă înveți proastele tale obiceiuri? râse ea.

— Dacă am ocazia...

— Nu mi-am făcut încă vizita la spital.

— Nici eu. Nu stăm mai mult de o oră. Promit.

— Chiar n-ar trebui!

Pe chipul ei se citea deja capitularea.

Cu o undă de regret, Kirsten își puse paltonul. Nu-și mai amintea ca o oră să fi trecut atât de repede. La ieșirea din local îi întâmpină vântul rece. Kirsten strânse din dinți, ca să nu clănțăne.

— Brr, e frig. O ciocolată fierbinte ar fi fost o alegere mai bună.

— O să luăm data viitoare.

Anticipația grăbi pulsul ei. Jake arătă spre pavajul din fața lor:

— Ai grijă! Înainte ca ea să se poată feri de pojghița de gheață, el o apucă de încheietură. Ținând-o aproape, o ghidă peste fâșia alunecoasă. Cu toate că hainele groase îi separau, Kirsten se simți bine cu brațul lui în jurul taliei. Și continuă să se simtă bine și când el nu-i dădu drumul, după ce depășiră porțiunea periculoasă.

— Parcările pot fi periculoase iarna, remarcă Jake. Mai ales noaptea.

— Sunt de acord cu tine. Vocea ei sună aspru și Kirsten își drese glasul. Sunt gata pentru vară.

— A, da. Minunatele plus patruzeci de grade, țânțarii și insolațiile.

— Mirosul de iarbă proaspăt cosită, glasurile copiilor care joacă baseball, serile cu cer senin când poți să vezi constelațiile, îl contrazise ea.

— Singura pe care sunt în stare să o recunosc este Carul Mare. Se opri lângă Jeep. Imaginează-ți că n-am mai făcut asta de când eram copil.

— Vezi cât de multe ai pierdut?

Gura i se lungi într-un zâmbet larg, iar în ochi îi apăru o luminiță strengărească.

— Sunt pe cale să aflu.

Înainte ca ea să poată înțelege ce vrea el să spună, Jake o sprijini cu spatele de mașină, îi luă obrazul în palmă și își puse buzele peste ale ei.

Mâna lui îi încălzi pielea, iar gura aprinse un adevărat incendiu în sufletul lui Kirsten. Nici o altă sursă exterioară nu i-ar fi putut ridica temperatura atât de rapid și atât de mult. Genunchii i se înmuiară și își dori ca între ei să nu existe hainele groase.

Jake ridică fruntea, destul pentru a întrerupe atingerea, dar fără a se îndepărta prea mult. Kirsten clipi.

— Ce-a fost asta?

Pe chipul lui se citea satisfacția.

— Spuneai că am nevoie să fac lucruri spontane. M-am hotărât să descopăr ce am pierdut până acum.

— Și ai aflat?

— Cu siguranță.

— Hei, voi doi. Veniți și la mașina mea. Un bărbat le făcea semne cu mâna. Jake se întoarse spre locul de unde se auzise vocea.

— Ce s-a întâmplat, Roy?

— Vă dezgheţaţi parbrizele? Vă rog să vă ocupaţi şi de ale mele după aceea, zâmbi Roy.

— Nici o şansă, râse Jake. Apoi deschise portiera şi o ajută pe Kirsten să urce în maşină. Se sui la volan şi porni motorul. Te-aş fi prezentat partenerului meu Roy, dar e prea frig afară şi stăteam în curent.

— Dar asta făcusem şi până atunci.

— Când săruţi e altceva. Nu crezi?

Kirsten nu spuse nimic, dar zâmbi.

— Te deranjează dacă ne oprim la mine, în drum spre clinică? Văzându-l pe Roy, mi-am amintit că trebuie să mă mai uit peste nişte fişe.

Kirsten aprobă. Cele cinci zile până marţea următoare păreau cinci zile mult prea lungi.

Ajunseră câteva minute mai târziu, iar el opri maşina pe o alee.

— Nu e cea mai frumoasă intrare, dar e cea mai apropiată.

Kirsten observă numele lui pe plăcuţa din parcare şi recunoscu faţada clădirii. Chiar şi pe întuneric urmele renovării erau prezente peste tot. Luminile de siguranţă, plasate în apropierea fundaţiei, permiteau o vedere de ansamblu a structurii.

— Doamne, ai dublat suprafaţa.

— Aproape.

El luă o servietă micuţă din maşină, apoi intrară. Mirosea a zugrăveală şi vopsea proaspătă. Înainte ca ea să poată spune ceva, el o conduse pe coridor spre o uşă pe care era numele lui.

Aprinse lumina, iar Kirsten realiză că se aflau în sala de aşteptare. Decorat în gri şi albastru, spaţiul părea cald şi primitor. Scaunele erau tapiţate şi confortabile, cu totul diferite de cele de la Centrul de Sănătate Familială.

Îl urmă prin sala de recepţie dotată cu birouri pe care se aflau computere şi telefoane cu fax, fişete ce conţineau dosarele pacienţilor, plus multe alte echipamente.

— Credeam că doar renovezi.

— Am hotărât să construim mai întâi noua aripă pentru a muta acolo pediatria şi abia după aceea să transformăm vechile birouri, pentru ca alte secţii să le poată prelua. Ezită. Din nefericire, am avut nişte probleme şi am întârziat cu lucrările. Ca să ne putem încadra în timp, împart biroul meu

pe rând cu cei ale căror cabinete sunt renovate și astfel voi avea câteva zile libere în fiecare săptămână pe o perioadă de câteva luni. Deschise o altă ușă. Iată camera mea. Cabinetele sunt pe acest coridor. Până termin eu, poți să dai o tură.

Rămasă singură, Kirsten intră în prima cameră. În lumina neonului remarcă masa de examinare mult mai nouă decât cele de la clinica ei. Nu rezistă tentației și probă pedala. Mecanismul răspunse comenzii ușor, fără zgomot. Tapetul era același ca pe hol și în camera de așteptare.

Intră în camera următoare, la fel de curată și bine dotată. Pentru o secundă, se întrebă cum ar fi fost să lucreze în condiții atât de bune.

Fără să invidieze succesul lui Jake, diferențele dintre cele două clinici o izbiră asemenea celor dintre noapte și zi. Singura asemănare, pe care o putea remarca, era mirosul de dezinfectant.

Realiză un alt adevăr, ea era la fel de stingheră în lumea lui, cum era el în clinica ei.

Ce credea oare Jake despre zilele de la Centrul de Sănătate Familială? Le considera ca pe niște reveniri în Evul Mediu? Un lucru era sigur, nu avea pe cineva ca nemernicul de Carlton care să-i pândească fiecare mișcare și să-l determine să se întrebe de unde va face rost de bani pentru chiria unei clădiri ale cărei reparații ar fi costat mai mult decât valoarea ei reală.

Cu sufletul greu, stinse lumina și închise ușa. Nu mai avea nevoie să vadă și alte cabinete. Reveni în biroul lui Jake și îl găsi comparând trei mostre de tapet.

— Ce părere ai?

După ce le privi pe toate, Kirsten alese unul.

— Asta mi se pare cel mai potrivit.

— Da. Cred că ai dreptate.

— Nu ar trebui să ceri și părerea colegilor tăi? În definitiv, ei sunt cei care vor petrece zile întregi aici, nu eu. Gândul o duru, din motive pe care nu voia să le recunoască.

— I-am întrebat. Se opriseră la astea trei mostre, iar eu aveam de luat hotărârea finală.

— Dar ce are tapetul care există deja?

— Nimic. Însă vom mai dărâma câțiva pereți ca să lărgim camera în care se află fișierele.

Kirsten privi în jur. Observă biroul scump din lemn de

stejar, un tablou original de Norman Rockwell, scaunul și rafturile cu cărți. Pe unul dintre ele se afla macheta unei inimi.

Ar fi putut fi biroul oricărui medic. Jake privi și el în jur încă o dată.

— Cred că sunt gata. Tu?

— Putem merge când vrei. Se strădui să pară mai veselă decât era.

După alte câteva minute erau din nou în mașină.

— Ești cam tăcută, observă el.

Cum i-ar fi putut explica? Stilul lui de viață era cu totul altul decât al ei.

— Sunt doar obosită. A fost o zi grea.

Jake conduse în tăcere. Ajunși la clinică, Kirsten se întoarse pentru a-l privi încă o dată. Până marțea următoare era atât de mult!

— Mulțumesc pentru oranjadă și plimbare.

— Oricând cu plăcere, zâmbi el.

— Oprește aici.

— Nu te duci acasă?

— Hârtiile nu pot aștepta. Mai am ceva de rezolvat.

— După câte văd, nu ești singura care lucrează până târziu, arătă el spre dreapta. Fereastra de la biroul Irenei era luminată.

— Lui Irene nu-i place să lase nimic pentru a doua zi. Mulțumesc pentru tot, spuse Kirsten înainte de a închide portiera.

Jake așteptă ca ea să ajungă la intrare și îi făcu un semn cu mâna înainte de a pleca.

În cele douăzeci de minute pe care le făcu până acasă se simți singur fără ea, deși radioul era deschis. Era aproape incredibil efectul pe care îl avea asupra lui. Parcă mașina în garaj, oprind motorul. Se aplecă să-și ia servieta, iar privirea i se opri pe un portvizit căzut lângă banchetă. Îl ridică, sigur de identitatea proprietarului. Permisul de conducere din el îi confirmă presupunerea și se întrebă dacă Kirsten observase că îl pierduse.

Un zâmbet slab îi lumină chipul. Ocazia de a o vedea după un timp atât de scurt era perfectă. Ea n-ar fi putut conduce fără permis. Perspectiva întoarcerii la clinică i se păru mai atractivă decât documentele care îl așteptau în servietă. Fără să stea mult pe gânduri, se sui la volan și refăcu drumul

spre clinică. De data asta, ferestrele erau întunecate, iar el se simți dezamăgit. Probabil că plecase, până să ajungă el înapoi. Dacă ar fi știut măcar numărul de telefon ca să fi sunat de acasă!

Oprind la stop, o stranie senzație puse stăpânire pe el. Strada părea oarecum diferită, aproape sinistră. Înțelese repede motivul: becul din colț fusese spart, iar la o privire mai atentă observă cioburile împrăștiate pe pavaj.

Cuvintele ei îi răsunară în minte: „Nu am mai fost jefuiți de mai bine de un an. Probabil că ni s-a dus vestea că nu avem nimic de valoare."

Răsuci volanul și intră în parcare. Automobilul ei se afla încă acolo, alături de o altă mașină pe care nu o recunoscu. Era sigur că proprietarul ei nu venise pentru o consultație.

Coborî înainte ca motorul Jeepului să se oprească, conștient de un singur lucru: Kirsten avea necazuri.

7

ÎNCHIZÂND UȘA ÎN URMA EI, Kirsten se întoarse și se lovi de ceva la fel de dur ca un perete, doar că mirosea a transpirație, țigări și alcool. Înainte de a reuși să țipe, un braț îi încercui gâtul și o trase înapoi. Presiunea era prea mare pentru a se putea opune.

— Ei, ei, ia te uită! Cine să fie? întrebă o voce răgușită în urechea ei, în timp ce un fascicol luminos o orbi.

— E doctorița, se auzi un alt glas. Un glas de adolescent.

— Atunci e destul de deșteaptă ca să știe ce vrem, nu-i așa?

Kirsten dădu din cap, iar brațul slăbi strânsoarea.

— Nu-i așa?

Ea repetă gestul. Niciodată nu-i fusese atât de frică.

— Nu ținem nimic din ce ați putea folosi, reuși să spună.

— Scutește-mă, cucoană! Ăsta e un cabinet de doctor și asta înseamnă medicamente.

— Te înșeli.

— Am găsit resturile din depozit. Celelalte unde sunt?

— Asta e tot ce avem.

— Nu te credem, doctore. Bărbatul îi dădu drumul, iar ea încercă să respire adânc. Mâinile butucănoase o prinseră de brațe, țintuind-o cu spatele spre agresor. Duritatea strânsorii o determină să mulțumească în gând pentru grosimea paltonului.

— Arată-ne ascunzătoarea secretă.

— Nu există așa ceva aici. Frica îi uscase gura. Dacă nu l-ar fi lăsat pe Jake să plece... Trebuia să-și păstreze cumpătul dacă dorea să scape neatinsă.

— Continuă să cauți, ordonă bărbatul cu voce răgușită. Trebuie să fie ceva de folos pe undeva. Cel cu lanterna se întoarse și porni în altă direcție.

— Tu, mișcă-te. Kirsten se dezechilibră, iar bărbatul o apucă de palton și o trase după el. Țesătura cedă, iar nasturii se rupseră. Pentru prima oară era mulțumită că nu reparase și fermoarul. Încercă să fugă, dar în hol, o mână o apucă de încheietură.

— Credeai că scapi?

Cu coada ochiului, văzu lumina de la două lanterne în cabinete. O, Dumnezeule, erau trei?

Simți că cineva o împinge de la spate și se încruntă la auzul sunetului de sticlă spartă. Ochii începură să i se obișnuiască cu întunericul și să distingă contururile familiare ale obiectelor de pe birouri. Cel care îi răsucise brațul se opri în fața cămărușei cu medicamente. Kirsten încercă să vadă rafturile goale. Pastilele i se sfărmară sub tălpi, iar recipientele cu medicamente lichide se vărsaseră peste tot. Din câte își dădu seama, tot ce primiseră din generozitate sau ce adusese ea cu mari eforturi era fie distrus, fie lipsă. Conducătorul grupului o apucă de păr, iar durerea îi aduse lacrimi în ochi.

— Unde e restul de marfă?

— Nu e nimic altceva. Dar bărbatul începu a o zgâlțâi până ce dinții începură să-i clănțăne.

— Nu minți.

— Nu mint, spuse Kirsten răgușit, întrebându-se prin ce joc fatidic al soartei reușise să întâlnească doi nemernici în aceeași zi.

— Da' în camera aia? șeful arătă spre cabinetul ei.

Înainte de a putea răspunde, băiatul care o recunoscuse la intrare apăru în ușă.

— Nimic acolo.

Trecu prin fața ei și Kirsten observă că are chipul acoperit cu un ciorap negru. Numai dacă ar reuși să-l vadă și pe șef... Dar poate că era mai bine să nu-l recunoască. O a treia voce se auzi de undeva din spate.

— Nu-i nimic, nicăieri. Doar porcării. Halal dispensar. Vocea era plină de dezgust.

Strânsoarea de pe brațul ei slăbi, dar mâna îi amorțise.

— E adevărat doctore?

— Da, scânci ea.

— Vizita asta a fost o dezamăgire, urlă șeful. Da' dacă aflu vreodată că m-ai mințit, venim înapoi.

Kirsten înghiți în sec. Unul dintre tineri făcu un semn spre fereastră.

— Ar trebui să plecăm, omule. Se mișcă ceva afară.

O raza de speranță licări în sufletul ei.

— Ia vezi ce e. Apoi, șeful se întoarse spre celălalt puști. la cutiile. Se apropie de urechea ei și șopti: Să ții minte ce-am spus pentru că, dacă nu te prindem aici, o să aflăm unde stai. Clar?

Ea aprobă în tăcere.

— Nu uita că e vorba doar de afaceri...

O împinse spre perete, iar Kirsten se lovi de suprafața solidă ca o păpușă neînsufletită. Capul i se izbi de tocul ușii. Durerea din frunte și nas îi înmuie genunchii și căzu pe podea. Își auzi vag numele, dar mintea i se încețoșă rapid și nu înțelese nimic. Duse o mână la față, simțind ceva cald și lipicios pe degete. Brațul începu să o înțepe, dar totul în jur deveni din ce în ce mai întunecat și leșină.

Jake se strecură spre ușa din spate, folosindu-se de tufe ca să nu fie observat. Alertase autoritățile cu ajutorul telefonului din mașină, dar a aștepta în parcare i se părea prea mult, atâta vreme cât Kirsten se afla în primejdie. Aruncă o privire prin fereastra biroului ei. Unul dintre intruși îl observă și se ascunse. Fără să mai stea pe gânduri, Jake se apropie de ușă, preocupat doar să ajungă mai repede.

Încuietoarea era spartă. Un ajutor pentru el. N-ar fi reușit să găsească cheia în timp util. Deschise brusc și se trezi față în față cu unul dintre hoți. Reflexele lui Jake funcționară ireproșabil. Un pumn se abătu spre chipul acoperit de întuneric. Calea era liberă. Jake o strigă pe Kirsten. În momentul următor alți doi bărbați înaintară spre el, cărând câteva cutii. Jake se năpusti asupra celui mai apropiat și din geamătul de durere înțelese că-și atinsese ținta. Înainte de a realiza ce se întâmplă, cel de-al treilea îl împinse dezechilibrându-l, iar nemernicii dispărură în noapte.

Reușind să se redreseze, se grăbi în direcția în care o văzuse pe Kirsten, strigând-o pe nume. Îi răspunse ecoul și

zgomotul făcut de încălțările lui. O strigă iarăși. Nici un răspuns. O găsi așezată pe podea, cu spatele sprijinit de perete. Sângele îi curgea pe față murdărindu-i cămașa. Mulțumi lui Dumnezeu că era în viață.

— Kirsty, mă auzi?

De undeva, din ceața durerii, ea auzi o voce îndepărtată. Cu groaza ultimelor momente încă vii în minte, clipi încercând să-și limpezească gândurile. Auzi zgomot de pași din ce în ce mai aproape.

— Kirsten, eu sunt.

Într-un sfârșit, vocea masculină, puternică, reuși să-și croiască drum până la ea și îl recunoscu pe cel care îi vorbea.

— Jake, șopti. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu fusese niciodată atât de fericită să vadă pe cineva.

— Sunt aici, spuse el, punându-i un prosop moale pe frunte ca să oprească sângerarea

— Credeam că ai plecat acasă.

— Plecasem, dar ți-ai uitat portvizitul în mașină, așa că m-am întors. Și se pare că am făcut bine.

Sprijinindu-și capul de zid, ea îl privi bucuroasă. Îi luă din păr un ac de pin.

— Ce e asta?

— De la tufe.

— Cum Dumnezeu a ajuns acolo? Apoi observă juliturile de pe mâini. Și cu astea ce e?

— Nimic. Dar cred că le-am mutat fălcile, spuse el. În altă ordine de idei, tu nu mai poți lucra singură. E prea periculos.

Vehemența cuvintelor lui îi opri protestul pe buze. Nu era acum momentul pentru discuții contradictorii.

— Dacă aș fi bănuit că sunt aici, nici măcar n-aș fi intrat, spuse ea cu greu.

Aruncă o privire peste umărul lui. Stricăciunile din cămăruța cu medicamente îi aduseră un nod în gât. Prețiosul ei stoc de medicamente, sau mai bine zis ceea ce rămăsese din el, era de nefolosit.

— Cât de grav este?

— O să ai nevoie de câteva copci. Cel puțin patru sau cinci.

— Nu întrebam despre mine. Care e situația clinicii?

— Au răvășit totul, dar nu știu cât lipsește sau ce. Eram mai preocupat de tine.

Oftă. I se părea că fiecare strop de energie i se scursese din trup. Ar fi vrut să plângă, dar știa că n-ar fi avut rost. Întreaga întâmplare i se părea un coșmar.

— Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

— Într-o clipă, îi puse Jake mâna pe umăr. Cum ți-e capul?

— Năuc.

— Te mai doare și altceva? Vorbind, își trecu degetele peste corpul ei în căutarea vreunei alte răni.

— Nu. Încercă să scuture capul, dar durerea o opri.

— Hai sus. Jake o apucă de braț și o ridică în picioare. O durere ascuțită îi trecu prin mușchi.

— Ce s-a întâmplat?

— Câțiva cârcei. Atâta tot.

Neîncrezător, el o luă de talie. Cu toate că ar fi reușit și singură, preferă să se sprijine de el. Faptul că era acolo alunga pentru moment amintirea neplăcută a atacului. Sunetul ascuțit al sirenei de la mașina poliției se auzi din ce în ce mai tare, apoi încetă. Kirsten îl privi întrebător pe Jake.

— Am sunat la poliție, înainte să intru după tine.

Ea se opri în pragul primului cabinet, evaluând pagubele din priviri.

— Toate camerele arată așa?

— Mai mult sau mai puțin, veni răspunsul nesigur.

Traversând camera, Kirsten speră că e vorba de „mai puțin". Era destul de grav că pierduse o parte din medicamente. Poate că măcar echipamentul rămăsese intact.

Când cei doi polițiști intrară în cameră, ea tocmai se așeza pe masa de examinare.

— I-ați oprit? întrebă Jake.

Cel mai în vârstă dintre ei, purtând însemnele de sergent alături de numele de Gates, clătină capul.

— Nu. Dar credem că sunt aceiași care au dat spargeri, în ultimele luni, la mai multe dispensare. Nu vă îngrijorați, îi vom prinde până la urmă. Credeți că-i puteți recunoaște?

— Era prea întuneric și nu vedeam nimic. Deși unul dintre ei părea un adolescent. Ceilalți doi, mai ales cel care dădea ordinele au stat tot timpul în spatele meu.

— Ce vă face să credeți că era un puști?

— Vocea. Părea în schimbare.

— Doi dintre ei erau adolescenți, adăugă Jake. Nu aveau statura cuiva matur. Toți aveau ciorapi negri pe față, deci nu cred că i-aș putea recunoaște.

— Păcat. Dar poate că reușim să găsim niște amprente, spuse ofițerul Gates. O să avem totuși nevoie de declarațiile dumneavoastră.

— După ce va primi îngrijirile medicale de rigoare, îl opri Jake.

Polițistul o privi pe Kirsten.

— Vreți să chemăm o ambulanță? întrebă polițistul, privind-o pe Kirsten.

— Da, replică Jake.

— Nicidecum. Kirsten își îndreptă spatele. Suntem amândoi medici. Putem să ne ocupăm de niște zgârieturi.

— O vizită la spital nu strică.

— Vorbesc foarte serios. Nu am nevoie de ambulanță.

Cei doi bărbați se priviră. Într-un sfârșit, Jake ridică din umeri.

— Se pare că deocamdată nu e necesar.

Ofițerul plecă spre cămăruța cu medicamente, închizând ușa în urma lui. Între timp, Jake o ajută să se întindă pe masă, apoi îi examină rana de la frunte.

— Poate că ar fi cazul să-l chem pe domnul Olsen până aici. Se pricepe la cârpit.

— Mersi frumos.

— Ești sigură că vrei să fac eu asta?

— Mai bine tu, decât vreun student la medicină. Ziceai că știi să coși.

— Da, dar nu iese foarte frumos.

— N-am de gând să merg la un concurs de broderie. Aș coase eu, dar nu pot folosi decât un singur ochi și nici nu am o percepție aprofundată, ca alte persoane.

— Mă bucur că nu ți-ai pierdut simțul umorului, zâmbi Jake.

— E singurul lucru pe care nu l-am pierdut. Începem?

— Imediat. Să găsesc mai întâi o trusă de unică folosință. Răscoli printre pungile împrăștiate pe podea. Aha, uite una. Avem noroc. E încă intactă.

— Spre deosebire de mine.

— Relaxează-te. O să termin înainte să apuci să numeri până la o sută.

— Douăzeci și cinci, cinzeci, șaptezeci...

— Hei, trișezi, protestă el. Numără cum trebuie, altfel o să ajungi la două sute.

— De ce nu și la o mie?

— Mai bine.

O usturime ascuțită îi străbătu fruntea și își mușcă buza.

— Îmi pare rău.

— Așa și trebuie.

— Numeri?

— Nu, spuse ea privindu-l cu ochiul sănătos.

— Atunci poți să începi.

— Așa, spuse el după câteva minute. E gata. Cred că știi că o să rămâi cu urme.

— Minunat. E tot ce-mi doream. Încercă să se ridice, dar Jake o opri.

— Nu așa repede. N-am terminat. O palpă pe abdomen. Doare?

— Deloc.

— Ai nevoie de niște analize.

— Ba nu. Hai, nu mai fi îngrijorat și lasă-mă să mă ridic.

Evident neîncrezător, o luă de brat și o ridică. Cu toate că se sprijinea de el, Kirsten ameți. Îl privi imediat, sperând că nu observase. Dar ochii lui arătau că nu era atent *decât* la ea.

— Bine. Scoate cămașa.

— M-am ridicat brusc. Nimic mai mult.

— Dacă n-o faci tu, o fac eu. Jake își încrucișă mâinile la piept.

— Nu se poate!

— Vrei să pariem? Sunt mai mare ca tine.

— Asta înseamnă maniere ce lasă de dorit, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te întreb. Haide. Pierdem timpul.

— Nu vreau să o scot și gata.

— Promit să-ți menajez pudicitatea. Controlul nu va dura mai mult decât este necesar. Sunt doctor, în caz că ai uitat.

— Nu e vorba de asta. Își studie unghiile. Mușamaua fâșâi când Jake se așeză pe masă lângă Kirsten.

— Uite ce e, spuse, știu că probabil nu ai nimic care să nu se vindece în câteva zile. O luă de mână. Dar trebuie să te controlez, ca să fiu cu sufletul împăcat.

Sinceritatea lui o convinse. Începu să-și descuie bluza.

— Să știi că fac asta doar pentru că e vorba de tine.

Rămase lângă ea și-i luă bluza de pe umeri. Tăcerea lui spunea mai mult decât cuvintele. Kirsten își privi brațele, pe rând. Mari pete violet și negru-albăstrui îi marcau pielea. Jake îi examină coloana.

— Sunt încă într-o bucată, glumi ea.

— Gata! Vreau analize și o radiografie. Gura i se strânse într-o linie hotărâtă.

— Te rog, nu fă o tragedie din asta, spuse Kirsten îmbrăcându-se.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ți risc sănătatea. Singura alegere pe care te las să o faci este vehiculul cu care vei merge la spital: ambulanța sau mașina mea. Și cu asta am terminat discuția.

Duritatea vocii o convinse că Jake nu se va lăsa cu una, cu două, iar ea era prea obosită ca să-l mai contrazică.

— Bine, bine. Mă duci tu, dar după ce termină poliția.

— Douăzeci de minute. Nu mai mult.

— O oră.

— Douăzeci de minute.

— Patruzeci și cinci.

— Douăzeci. Și dacă insiști, plecăm mai repede chiar de va fi nevoie să te iau pe sus.

— Bine, bombăni ea. Coborî cu mișcări greoaie. Ajunsă în hol, îl conduse pe ofițerul Gates spre biroul Irenei, care era mai confortabil. Hoții căutaseră și aici. Fișele medicale erau împrăștiate peste tot. Jake se așeză lângă ea pe canapea, iar prezența lui era un suport emoțional pentru Kirsten. Cu privirea ațintită spre un perete, îi relată polițistului tot ce își putea aminti. După ce termină și Jake declarația, ofițerul puse ambele hârtii într-un dosar.

— Pentru astăzi am terminat. Voi avea nevoie de o listă cu ceea ce lipsește. Cât mai repede.

— O să încerc, promise ea.

— Dacă apare ceva nou, vă vom căuta noi. Partenerul lui Gates îi anunță că echipa de la laboratorul criminalistic terminase.

— E vremea să plecăm, spuse Jake ajutând-o să se ridice în picioare.

— Imediat. Nerăbdătoare să vadă cu ochii ei ce se petrecuse, verifică fiecare cameră în parte.

Hoții își lăsaseră urmele trecerii peste tot. Dulapurile fuseseră golite, rafturile la fel, iar conținutul lor împrăștiat pe podea, asemenea frunzelor toamnei. Cuvintele nu puteau exprima disperarea care o cuprinse.

— Un pic de curățenie și totul va fi ca înainte, spuse Jake.

— O să dureze zile întregi.

— Până luni nici n-o să se cunoască.

— Cum? se aprinse ea. O să mă apuc să aleg pastilele rămase întregi pe podea? Nu mai am nici o seringă și nici un ac. Și chiar dacă ar fi, nu mai am medicamentele necesare pentru cei care vin la clinică.

Pe Jake păru să nu-l deranjeze că își vărsa furia pe el.

— Nu e nimic aici, ce nu poate fi înlocuit.

— Da, ce să spun...! O să mă duc și o să cumpăr altele!

— *Tu ești singura* de neînlocuit din toată clinica asta, Kirsten. Nu trebuie să uiți.

— Doar n-o să-mi spui că e cel mai bun moment să închid!

— Aș putea. Vrei să o fac?

— Nu, șopti ea.

— Atunci nu mai spune prostii.

Lăsase biroul ei la sfârșit. În comparație cu celelalte camere părea neatins și sertarele fișetului erau deschise larg și goale, iar toate hârtiile din ele se aflau împrăștiate pe podea. Sfârșitul apoteotic al unei zile mizerabile își făcu efectul și Kirsten izbucni în lacrimi. Brațele lui Jake o înconjurară, iar ea îngheță.

— Eu sunt, șopti el. Iar ea se ghemui la pieptul lui, suspinând până ce lacrimile secară. Jake rămase nemișcat o vreme. După ce furtuna trecu, spuse:

— Hai. E vremea să mergem.

Kirsten nu se opuse. Polițiștii blocară ușa spartă cu o frânghie, în timp ce Jake o îmbrăcă pe Kirsten ca pe un copil. Cu brațul petrecut pe după mijlocul ei o conduse spre mașină.

La spital, toată lumea se grăbi să urmeze instrucțiunile lui Jake.

— Se pare că ești în regulă, spuse el privind radiografiile. Te duc acasă.

— În sfârșit. Dar în parcare se opri brusc. Nu mi-am făcut vizita.

— Și nici n-o s-o faci. Nu în seara asta. Dacă cineva are nevoie de tine, cei de aici îți știu numărul de telefon.

Kirsten nu îl contrazise, iar Jake o apucă de mână și o conduse în noapte. După cincisprezece minute erau acasă la ea. După ce intrară, se grăbi să aprindă lampa de birou ca să alunge umbrele. Jake intră în urma ei, aprinzând restul luminilor. Apoi veni lângă ea.

— Cum te simți?

— Bine. Dar nu era deloc sigură.

Sunetul vocii ei nu se stinsese bine, când la ușă se auzi o bufnitură puternică urmată de un zgomot râcâit. Frica o copleși amintindu-și ultima amenințare a agresorului și nu-și putu reține țipătul.

8

KIRSTEN ÎȘI ACOPERI GURA cu amândouă mâinile. Ochii căutau o cale de scăpare. Porni spre ușă, dar Jake o prinse de mână și o luă în brațe.

— Calmează-te, șopti. Gata, calmează-te.

Kirsten își apăsă fruntea pe pieptul lui. Se afla în siguranță. Jake era aici. Repetându-și mereu aceste cuvinte, ca pe o litanie, reuși să se calmeze. Curând gândi limpede și brusc realiză cine este la ușă. Genunchii i se înmuiară și începu să râdă în hohote.

— Kirsten?

— O, Jake. E Maggie. Labradorul vecinei. Îi place să se joace cu mine și cum simte că am sosit acasă dă buzna. Ce ridicol am reacționat!

— Nicidecum, chicoti el. E de înțeles. Am avut și eu momentele mele de glorie.

— Sunt bine, se retrase ea din îmbrățișare. Mulțumesc că m-ai condus. Dar el își scoase haina și o puse pe un balansoar.

— Dacă încerci să mă convingi să plec să știi că n-o să meargă. Rămân.

— Rămâi? Nu-și putea ascunde mulțumirea. Adică... dacă te caută cineva și...

— Am eu grijă de toate aceste „dacă" Intră frumos în cadă și fă o baie fierbinte. Nu mă contrazice. Nu uita că eu sunt doctorul.

Iar ea se supuse. Curând urmele agresorului erau îndepărtate de pe pielea roză și ea mirosea a trandafiri.

Ieșind din baie înfofolită în halat, o aromă apetisantă îi captă atenția. Simți că i se face foame. Se întrebă ce găsise oare Jake prin dulapuri și se strecură spre bucătărie, înnodând cu grijă cordonul halatului de catifea.

Jake era lângă aragaz cu o spatulă în mână.

— Ți-e foame?

— Da.

— Am prăjit câteva sandvișuri cu brânză. Cămara ta nu permitea prea multe alternative. Puse pe o farfurie rezultatul eforturilor lui culinare.

— Mmm. Perfect. Trebuie să știi că nu-mi place să gătesc. Am lucrat la cantină în timpul facultății, aplecată peste un gril în timpul prânzului și pregătind petreceri în week-end-uri. Când am locuit cu colegea mea am evitat sistematic bucătăria.

El puse pe masă două cești cu cacao fierbinte, apoi își aduse farfuria.

— La fel era și colegul meu de cameră. E bine că bunica m-a învățat regulile de bază sau am fi mâncat întotdeauna la spital. Se încruntă adăugând: Ceea ce oricum făceam.

— Ai avut un coleg de cameră? Nu o casă plină de servitori și cu trei garaje?

— Nici o șansă, râse el. Apartamentul meu arăta exact ca ăsta.

Kirsten tăcu. Ea și Naomi împărțiseră acest spațiu multă vreme înainte ca prietena ei să-și găsească propriul apartament.

— A, să nu uit. A sunat proprietarul clădirii.

— Carlton?

— Da. Spunea că a auzit de spargere. Vrea să vină mâine la clinică la prima oră.

— Grozav. Presupun că l-au sunat cei de la poliție.

— Așa cred. E proprietatea lui. Va trebui să înlocuiască ușa.

— Și să-mi dubleze chiria. Sunt sigură. Pofta de mâncare dispăruse. Oftând, lăsă jumătate din sandviș în farfurie. Perspectiva unei viitoare discuții cu Carlton îi topi și ultimul strop de energie. Căscă.

Jake privi peretele dinspre est, unde se afla un ceas în formă de lingură.

— Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Sau mai bine spus de devreme.

— Ceasul ăla nu funcționează. E mai mult de decor. Se potrivește cu colecția mea.

Privirea lui se îndreptă spre raftul încărcat cu ceainice, aflat deasupra dulapului.

— Cred că îți place ceaiul.

— Da, dar mai mult mă atrag cănile.

Ceasul lui de mână scoase un sunet subțire indicând ora. Jake se ridică, ajutând-o și pe ea să facă același lucru.

— Hai, Frumoasă Adormită. E târziu. Canapeaua are o pătură în plus?

— Nu e nevoie să rămâi, spuse ea, deși nu dorea cu adevărat să rămână singură.

— Ți-am mai spus că nu plec.

— Canapeaua nu e foarte confortabilă. A mea e mai bună, adăugă mușcându-și buza.

— Nu mă tenta, Kirsty. Îi luă fața în mâini. Ai avut parte de un șoc puternic în seara asta, iar eu n-am de gând să profit. Îi mângâie buzele cu degetul mare. Dar am să accept un cec a cărui plată o voi reclama într-un viitor nu prea îndepărtat.

— Bine.

— Ai face bine să găsești păturile alea până nu mă răzgândesc, spuse Jake, lăsându-și mîinile pe lângă corp.

Kirsten deschise ușa debaralei și scoase un set de cearșafuri albastre și două pături. El își pregăti așternuturile.

— Mulțumesc.

— Să te ajut. Terminăm imediat.

— Mă descurc, spuse el hotărât. Noapte bună, Kirsty. Vise plăcute. Apoi se aplecă și o sărută.

Buzele lui păreau mai blânde ca prima oară, dar efectul se dovedi același. Ei îi crescu brusc temperatura.

— Somn ușor.

Pe jumătate adormită intră în dormitor hotărâtă să lase ușa deschisă, ca de obicei. Gândul că Jake se afla la doar câțiva metri distanță nu chemă somnul mai repede.

— Când doctorul Marshall m-a anunțat că a avut loc o spargere, nu m-am gândit la asta, spuse Irene fixând ușa spartă.

— Nici eu, aprobă Amy.

Strângând frânghia cu care fusese închisă ușa, Kirsten se întoarse spre cele două femei.

— Acum știți de ce v-am cerut să purtați astăzi niște haine mai vechi.

— Ce ai pățit? Amy rămase cu privirea la Kirsten.

Știuse, din clipa în care se văzuse dimineață în oglinda din baie, că înfățișarea ei va isca întrebări și comentarii. Avea un ochi vânăt și o cusătură pe frunte. Cu tot bandajul, care încerca să ascundă ce era mai rău și tot părea asemenea femeii din afișul cu „femei molestate".

— Dacă v-aș spune că m-am lovit în tocul ușii, m-ați crede? Cu un pic de ajutor, ce-i drept. Minimalizând evenimentele, le povesti ce se petrecuse și cum Jake o dusese acasă pentru a o aduce înapoi de dimineață. Omisese intenționat anumite detalii: unde petrecuse el noaptea, cum se trezise ea din cauza mirosului de cafea proaspătă și a sărutului și cât de normal i se păruse să-l găsească, în zori, la ea acasă.

Amy și Irene trecură dintr-o cameră în alta, cu pași înceți și resemnare întipărită pe chipuri. Deși Kirsten văzuse totul cu o noapte înainte, stricăciunile i se păreau mai mari la lumina zilei. Inspiră adânc și își îndreptă umerii.

— După cum vedeți, avem o grămadă de făcut.

Amy pufni, iar ochii Irenei se întunecară.

— Eu și Amy o să curățăm mai întâi cabinetele, în caz că apare vreo urgență, spuse Kirsten. Apoi se întoarse spre secretară. Ce-ar fi să încerci să reprogramezi cât mai multe persoane?

Asistenta plecă să caute o mătură, în timp ce Irene se îndreptă spre holul de primire. Câteva secunde mai târziu, Kirsten o auzi țipând și blestemând ceva în spaniolă.

Amy veni în grabă lângă Kirsten.

— Ce Dumnezeu...?

— Cred că a observat mizeria din biroul ei. Salvează ce se poate. Restul... Vocea i se reduse la șoaptă. Nu era necesar să explice ceva evident. Făcură ordine în tăcere.

— A durat mai puțin decât mă așteptam, comentă Amy golind fărașul într-un uriaș sac pentru gunoi.

— Doar din cauză că aruncăm aproape totul.

Inima lui Kirsten se strânse la vederea medicamentelor irosite. Ca pentru a compensa, se bucura sincer de fiecare articol pe care îl găsea intact. Câteva ace de unică folosință,

câteva fiole de novocainã şi heparinã şi câteva cartoane cu mănuşi chirurgicale. Pe neaşteptate, o voce baritonală rupse tăcerea.

— Ce pereche de albine harnice! Jake puse o cutie pe dulap.

Kirsten ridică privirea şi un zâmbet larg se întipări pe chipul ei.

— Jake! Te aşteptam mai târziu.

— La ce bun să fii şef, dacă nu-i poţi lăsa pe alţii să se ocupe de treburile tale? Kirsten îşi trecu braţul pe sub al lui, studiindu-i înfăţişarea. Umbrele dispăruseră de pe faţa lui şi îşi schimbase hainele mototolite.

Dar, în locul unui costum, era îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă în carouri.

— Chiar că aveam nevoie de cineva cu muşchi, spuse Amy trăgând sacul cu resturi spre hol. Dacă tot am restrâns aria dezastrului, mă apuc de o altă cameră.

— Dar să nu te apropii deocamdată de Irene, o avertiză Jake. I-am dat bună ziua şi a boscorodit ceva în spaniolă ridicând mâinile. Nu cred că mi-a făcut un compliment.

— O să am grijă. Amy dispăru în camera de vizavi.

Imediat, Jake ridică un colţ al bandajului de pe fruntea lui Kirsten.

— Îţi admiri opera?

— Normal. Ce-ţi face capul?

— Doare puţin. Nimic serios. Nu ai pacienţi?

— Roy şi Scott s-au oferit să-mi ţină locul, după ce le-am explicat ce s-a întâmplat. Mă preocupă noul meu caz.

— Zău?

— Am avut o presimţire că pacienta nu-mi va urma sfaturile aşa că am venit să verific. Arătă spre cameră. Şi se pare că aveam dreptate.

— N-am muncit singură. De fapt, Amy a curăţat mai peste tot.

— Pentru restul zilei nu te vei ocupa decât cu supravegherea. Nu ai voie să ridici nimic mai greu decât asta, spuse el arătând spre cutie.

— Ce ai adus? întrebă ea desfăcând pachetul.

— Câteva lucruri de care am crezut că vei avea nevoie: seringi, alcool, feşe. Secretara mea dă nişte telefoane să vedem ce mai putem găsi. Până la prânz, vom reuşi să reluăm activitatea măcar în parte.

Generozitatea lui o lăsă fără cuvinte, Cum de crezuse vreodată că este preocupat doar de bani?

— Nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine!

— Ba cred că am o vagă idee. Carlton a apărut?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Amy băgă capul pe ușă.

— Tocmai a apărut. Unde vrei să stai de vorbă cu el?

— Chiar aștepți un răspuns cinstit? Apoi se întoarse spre Jake. Urează-mi noroc.

— De ce? Doar n-o să-i ceri scuze că niște nemernici au jefuit clinica.

— Nu, dar sunt sigură că va găsi ceva de care să mă învinovățească.

Cu spatele țeapăn păși în hol și îl văzu pe cel pe care îl considera crucea existenței ei.

— Robert. Ce bine că ai venit.

Carlton nu luă în seamă nici tonul ei sarcastic, nici bandajele.

— Am văzut ușa, începu el fără alte introduceri. Ai idee cât mă va costa să o înlocuiesc?

— Nu, spuse Kirsten, dar cred că nu va fi ieftin.

— Bineînțeles că nu. Trebuie să angajez un tâmplar, iar ăștia iau pielea de pe om.

Trecu pe lângă ea pentru a examina fiecare cameră în parte. Înainte de a-l urma, Kirsten îl privi pe Jake. Carlton se întoarse.

— Tu ești responsabilă pentru toate distrugerile.

— Nu înțeleg de ce, spuse Kirsten, încercând să-și păstreze calmul. Nu am nimic de-a face cu spargerea.

— Poliția mi-a spus ce voiau tipii. Dacă nu ai fi avut medicamente, nemernicii nu ar fi fost interesați de locul ăsta. Recunoaște, doctore. Afacerea dumitale este un permanent pericol.

Logica proprietarului o ului. Cum de putea să compare clinica ei cu acele sordide locuri ce atrag infractorii?

— În registrul meu ești bună de plată.

— Nu sunt de acord. Kirsten începuse să se enerveze, dar nu dorea să-i dea satisfacție. Din nefericire, lucruri de genul ăsta se întâmplă. Dar dacă tot trebuie să faceți reparații...

Carlton o opri cu un gest.

— Doar în cazuri normale. Chiriașul este răspunzător pentru toate distrugerile pe care le cauzează.

— Dar nu eu am făcut asta. Dinții ei se încleștară.

— N-am de gând să mă cert, spuse Carlton slăbind nodul de la cravată. Tot ce știu este că nici eu nu sunt vinovat de cum arată locul acum. Spargerile nu se petrec peste tot.

— Deci, sunteți de părere că un cabinet medical reprezintă o invitație nescrisă pentru hoți, spuse Jake făcând un pas înainte.

Carlton aprobă, clătinând capul.

— Atunci, continuă Jake, dacă ați vrut să vă protejați proprietatea, de ce nu ați pus lumină în afara clădirii sau un sistem de alarmă?

— Pe Diana Morrison n-o deranjau aceste aspecte.

Kirsten știa de ce. Diana nu-și putea permite aceste măsuri de precauție, iar Carlton nu-și încuraja chiriașii să aibă sugestii.

— Când ea era aici, nu aveam probleme.

— Mă întreb de ce, bombăni Kirsten.

Avariția lui Carlton era proverbială, dar ea nu realizase niciodată până unde poate merge egoismul acestui om.

— În orice caz... Carlton își consultă carnețelul... Am făcut un calcul estimativ. Îl am chiar aici. Rupse o foaie și i-o dădu lui Kirsten.

Cifrele erau astronomice sau cel puțin din punctul ei de vedere.

Jake îi luă hârtia din mână. După ce o privi, spuse cu o voce de un calm amenințător:

— Nu credeți că suma e puțin exagerată?

— Deloc.

— Clădirea nu este asigurată?

— Nu că ar fi treaba dumitale, dar dacă îi chem pe cei de la asigurări îmi vor crește rata. Și înainte de a-i chema, ar trebui să-mi plătesc și taxele.

— Dar reparațiile trebuie făcute, iar eu refuz să le plătesc. Kirsten arătă spre foaia din mâna lui Jake. Găsesc că e destul că am fost jefuită o dată.

Atitudinea lui Carlton deveni amenințătoare.

— Dacă mă acuzi...

— Înlocuirea unei uși nu poate costa atât de mult.

— Ei bine, domnișoară Holloway, nu cred că dumneata poți aduce pe cineva care să o repare. În caz că ai uitat, eu sunt cel care aprob orice reparații făcute clădirii mele.

— Cu alte cuvinte, Kirsten nu poate angaja pe cineva care nu îndeplinește condițiile dumitale. Greșesc?

Carlton îl privi pe Jake, dar nu răspunse provocării.

— Deci, doctore, nu îți rămân decât două variante. Fie plătești în întregime, fie adaug costurile reparațiilor la chiria lunară, în rate. Plus o dobândă, bineînțeles.

— Bineînțeles! Kirsten nu se strădui să-și ascundă sarcasmul.

— Să vedem, chiria se va ridica la... Carlton se opri pentru câteva secunde, apoi spuse o cifră care o făcuse pe Kirsten să simtă că alunecă în gol.

— Dar este dublu față de cât plătesc acum. Știi că nu-mi pot permite.

Carlton ridică umerii, cu totală indiferență.

— Sunt curios, ce părere vor avea cei de la Autoritatea Imobiliară despre sumele pe care le practici dumneata. Tonul lui Jake era neutru.

— Mă amenințI?

Cu coada ochiului, Kirsten le văzu pe Amy și pe Irene apropiindu-se, dar rămânând în afara zonei de conflict.

— Deloc. Gândeam doar cu voce tare.

— Da? Ei bine atunci află că și eu m-am gândit. A-i închiria clădirea doctoriței Holloway este o adevărată pacoste. Mai mare decât merită. Își frecă obrazul.

O presimțire întunecată puse stăpânire pe inima lui Kirsten, iar ea se întoarse spre Jake care îl măsura pe Carlton plin de dispreț.

— Mda. Nu vă mai vreau în clădirea mea.

— Ce? Kirsten și Jake vorbiseră la unison.

— M-ați auzit. Carlton își trecu o mână prin părul unsuros.

Ea îngheță, incapabilă să analizeze urmările pierderii spațiului.

— Nu se poate!

— Ba da! Verifică prima clauză. Am dreptul să reziliez contractul cu un preaviz de șaizeci de zile. Voi număra începând de astăzi. Carlton se răsuci pe călcâie. A, și nu uita de plata pentru luna următoare. Mărirea chiriei este valabilă. Ieși din clădire, cu pași mari, trântind ușa în urma lui.

Kirsten înghiți în sec. Se sprijini de perete ca să nu cadă. Centrul de Sănătate Familială se aflase întotdeauna pe marginea prăpastiei. Kirsten se temuse mereu de acest moment iar acum, când lucrurile luaseră o întorsătură atât de neplăcută, se simțea lipsită de orice sprijin. Amy și Irene veniră

mai aproape. Pentru câteva secunde nimeni nu vorbi. Cea care rupse tăcerea fu Amy.

— Cel puțin, nu vom avea prea multe de mutat.

— Iar eu sunt fericită că nemernicul ăsta nu va mai fi proprietarul nostru, spuse Irene apăsat.

— Oricum doream să găsim un alt spațiu, adăugă Amy.

Kirsten se străduí să zâmbească.

— Ai dreptate. Va trebui doar să-l găsim mai repede decât anticipasem. Își plezni palmele. Hai, trupă. Avem de lucru, iar eu am și pacienți de vizitat la spital.

Jake o prinse de mână.

— N-ar fi trebuit să vorbesc. Îmi pare rău.

— N-a fost vina ta. Carlton ne-a făcut mereu greutăți. Mai ales mie. Cred că de mult plănuia să ne dea afară. Nu te îngrijora. Totul se va aranja. Cine știe? Poate că e mai bine așa.

— Deci privești iarăși jumătatea plină a paharului.

— E o soluție mai fericită, decât să o vezi pe cea goală.

— Știi ceva? Ești singura femeie, din câte cunosc, care își revine atât de repede după lovituri.

Kirsten ar fi vrut să-l contrazică; să se ghemuiască într-un colț și să plângă; să se elibereze de tensiunea nedreptăților vieții. Dar încercă să-și păstreze cumpătul.

— Te rog. Nu pronunța cuvântul „lovituri". Îmi provoacă dureri de cap.

Dar pe măsură ce zilele treceau, Kirsten se îndoia din ce în ce mai mult de capacitatea ei de a-și reveni după ultimele evenimente. Carlton înlocuise ușa fără să uite a-i reaminti că, într-un fel sau altul, ea va plăti.

Petrecea fiecare clipă liberă în căutarea unui spațiu, dar eforturile se dovedeau zadarnice. Clădirile pentru care și-ar fi permis să plătească nu întruneau condițiile unei clinici, iar cele care se aflau în condiții optime aveau chirii mult prea ridicate. Era frustrant.

După ce domnul Morgan, ultimul pacient, plecă, ea se întâlni cu Jake pe hol.

— Ce planuri ai pentru după-amiază? O altă expediție de cercetare?

— Normal. Unul dintre pacienți mi-a vândut un pont. În drum spre casă, mă opresc să discut cu proprietarul. Adică acum.

— Pot să te însoțesc?

— Cred că da. Ești sigur că asta vrei?

— Să pierd ocazia de a-mi escorta stimata colegă prin oraș? Nici o șansă!

Deși compania lui era o încântare pentru ea, Kirsten ezită. Părerea lui conta foarte mult, dar lumile lor erau atât de diferite.

— Clădirile pe care le-am văzut până acum nu sunt chiar în zone rezidențiale, îl avertiză.

— E-n regulă. Prefer să-mi privesc însoțitoarea, nu o clădire veche.

— Să-mi iau haina.

Clădirea aflată la adresa pe care o primise fusese nelocuită, iar vandalii profitaseră de acest lucru. Kirsten apăsă butonul soneriei și o voce strigă:

— E deschis.

Ușa nu era încuiată, iar ea intră urmată de Jake.

Herb Weller îi întâmpină. Chipul îi era plin de praf, dar zâmbitor. Urmele de vopsea îi acopereau salopeta. În aer se simțea miros de humă. Le ură bun venit și începu să le descrie avantajele clădirii începând cu așezarea și terminând cu fundația.

— Închiriasem spațiul unui mic magazin, dar când au apărut marketurile naționale au fost nevoiți să închidă. Din păcate, de atunci clădirea n-a mai fost locuită. E greu să-i ții la distanță pe puștii puși pe rele. Sunt dispus s-o dau aproape pe nimic.

Dar ideea lui de „mai nimic" era departe de cea a lui Kirsten. Se învârti puțin, pentru a evalua spațiul și a cântări prețul.

Își imagină o cameră de așteptare în culori pastel și cu scaune tapițate în aceleași nuanțe. Biroul Irenei ar fi fost chiar la intrare.

— Gândește-te la câte camere am avea pentru pacienți. Patru... Ba nu, cinci. Am avea un depozit uriaș pentru medicamente. Cabinetul tău ar fi alături de al meu.

— Vrei să spui cabinetul celui pe care îl vei angaja când eu nu voi mai fi aici.

Pentru o secundă, Kirsten uitase că Jake nu era angajat permanent la clinica ei. Entuziasmul i se topi.

— Da. Ai dreptate.

De data asta studie clădirea așa cum era de fapt, așa cum

o vedea Jake. Un teanc de ziare vechi zăcea într-un colț la bunul plac al șoarecilor. Câteva țigle lipseau acoperișului.

— Este visul cui dorește să redecoreze, interveni Herb. Nu sunt pereți de dărâmat. Puteți pune ce doriți, unde doriți.

— Care ar fi suma necesară ca locul ăsta să devină un spațiu pe care Centrul de Sănătate să-l poată folosi? întrebă Jake. Măcar estimativ.

Herb se scărpină în creștet înainte de a rosti o sumă.

— Asta depinde de cât de elegante doriți să fie îmbunătățirile.

Kirsten era dezamăgită. O astfel de sumă ieșea din discuție. Chiar dacă ar fi reușit să obțină un împrumut de la vreo bancă, nu avea cum să plătească ratele. Clădirea era potrivită pentru ce avea ea nevoie, dar depășea posibilitățile ei financiare. Îi mulțumi lui Herb apoi ieși în stradă.

— Știu că ești dezamăgită, îi spuse Jake. Dar mai sunt clădiri.

— Pot să te însoțesc?

— Cred că da. Ești sigur că asta vrei?

— Să pierd ocazia de a-mi escorta stimata colegă prin oraș? Nici o șansă!

Deși compania lui era o încântare pentru ea, Kirsten ezită. Părerea lui conta foarte mult, dar lumile lor erau atât de diferite.

— Clădirile pe care le-am văzut până acum nu sunt chiar în zone rezidențiale, îl avertiză.

— E-n regulă. Prefer să-mi privesc însoțitoarea, nu o clădire veche.

— Să-mi iau haina.

Clădirea aflată la adresa pe care o primise fusese nelocuită, iar vandalii profitaseră de acest lucru. Kirsten apăsă butonul soneriei și o voce strigă:

— E deschis.

Ușa nu era încuiată, iar ea intră urmată de Jake.

Herb Weller îi întâmpină. Chipul îi era plin de praf, dar zâmbitor. Urmele de vopsea îi acopereau salopeta. În aer se simțea miros de humă. Le ură bun venit și începu să le descrie avantajele clădirii începând cu așezarea și terminând cu fundația.

— Închiriasem spațiul unui mic magazin, dar când au apărut marketurile naționale au fost nevoiți să închidă. Din păcate, de atunci clădirea n-a mai fost locuită. E greu să-i ții la distanță pe puștii puși pe rele. Sunt dispus s-o dau aproape pe nimic.

Dar ideea lui de „mai nimic" era departe de cea a lui Kirsten. Se învârti puțin, pentru a evalua spațiul și a cântări prețul.

Își imagină o cameră de așteptare în culori pastel și cu scaune tapițate în aceleași nuanțe. Biroul Irenei ar fi fost chiar la intrare.

— Gândește-te la câte camere am avea pentru pacienți. Patru... Ba nu, cinci. Am avea un depozit uriaș pentru medicamente. Cabinetul tău ar fi alături de al meu.

— Vrei să spui cabinetul celui pe care îl vei angaja când eu nu voi mai fi aici.

Pentru o secundă, Kirsten uitase că Jake nu era angajat permanent la clinica ei. Entuziasmul i se topi.

— Da. Ai dreptate.

De data asta studie clădirea așa cum era de fapt, așa cum

o vedea Jake. Un teanc de ziare vechi zăcea într-un colț la bunul plac al șoarecilor. Câteva țigle lipseau acoperișului.

— Este visul cui dorește să redecoreze, interveni Herb. Nu sunt pereți de dărâmat. Puteți pune ce doriți, unde doriți.

— Care ar fi suma necesară ca locul ăsta să devină un spațiu pe care Centrul de Sănătate să-l poată folosi? întrebă Jake. Măcar estimativ.

Herb se scărpină în creștet înainte de a rosti o sumă.

— Asta depinde de cât de elegante doriți să fie îmbunătățirile.

Kirsten era dezamăgită. O astfel de sumă ieșea din discuție. Chiar dacă ar fi reușit să obțină un împrumut de la vreo bancă, nu avea cum să plătească ratele. Clădirea era potrivită pentru ce avea ea nevoie, dar depășea posibilitățile ei financiare. Îi mulțumi lui Herb apoi ieși în stradă.

— Știu că ești dezamăgită, îi spuse Jake. Dar mai sunt clădiri.

9

— KIRSTEN? Te simți bine?

Întrebarea lui Jake o readuse la realitate.

— Sunt bine.

— Arătai ciudat.

— Mă gândeam doar. De fapt, cred că știu pe cineva care ne-ar putea ajuta.

— Cine?

Kirsten îi explică despre donatorul necunoscut, terminând:

— Poate că voi reuși să-l conving să-și schimbe hotărârea.

— Și cum ai de gând să faci asta din moment ce nu știi cine este? întrebă Jake intrând în trafic.

— Voi încerca să iau legătura cu el prin bancă.

— Sunt sigur că persoana respectivă a avut un motiv întemeiat pentru hotărârea pe care a luat-o, spuse el încet, cântărindu-și cuvintele. Spune-mi ceva. În cazul în care ar reveni asupra deciziei, contribuția lui ar însemna o diferență pe termen lung sau doar o rezolvare temporară? Comentariul lui Jake lovi un punct sensibil.

— Orice ajutor, cât de mic, e binevenit. Era valabil atunci, e valabil și acum.

— Dar eforturile tale de a găsi fonduri?

— Am stat de vorbă cu mai multe comunități de pe lângă biserici. Ele ne-au aprovizionat cu scutece, medica-

mente și hrană pentru copii. Din nefericire, chiria și salariile reprezintă adevăratele motive de îngrijorare.

— Poți lucra la clinica mea. Avem întotdeauna nevoie de un medic de familie priceput.

— Vorbești serios?

— Da.

— N-o să meargă.

— De ce nu? se încruntă el nedumerit.

— Majoritatea pacienților mei nu pot plăti. Într-un sfârșit, ar însemna să cheltuiesc resursele tale, iar ceilalți angajați s-ar revolta.

— N-ai de unde să știi.

— Dar este o posibilitate. Clinica ta nu intră într-o zonă cu deficit de cadre medicale. Împrumutul meu pentru școlarizare are această clauză principală. Voi fi nevoită să mă mut în alt oraș. În vestul Kansasului este mereu nevoie de medici.

— Voi încerca să dau niște telefoane pentru tine, spuse uluit că nu se gândise niciodată la această posibilitate...

Însă remarca lui despre rezolvări temporare îi dădu o idee.

— Nu. Ai dreptate. A cere favoruri nu reprezintă o rezolvare de lungă durată. M-am bazat pe rezolvări de ultim minut și măsuri ultimative, dar n-a mers. Trebuie să fac alt plan.

— Te-ai gândit la ceva?

— Într-un fel... dar nu știu dacă pot aranja...

Îl mângâie pe mână și, înainte ca Jake să apuce să pună întrebări la care ea nu putea răspunde, coborî din Jeep.

— Mulțumesc. Ne vedem săptămâna viitoare.

În timp ce Jake pleca, ea se grăbi spre telefon.

Când sâmbătă după-amiază Jake ajunse la camera de gardă a spitalului Lakeside, nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Ce faci aici?

— Ție ce ți se pare că fac? Sunt de gardă la Urgențe. Cu toate că vorbele fuseseră spuse pe un ton indiferent, inima lui Kirsten bătea cu putere, iar mâinile îi tremurau în timp ce răsfoia o fișă medicală.

— Asta văd și eu. Dar nu înțeleg de ce.

Kirsten îl privi cu nevinovăție.

— Ce e de înțeles?

— Bine, bombăni el. Uită că am spus ceva.

— Prietena mea, Naomi, mi-a aranjat să lucrez aici sâmbetele. După cum știi, orice ban în plus e binevenit.

Fără să mai aștepte o altă remarcă din partea lui Kirsten, se îndreptă spre camera în care pacientul lui Jake aștepta. Ajunși acolo, îi dădu fișa medicală și îl puse la curent cu rezultatele consultului:

— Infarct miocardic acut. Confirmat de analiza sângelui și de EKG.

Jake o privi mustrător, dar ea preferă să nu observe. Oricum, era fericită să-l vadă.

Pacientul, John Tipton, de cinzeci și cinci de ani, era palid și avea dureri. Se afla întins pe pat. Cearșaful acoperea firele EKG-ului fixate pe pieptul lui.

— Îmi pare rău că te deranjez, doctore Marshall.

— Nici o problemă John, spuse Jake atent la ecranul care afișa activitatea inimii bolnavului. Se pare că ai o mică disfuncție. Se adresă apoi lui Kirsten: Sună la chirurgie și vezi dacă au un pat liber.

— I-am anunțat acum zece minute. Vor veni de îndată ce îl pot lua pe domnul Tipton sus.

— Bine. Se întoarse spre pacient: Cum te simți?

— M-a mai lăsat.

— Se pare că doctorița Holloway ți-a administrat corect medicamentele. Ai fost pe mâini bune.

Kirsten răsuflă ușurată. Recunoașterea lui Jake însemna mult pentru ea.

— Să te pregătim pentru noapte, spuse doctorul Marshall.

O asistentă și un infirmier, îmbrăcați în uniforme roz, flancară patul.

— Salonul pregătit este gata să vă primească, domnule Tipton, spuse asistenta.

Kirsten se trase într-o parte pentru a permite grupului să treacă, iar Jake făcu la fel. Rămase tăcut până ce personalul medical se îndepărtă.

— Să nu pleci. Trebuie să stăm de vorbă.

— Voi fi aici. Tura ei se termina abia peste câteva ore, dar Kirsten nu se mai obosi cu explicații inutile.

Profitând de o mică pauză, se strecură în cămăruța personalului, unde își prepară o cană uriașă de ciocolată fierbinte. Pe neașteptate, ușa se deschise larg și Jake intră ca o furtună.

— Ce faci aici?

— Iau o pauză. Vrei şi tu o cană? se prefăcu ea intenţionat că nu înţelege sensul întrebării.

— Nu vreau. Mulţumesc.

— Cum se simte Tipton?

— E stabil. L-am programat pentru operaţie mâine dimineaţă. Făcu un gest larg spre cameră. Asta voiai să spui cu „un alt plan"?

— Da.

— Crezi că a lucra noaptea este o soluţie?

— Am nevoie de bani. Asta reprezintă singura posibilitate de a-i obţine. Legal. Zâmbi, dar el nu părea la fel de amuzat de glumă.

— Câte nopţi intenţionezi să lucrezi?

— Cele de la sfârşitul de săptămână. Dar, ştiind că el va afla oricum totul, adăugă: Şi acopăr alte trei nopţi în timpul săptămânii la un mic centru de preluare a urgenţelor.

— Poftim?

— Acopăr... începu ea calmă.

— Am auzit. Realizezi în ce te bagi?

— N-o să fie uşor. Ştiu. Dar ca să obţin un împrumut de la bancă trebuie să dovedesc că pot plăti ratele. Dacă nu, voi fi refuzată. Cealaltă alternativă ar fi închiderea Centrului de Sănătate.

— Şi asta ar fi o tragedie? spuse el cu precauţie.

— Ştii foarte bine că nu aş putea s-o fac.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Centrul este o parte din mine. Dacă renunţ la el, cu ce mai rămân?

— Nu-mi place să văd cum te autodistrugi pentru nimic.

— Pentru nimic? Simţi că îi creşte tensiunea. Mâna începu să-i tremure şi vărsă o parte din lichidul fierbinte. Dacă aş munci douăzeci şi patru de ore ca să mă perfecţionez toată lumea mi-ar lăuda efortul. Dar dacă hotărăsc să-mi iau câteva slujbe pentru a reuşi să le asigur îngrijire celor săraci, înseamnă că lucrez pentru nimic?

— Nu asta am vrut să spun. Te osteneşti pentru ceva ce va eşua oricum.

— Oare?

— Cât timp crezi că vei rezista la acest program? Cât va dura până nu vei mai vedea clar? Cât va dura până vei face prima greşeală fatală?

Duritatea vorbelor lui Jake îi tăie avântul.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac. S-ar putea să nu fii de acord cu mine și nici eu nu pot spune că sunt încântată de acest program, dar am nevoie de sprijinul tău. Îl privi rugător. El îi luă obrazul în palmă.

— Aș vrea să aprob ce faci, dar nu pot.

Rănită de cuvintele lui, încercă să se îndepărteze dar el nu o lăsă.

— Te voi susține, dar nu voi fi de acord cu ce faci. A-ți asuma responsabilitatea pentru două slujbe în plus este o greșeală. Din clipa în care vei intra în joc, nu vei mai putea ieși. E un cerc vicios. Își lăsă mâna să cadă.

— Nimeni nu te va acuza. Îți cunosc părerile.

— Dar ai să faci oricum ce ți-ai propus, nu-i așa?

— Ai o idee mai bună?

— Pentru moment, nu.

— Atunci nu-mi critica decizia. Sorbi din ciocolata care se răcise, strângând cana în mână ca să-și oprească tremuratul.

— Cum să fac să vezi că greșești? ridică Jake brațele exasperat.

— Să-ți spun eu ce văd. Centrul de Sănătate Familială nu produce un venit stabil și în consecință se confruntă cu o criză financiară. După părerea ta ar trebui să închidem porțile. Ca să compensez, mi-am găsit nu una, ci *două* slujbe. Totuși, crezi în continuare că ar fi mai bine să închid. Mi se pare că nu te interesează deloc pacienții mei.

— Nu e adevărat și tu știi foarte bine asta.

Îl privi fix. Era evident din întreaga lui atitudine că ultima ei remarcă îl înfuriase. Dar și ea se enervase. Nici chiar după ce își deschisese sufletul în fața lui Jake nu înțelegea. *Nu voia* să înțeleagă. În acea clipă realiză că visele pe care și le făcuse în legătură cu viitorul lor împreună erau doar fantezii. Pe hol o voce feminină întreba:

— A văzut-o cineva pe doctorița Holloway?

Kirsten deschise ușa și Naomi Stewart intră.

— Aici erai, spuse ea veselă. Te căutam să... Dar simțind parcă tensiunea din atmosferă lăsă propoziția neterminată.

Jake se îndreptă spre ieșire cu pași mari.

— Vrei să vorbești tu cu ea? Poate o aduci la realitate. Trânti ușa în urma lui.

— Se pare că nu mai este nevoie să te întreb cum a primit vestea, spuse Naomi.

— Nu, oftă Kirsten.

— Mă întreb de ce a reacționat atât de violent? se întrebă Naomi cu voce tare, punându-și o cană de ciocolată.

— E de părere că mă suprasolicit.

— Adevărul este că are dreptate, admise Naomi, vorbind rar. Ridică mâna pentru a opri protestul prietenei ei. Te-ai gândit vreun moment că s-ar putea să *doarească* să ai puțin timp liber? Din motive *pur personale?*

Kirsten își aminti sărutul și grija lui după ce fusese rănită. Dacă Naomi avea dreptate?

— Se prevede cumva o reeditare a poveștii cu Cenușăreasa?

— Mai bine a celei cu Prințul și Sărăntoaca. Insistă să închid clinica.

— Având în vedere ce mi-ai povestit, sugestia lui e bună. Cel puțin din punct de vedere financiar.

— Da, însă nu pot accepta. Crezi că sunt nebună să fac tot acest efort, doar pentru a mă menține în formă?

— Pe mine mă întrebi? Pe un doctor care practic locuiește aici, la Lakeside, doar pentru a rămâne în cursa pentru promovare?

— Da. Și te rog să fii cinstită.

— Chiar dacă amândouă venim din medii la fel de sărace, ele ne-au marcat existențele în mod diferit. Tu ai dorit să rămâi și să-i ajuți pe alții, în timp ce eu abia așteptam să las trecutul în urmă. Ție îți pasă de oamenii ăștia, dar eu nu vreau să trăiesc și să muncesc în același mediu în care am crescut. Tu ai darul de a vedea frumusețea care se ascunde în spatele durerii și mizeriei. Eu nu. Deci, ca să-ți răspund la întrebare, dacă dorești să plătești prețul pentru a-ți păstra visele, asta trebuie să faci. Pe de altă parte, continuă Naomi, unele vise nu au șanse să supraviețuiască. Trebuie să fii destul de înțeleaptă ca să-ți dai seama care sunt acelea..

— Am revăzut cererea dumneavoastră și doresc să vă pun câteva întrebări, domnișoară Holloway, spuse Milton Tate, unul dintre funcționarii care se ocupa de împrumuturi.

Kirsten își încrucișă degetele în poală, privindu-l cercetător pe bărbatul de cinzeci de ani. Costumul era de cea mai bună calitate, cravata din mătase iar tâmplele cu destule fire arginti pentru a-i conferi un aer de distincție.

— Ce doriți să știți?

— În ultimele două săptămâni ați lucrat la Spitalul Lakeside și la Centrul de Urgențe. Sunt slujbe pe termen nelimitat?

— Mai mult sau mai puțin.

— Din ce am văzut în documentația dumneavoastră și din formularele de taxe, condițiile pentru un împrumut nu sunt îndeplinite.

— De ce? întrebă ea încet. Vestea o demoraliză.

— Din registrele financiare ale Centrului de Sănătate, nu reiese că acesta ar produce vreun profit.

— Pot explica motivele.

— Da, înțeleg. Poate că dumneavoastră ați preferat să fiți o instituție de caritate, dar băncile sunt nevoite să-și protejeze investițiile. Sper că înțelegeți. Era clar. Nu împrumutau bani decât celor care nu aveau nevoie de ei.

— Cunoașteți pe cineva care ar putea da o semnătură în plus pe cererea dumneavoastră?

Misteriosul donator rămânea ultima șansă și spera din tot sufletul ca scrisoarea ei să-l convingă.

— Încă nu, dar mai caut.

— Bine, spuse domnul Tate închizând dosarul. Asta ar putea schimba decizia comitetului în favoarea dumneavoastră. Se ridicară și dădură mâna. Ținem legătura, domnișoară Holloway.

Ieși din biroul lui cu pași mari. În holul băncii întrebă de Kenneth Lawrence, singura persoană care cunoștea identitatea binefăcătorului ei. În mai puțin timp decât ar fi crezut, se afla față în față cu acest bărbat. Kirsten își expuse problema, iar avocatul promise că va transmite personal scrisoarea ei.

Mergând spre parcare i se părea că sufletul îi este mai ușor. Făcuse tot ce îi stătea în puteri.

Pe drum spre clinică își verifică agenda. După-amiază urma să vină reprezentantul unei companii farmaceutice, dar restul zilei era liber. Iar Jake va fi la clinică astăzi și o va ajuta cu descărcatul.

După discuția în contradictoriu, de acum câteva săptămâni, se așteptase ca el să demisioneze înainte de împlinirea celor șase luni. Deși situația precară a centrului și cele două slujbe suplimentare ale ei nu mai intraseră în discuție, se pregătea pentru plecarea lui. Ajunsă la clinică, Amy îi dădu vestea cea proastă.

— Doctorul Marshall nu vine. Nu mai vine înapoi...

— Bine, o întrerupse Kirsten cu inima strânsă. Ne-am descurcat fără el înainte, o să ne descurcăm și pe viitor. Să-mi scot haina și putem trece la treabă.

Câteva ore mai târziu, Jake intră cu pași mari în camera pe care Kirsten i-o amenajase drept cabinet. Nu-l deranja faptul că spațiul era strâmt și auster; oricum petrecea mai tot timpul în cabinetul ei. Nerăbdător să vadă ce face ea, își aruncă haina pe un scaun și își puse un halat curat. Deschise servieta și scoase câteva dosare.

Cu coada ochiului o văzu pe Amy ezitând să intre.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am avut o operație urgentă.

— Am supraviețuit. Asistenta păși în cameră cu mâinile încleștate pe o fișă. Pot să-ți vorbesc o clipă?

— Bineînțeles.

— Doctorița Holloway a recomandat injecții cu penicilină unui adolescent cu laringită. Se opri ca să-și umezească buzele. Jake aștepta răbdător.

— Ei, problema e că pacientul ăsta este alergic la penicilină. Nu pot să-i fac injecția dar, pentru că nu sunt medic, nici nu pot schimba tratamentul. El și mama lui sunt în sala de așteptare.

— Unde este Kirsten?

— A plecat acum câteva minute spre spital cu un pacient care are nevoie de internare. Nu am reușit să o contactez încă.

Jake luă fișa și schimbă recomandarea cu eritromicină. După ce își scrise numele alături, i-o dădu înapoi.

— Gata.

— Mulțumesc.

— Nici o problemă. Se întâmplă des... așa ceva?

— Din câte știu este primul incident de genul ăsta. Muncește din greu. Cred că n-a mai dormit de mult; un somn bun... de noapte.

Vestea nu-l surprinse. Schimbările prin care trecea Kirsten erau din ce în ce mai evidente.

— I-am spus că așa se va întâmpla, dar am vorbit inutil.

— Mi-era teamă de asta.

— Aș putea încerca din nou, dar...

— Chiar ați vrea?

Rugămintea de pe chipul lui Amy îl determină să accepte, deși era convins că nu va reuși să schimbe hotărârea lui Kirsten. Pe neașteptate, din hol se auzi zgomot de pași repezi și o voce tensionată o strigă pe asistentă.

— Doctore Holloway! V-ați întors.

Kirsten se sprijini de un dulap, respirând cu greutate și cu fața chinuită de îngrijorare.

— I-ai administrat penicilină copilului Andrews?

Amy făcu semn din cap că nu.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Eram destul de departe când mi-am dat seama ce am făcut. Bine că n-am primit amendă pentru exces de viteză.

— Doctorul Marshall a schimbat tratamentul, arătă Amy spre Jake.

— Jake?

— Scuzați-mă, spuse asistenta fără să se adreseze cuiva anume. Trebuie să mă ocup de tânărul din hol. Ieși în viteză, bucuroasă parcă să scape.

Jake nu înțelese uimirea lui Kirsten.

— În carne și oase. Și dacă tot veni vorba, fruntea ta s-a vindecat frumos. Bine lucrat.

— Nu schimba subiectul. Ce cauți aici? întrebă ea.

— Este joi. Ziua mea, dacă îți amintești. Aranjă plicurile de pe birou pentru ca numele scris pe unul dintre ele să nu se vadă. Nu era încă pregătit să explice motivul pentru care studia fișa de spitalizare a surorii ei.

— Dar înțelesesem că nu mai vii.

— Pardon? I-am spus lui Amy că am o operație grea și că probabil nu voi mai ajunge *astăzi*. Dar am reușit. Brusc, înțelese motivul pentru care vocea ei fusese atât de rece la telefon și tonul îi deveni acid. Te așteptai să dau bir cu fugiții, nu-i așa? Nu mi-am imaginat că ai o părere atât de proastă despre mine!

— Nu încearcă majoritatea oamenilor să se salveze atunci când barca se scufundă?

— Clinica o fi sau nu o barcă avariată, dar cu siguranță că tu ești cel mai încăpățânat medic din încăpere. Și eu îmi iau îndatoririle la fel de în serios ca și tine.

— Scuză-mă. Se întoarse să plece, apoi se opri. Vorbind cu fața spre perete adăugă: Mulțumesc pentru că ai schimbat tratamentul. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla...

— Ar fi fost un dezastru dar, din fericire, Amy a reacționat la timp. Ești norocoasă că este atât de conștiincioasă.

— Știu.

Jake merse în spatele ei și începu să-i maseze umerii.

— Ești încordată.

— Zău? N-aș fi ghicit.

— Suntem țepoasă? Când ai dormit ultima oară? Adică un somn de opt ore, nu o ațipeală.

— Să vedem. Dacă azi e joi, probabil că luni sau marți. Nu sunt sigură.

Jake continuă să-i detensioneze mușchii. Era o plăcere să-i simtă pielea fină.

— Dacă ești atât de obosită după doar două săptămâni, cât timp crezi că vei funcționa normal?

Kirsten se întoarse cu fața spre el.

— Atât cât va fi nevoie.

Jake își alese cuvintele cu grijă.

— Ce te faci dacă data viitoare Amy nu-și va mai da seama de greșeală? Continuă, fără să mai aștepte un răspuns. Nu e nici un păcat să te recunoști învinsă. Duci greul de una singură.

— Dar acești oameni nu au pe nimeni altcineva. Pe chipul ei se citea îngrijorarea.

— Poftim? Paginile Galbene sunt pline de nume de doctori. Este vanitate să crezi că doar pe tine te interesează nefericirea altora.

— Atunci care este motivul pentru care nu sunt mai mulți cei care...?

— Uite, o întrerupse el, ăsta este un subiect în legătură cu care nu vom cădea niciodată de acord, așa că hai să renunțăm. Internează-ți pacientul, apoi mergi acasă.

Pentru că se aștepta la o discuție în contradictoriu, se declară mulțumit când ea aprobă în tăcere. O parte din el ar fi vrut să o încurajeze, să-i spună că fusese o greșeală pe care oricine ar fi putut s-o facă, dar preferă să nu spună nimic. Toți studenții la medicină greșeau cel puțin o dată din cauza alergiilor la diferite medicamente; unii chiar în timpul facultății. Dacă episodul o va determina pe Kirsten să-și revizuiască hotărârea, atunci merita ca el să tacă. Ce bine ar fi fost să o poată convinge că nu-i trata pacienții altfel decât pe ai lui. Era îngrijorat de Chester Olsen și de Hilda Grant, dar Kirsten îl preocupa mai mult. Nu, nu-l preocupa. *O iubea.*

Din acest motiv știa că este necesar să stea de vorbă cu prietenul lui, Sam Bailey. Conduse până la casa acestuia în tăcere.

— Ce te aduce aici într-o noapte atât de rece? întrebă chirurgul de șaizeci de ani, după ce se așezară confortabil în sufrageria luxoasă. Se întreba cum de nu observase până atunci vizibila opulență a vilei.

— Mă gândeam să te întreb dacă nu ai fi de acord să acorzi ajutor Centrului de Sănătate Familială, spuse Jake, întinzând brațul pe spatele canapelei tapisate cu pluș. Majoritatea celor care merg acolo au probleme financiare grave.

Sam pufni, încrucișându-și mâinile peste abdomenul voluminos.

— Scutește-mă. Ar avea bani dacă nu i-ar cheltui pe nimicuri.

Cu gândul la unul din pacienți, Jake încercă să-și păstreze calmul.

— Ce fel de nimicuri? Mâncare?

Sam nu reacționă la sarcasmul musafirului.

— Îmi plătesc partea prin intermediul taxelor și, te rog să mă crezi, o fac cu vârf și îndesat. Pe urmă, ani de zile am tot lucrat pe degeaba.

— Îți amintești de un caz de acum douăzeci de ani, o fetiță de vreo nouă ani, cu o apendicită acută? Darcy Holloway?

— Numele nu-mi spune nimic.

Jake aruncă fișa medicală pe genunchii lui Sam.

— Asta îți împrospătează memoria?

Bărbatul în vârstă răsfoi paginile.

— Parcă... aș ști despre cine este vorba...

— Rezidentul de la chirurgie recomandase operația.

— Iar eu nu am considerat că este necesară. Sam închise dosarul. Nu prezenta simptomele clasice. Am pariat că starea i se datorează altor motive și am pierdut.

Lui Jake nu-i venea să creadă ce aude.

— Nu te-a deranjat că ai făcut o greșeală?

— Ascultă aici. Am fost absolvit de Colegiul Medicilor. Chirurgii sunt acuzați mereu că se bucură când trebuie să taie pe cineva și totuși, când adoptăm o atitudine de așteptare, tot noi suntem acuzați. Îmi pare rău că puștoaica a murit, dar venea dintr-o familie numeroasă... era un caz de milă

publică. Probabil că le-am făcut o favoare părinților. O gură mai puțin de hrănit.

Jake văzu roșu în fața ochilor. Sări de pe canapea și din doi pași îl ridică pe Sam în picioare.

— Până acum nu mi-am dat seama dar tu nu ai inimă, spuse printre dinți. Și doar ca o informație, copilul ăla nu venea dintr-o familie numeroasă. Avea doi părinți care o adorau și o soră mai mare care a făcut medicina. Kirsten este cea care se ocupă de Centrul de Sănătate Familială pe care îl disprețuiești atât de mult. Poate că nu are multe, dar este mai bogată decât vei fi tu vreodată.

Jake își slăbi strânsoarea, iar Sam se prăbuși în scaun.

— Ești o rușine pentru profesia de medic, mai spuse Jake. Nu te ridica. Găsesc și singur ieșirea.

Lăsându-l pe Bailey într-o uimită tăcere, Jake ieși în grabă, trântind ușa în urma lui. Aerul rece îl calmă. Se sui în mașină și demară cu atâta forță, încât roțile Jeepului lăsară urme pe asfalt.

Acum, mai mult ca niciodată, știa că trebuie să facă ceva ca să salveze clinica lui Kirsten. Dar ce? Nu voia s-o lase să se sinucidă muncind și cu atât mai puțin să plece din oraș. Trebuia să fie ceva la care încă nu se gândise!

Dacă ar fi fost primăvară... Câteva lovituri de golf reușite l-ar fi ajutat să-și pună gândurile în ordine.

Se îndreptă spre club hotărât să facă mișcare. După două ore de exerciții, reușise să pună la punct un plan. Până să-și termine dușul, știa că este posibil. Trebuia doar să găsească modalitatea de a-l pune în aplicare.

Așezat în fața căminului din biroul lui Ian Marshall, Jake se întrebă de câte ori se aflase în același scaun făcând confidențe bunicului.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Ian își scoase pipa goală din gură, fluturând-o în aer.

— Fiul meu mi-a spus o dată aceeași frază pe același ton. Și așa am aflat că va fi tată, fără să fie căsătorit. Dar să revenim la tine. Roy mi-a spus că ai fost la doctorița Holloway. Vrei să mă anunți că vom avea un micuț printre noi, păstrând tradiția familiei?

Comentariul era atât de neașteptat, încât gura lui Jake uită să se închidă. Nu se gândise că declarația lui va isca o astfel de reacție dar acum, că subiectul fusese atins, descoperi

că nu-i displăcea ideea de a avea un copil cu Kirsten. Și-o imagină doar într-o cămășuță sexy, din mătase, zâmbind. Simți că amețește.

— Îmi pare rău bunicule, dar nu e asta.

Ian își mângâie mustața subțire.

— Oops, trebuia să fi știut. Nepotul meu, talentatul cardiolog e prea inteligent ca să facă așa ceva. Păcat, bombăni el. Orice bărbat are nevoie de o familie, indiferent cât de tare susține el că nu e așa.

Jake ignorase mereu această dorință a vârstnicilor din familia Marshall. Cu toate că acum era de acord cu vorbele bunicului, nu era momentul să discute despre familia pe care și-o dorea cu Kirsten. Aduse conversația înapoi, de unde pornise.

— Ar fi trebuit să spun aprobare, în loc de ajutor.

— Cred că e vorba de un proces. Blestemații de avocați se amestecă mereu unde...

Matilda intră cu o tavă pe care se aflau prăjiturele în formă de inimioare, un sandviș cu carne prăjită cum îi plăcea lui Jake și două căni aburinde cu cidru de mere.

— Ian, măsoară-ți vorbele.

Jake zâmbi, amintindu-și că tonul pe care bunica îl folosea acum salvase de nenumărate ori în copilărie urechile lui și ale lui Keith.

Matilda puse tava pe măsuța dintre cei doi bărbați și se îndreptă spre scaunul aflat în dreapta nepotului său.

— Kirsten a depus o cerere de împrumut și nu are garant. Și-a luat încă două slujbe ca să poată returna banii dar, chiar dacă banca aprobă, nu va avea cum să plătească.

— Și asta te preocupă?

— Da. Efortul e prea mare pentru ea. A început deja să facă greșeli.

— De ce îți pasă?

Cum să le explice că încălcase regula de aur: „Nu te implica în relații cu colegii!" Învățase multe de la Kirsten și pe nesimțite se îndrăgostise de ea.

— Cred în ea, spuse încet. Și în ce face.

Își surprinse bunicii schimbând priviri mulțumite.

— Știați că așa o să se întâmple, nu?

Ian ridică un umăr.

— De-a lungul anilor mi-am dorit să te implici în munca lui Frank Morrison, dar aveai propriile tale planuri. Când

Steve a pierdut banii fondului iar tu ți-ai asumat responsabilitatea a fost mai mult decât sperasem.

— Vezi tu, Jakob, interveni Matilda, noi știam că Centrul are probleme, dar nu aveam o soluție. Ajutorul nostru nu era suficient.

— Dacă ar fi existat o modalitate de a crea o bază financiară solidă pentru Centrul de Sănătate Familială, adăugă Ian, eram convins că tu o vei găsi. Kirsten Holloway are o inimă de aur, dar compasiunea ei nu este de ajuns.

— *Este ceva* dar s-ar putea să nu vă placă, îi avertiză Jake. Își expuse planul încheind: Sunt multe piese care trebuie să se potrivească dar cred că într-un sfârșit voi reuși.

— Fă ce crezi că e mai bine. Se ridică. Să nu uit. Părintele Jeffers mi-a spus că nu ai fost ultimele două duminici la biserică. Parcă e o întâlnire și în după-amiaza asta, nu?

În urmă cu ceva ani, Jake preluase locul bunicului său în Comitetul Catolic de Caritate dar, de când se angajase la clinica lui Kirsten, nu apucase să mai ajungă la biserică.

Pe neașteptate, îl scânteie o altă idee. Poate că va merge totuși la întrunirea de astăzi.

10

— ÎMI PARE RĂU, DOCTORE Holloway, o anunțase Milton Tate la telefon în urmă cu o săptămână. Fără un garant care să preia riscurile unei neplăți la timp, nu vă putem aproba creditul.

Kirsten strânse receptorul în mână până când degetele i se albiseră. Nu asta dorise să audă după o întreagă noapte petrecută la Urgență. Deși se pregătise sufletește pentru un refuz, sperase ca el să nu vină.

Însă Tate îi spulberase toate visele. Respinsă. Pierduse posibilitatea de a cumpăra clădirea lui Weller.

— Dacă situația se schimbă, vă rugăm să ne anunțați. Vom fi fericiți să lucrăm cu dumneavoastră.

Kirsten trânti telefonul și ochii i se umplură de lacrimi. Privi prin fereastră spre parcare. Chiar dacă Weller i-ar închiria clădirea, tot nu ar fi avut cu ce s-o renoveze. Cu un împrumut ar fi pus bani deoparte, ar fi pus la punct cameră cu cameră, dar ar fi durat ani de zile. Din păcate, fără o reconditionare, clădirea lui Weller nu putea fi folosită.

Văzu o rulotă și se gândi că ar putea încerca să-și facă un cabinet pe roți, cu care să se deplaseze de la un pacient la altul. Dar îndepărtă imediat fantezia. Era prea costisitoare. Nu avea decât o singură soluție care îi lăsa un gust amar. Va merge la Carlton și îl va ruga, în genunchi dacă va fi necesar, să-și schimbe hotărârea. Și având în vedere că îi rămăsese mai puțin de o lună până la evacuare, vizita la proprietar trebuia făcută cât mai rapid.

Necăjită, luă un buletin de analize observând că aparține unui pacient de-al lui Jake. Intră la el în cabinet, puse foaia în tăvița de pe birou, apoi se întoarse să plece. Neatentă, lovi cu piciorul servieta aflată lângă birou, împrăștiind hârtiile peste tot. Se apostrofă singură în gând, în timp ce se apleca să le adune. Privirea îi căzu pe o scrisoare. Își recunoscu scrisul.

O ridică, apoi încremeni. Ce căuta la Jake plicul pe care i-l dăduse domnului Lawrence? Brusc înțelese. *Jake Marshall* era binefăcătorul anonim.

„Trebuie să întorc o favoare" Cuvintele răsunară în mintea ei la fel de clar ca prima oară.

Documentul îi ardea mâna. Crezuse că își legase speranțele de un străin, dar se înșelase. Ce-o mai fi râs Jake, citindu-i cererea. Ajutorul lui venea gradat, în doze limitate, atât cât să nu-i apese conștiința.

De ce crezuse că el este diferit de Edward Cox, Harold Gordon sau Sam Bailey? Se lăsase cucerită de farmecul lui și de niște explicații rapide. Nu trebuia să se îndrăgostească de cineva din altă categorie socială.

Îndesă dovada în buzunarul halatului și dădu buzna în hol, hotărâtă să-l găsească pe Jake. Amy o opri.

— Camera de așteptare e plină până la refuz. Doctorul Marshall te roagă să-l ajuți.

— Cu siguranță că asta voi face, spuse ea sec. Cu cât vor termina consultațiile mai devreme, cu atât va avea mai repede posibilitatea de a-l concedia. Iar de data asta, *nimic, dar absolut nimic* nu-i va schimba hotărârea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu încă.

Cu toate că Amy păru nedumerită, nu insistă.

— Am pus o mamă cu trei copii în aceeași cameră pentru că au aceleași simptome și noi nu avem spațiu.

— Ce simptome?

— Gripă.

— Se pare că toată familia s-a îmbolnăvit azi.

— Mi-e teamă că da, doctore Holloway. Doamna Torres părea epuizată.

— Greață și vărsături? întrebă Kirsten reciținд notele asistentei.

— Nu reușim să ținem nimic în stomac, spuse doamna Torres cu un puternic accent spaniol. Toți avem amețeli și dureri de cap. Eu nici nu mă pot concentra.

— Sunt multe cazuri de gripă. Hai să facem un examen rapid, să vedem despre ce este vorba.

Începu cu mezinul familiei Torres, Jamie, care avea șapte ani. Kirsten îi controlă gâtul, urechile, pipăi ganglionii și îi ascultă inima și plămânii. Apoi trecu la sora lui de doisprezece ani, Maria și la cea de paisprezece, Agnes.

Spre nedumerirea ei, nu descoperi nimic grav deși instinctul îi spunea că ceva nu este tocmai în regulă. Întrebă destul de îngrijorată:

— Are cineva din familie astm?

Doamna Torres negă, iar Kirsten se străduí să se liniștească. Se părea că oboseala o determina să reacționeze exagerat.

— Respirația tuturor este greoaie. Cel mai rău se aude la Jamie, deși ar putea fi vorba și de o congestie. Ați lipsit de la școală sau de la serviciu?

— Nu. Toate astea durează de atâta timp că nu-mi puteam permite să mai pierd niște bani, iar copiii n-ar fi reușit în veci să recupereze orele.

— N-o să vă refaceți dacă nu stați în pat. Dacă după câteva zile nu vă simțiți mai bine... Kirsten aruncă o privire spre calendarul de perete... să zicem până vineri, veniți înapoi. Dacă se întâmplă să aveți probleme cu respirația, mă chemați imediat. Între timp, beți multe lichide.

Kirsten notă ceva pe fișe. Se părea că gripa își făcea de cap. Pusese același diagnostic de cel puțin cinzeci de ori în săptămâna asta.

Amy intră în grabă.

— Karen Whipple are contracții la fiecare douăzeci de minute.

Kirsten o găsi pe viitoarea mămică întinsă pe masa de examinare în timp ce soțul, emoționat, o ținea de mână.

— Valiza e pregătită?

— E în mașină.

— Totul e normal, spuse Kirsten după ce ascultă inima bebelușului. Să vedem cum stăm. Își puse o pereche de mănuși chirurgicale. După un minut le scoase. Ai dilatație patru centimetri. Când ajunge la contracții din cinci în cinci minute, mă chemați și mergem la spital.

În ora următoare, cu toate că muncise pe rupte, furia nu i se domolise. În clipa în care ultimul pacient, bătrâna doamnă Rose, ieși din clinică cu un alt recipient de nitroglicerină, Kirsten îl opri pe Jake.

— Aș vrea să stăm de vorbă. Între patru ochi.

Tonul ei rece îl uimi, dar o urmă fără să comenteze.

— Ești destul de amabil să-mi explici cum de ai asta? Scoase plicul din buzunar și i-l arătă.

— Spionaj?

— Ți-am lăsat un raport pe birou și, fără să vreau, am lovit servieta. Îmi cer scuze că am împrăștiat totul. Dar nu și pentru că am aflat adevărul.

— Nu te-am mințit niciodată.

— Ba da. Prin omisiune. *Tu ești* donatorul anonim, nu-i așa?

— Da.

— De ce ai venit aici? Îți verificai investiția? Te asigurai că nu-ți irosim prețioșii dolari?

— Nu, explodă el. Fostul meu contabil a pierdut la jocuri de noroc banii fondului pe care străbunicul meu îl crease. Din cauză că eu îl angajasem, m-am simțit răspunzător. Oftă. Așa că am urmat termenii inițiali ai fondului: în cazul în care se epuiza, familia mea trebuia să-i ajute pe beneficiari pe perioada următoarelor șase luni. Am vrut să fac donațiile ca de obicei, dar tu ai preferat un medic.

— Deci de asta te-ai oferit să lucrezi cu mine! Își aminti cât de nefericit păruse Jake auzind cererea.

— Da.

— De ce atâta secret? De ce nu mi-ai spus nimic?

— Dacă veneam la tine spunând: Bună, sunt doctorul Marshall și nu mai pot să-ți trimit banii, ca de obicei, pentru că am angajat un contabil incompetent, cum ai fi reacționat?

— Nu știu, dar nu poți nega că ai insistat să închid clinica. Credeai că în felul ăsta nu va mai fi nevoie să-ți pierzi prețiosul timp, dar că vei reuși să-ți echilibrezi contul din bancă?

— Ești nedreaptă. Sugestia mea se baza pe realitatea afacerilor. Nu poți susține ceva cu nimic sau cel puțin nu pentru mult timp. Iar tu nu mai ai timp la dispoziție.

— În schimb tu ți-ai jucat cărțile ca să te asiguri că așa va fi.

— Ce vrei să spui?

— Mi-au respins cererea de împrumut...

— Îmi pare rău.

— pentru că cineva nu a vrut să semneze. Sunt con-

vinsă că a fost o hotărâre *de afaceri*. I-ai convins să nu-mi acorde împrumutul, se răsti ea.

— N-am refuzat nimic, țipă Jake la rândul lui. Nu i-am răspuns încă tipului de la bancă pentru că...

Ea ridică mîinile și îl opri.

— Mi-am deschis inima în fața ta. Am crezut că îmi înțelegi visele și părerile. Dar m-am înșelat. Pacienții mei și nevoile lor nu înseamnă nimic pentru tine.

— După timpul petrecut împreună, nu pot să cred că gândești una ca asta. Se apropie de ea. Dacă am păcătuit prin omisiune și tu ai făcut același lucru. Nu ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui despre programul de noapte. Nu, trebuia să faci totul de una singură!

— Pentru că știam că nu vei fi de acord.

— Ai dreptate. Ai acest fix că ești singura capabilă să rezolve problemele pacienților, că nici un alt medic nu se preocupă la fel de mult ca tine. Ți-ai stabilit niște standarde atât de ridicate încât *nimeni* nu poate să le satisfacă. Apoi, când ceilalți eșuează, te simți direct lezată.

— Nu e adevărat, scânci ea, ignorând cuvintele lui.

— Dacă ai fi cinstită cu tine, ai recunoaște că nici măcar tu nu te poți ridica la înălțimea lor. Da, vrei să-ți dedici întreaga viață pacienților, dar cum vei sfârși? Diana Morisson a făcut la fel și uite unde a ajuns.

— Asta este o cruzime.

— Crezi că sora ta ar dori să muncești până la epuizare? Am discutat odată despre puterea de a te bucura de viață. Nu-ți dai seama, dar cazi în aceeași capcană de care voiai să scap eu.

Ciocănitul lui Amy se auzi timid, ca și când n-ar fi vrut să-i întrerupă, dar nu avea încotro.

— Karen Whipple te-a chemat. Pleacă la spital.

— Vin. Se întoarse hotărâtă spre Jake. Am mai spus și repet. Datoria ta, favoarea, obligația, orice ar fi fost s-a sfârșit, Jake. Întoarce-te în birourile tale luxoase din clinica superdotată. Locul tău nu este aici.

Tremurând, ieși din cameră cu capul sus.

În timpul celor câteva ore care au urmat, furia i se diminuă, dar încă simțea nevoia să se certe.

Pe drumul de înapoiere, deschise radioul și atenția îi fu captată de un interviu, cu un purtător de cuvânt al departamentului de pompieri.

— *...importanța unui monitor,* spuse bărbatul. *Suntem convinși de valoarea detectorului de fum atunci când este vorba de salvarea unor vieți, dar monoxidul de carbon este un gaz ucigător. Nu are miros, așa că este greu pentru o persoană să-și dea seama dacă există creșteri de nivel ale acestui gaz în locuință.*

— *Care sunt simptomele?* întrebă crainicul.

— *Amețeli, vărsături, dureri de cap. Pe măsură ce gradul de intoxicare crește, o persoană poate experimenta stări confuzionale, dificultate respiratorie, chiar leșinuri. Poate duce la comă sau chiar deces.*

Mâinile lui Kirsten înghețară pe volan. Acum înțelegea ce se petrece cu familia Torres. Un sentiment cumplit puse stăpânire pe sufletul ei, realizând oribila greșeală pe care o făcuse.

Apăsă pedala accelerației, căutând cu privirea un telefon public. Frână brusc în dreptul unui magazin, blocând alte două automobile.

Formă numărul din memorie, așteptând nerăbdătoare ca Irene să răspundă.

— Caută adresa familiei Torres, îi ceru fără introducere. Cei care au venit astăzi.

Sesizând urgența din vocea doctoriței, Irene îi citi numele și numărul străzii.

— Sună la 911 și cere o ambulanță, spuse Kirsten. Cred că în casa lor este o scurgere de gaze. Eu plec chiar acum acolo. Apoi închise telefonul și se repezi înapoi la mașină, demarând în viteză.

Cum de greșise diagnosticul? Era deja prea târziu?

Kirsten ajunse acasă la familia Torres în timp record. Bătu cu putere în ușă. După câteva momente de așteptare tensionată, Agnes răspunse clătinându-se pe picioare.

— Ia-ți haina și ieși afară. Îți explic mai târziu. Unde este mama ta?

— Sus în pat. La fel Maria și James. Așa cum ne-ai spus.

Agnes deschise ușa unei debarale, iar Kirsten văzu hainele atârnate în cuier.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc.

Kirsten năvăli pe scările care duceau la etaj. Casa era tăcută, prea tăcută. Aruncă o privire în prima cameră și o văzu pe Maria care se străduia să se ridice.

— Poți să mergi? întrebă Kirsten ajutând-o pe copilă.

Maria făcu semn că da.

— Atunci ia-ți haina. Agnes te așteaptă. Mulțumită că cele două adolescente se pot descurca singure, Kirsten se grăbi spre următorul dormitor. Scutură corpul de sub pături.

— Doamnă Torres, sculați-vă! În casa dumneavoastră e o scurgere de gaze.

— C-ce?

Kirsten o trase în picioare. Nu avea timp de politeturi.

— Am chemat ambulanța. Trebuie să coborâți. Sosesc ajutoare.

— Ja-Jamie?

— Îl iau eu. Acum mișcați-vă!

Îl găsi pe băiat adormit. Îl luă în brațe și îl duse în hol. Acolo o găsi pe mamă străduindu-se să coboare scările.

— Țineți-vă de brațul meu, ordonă Kirsten sperând să-și poată menține echilibrul. Coborî scările, luptându-se să nu cadă pe trepte.

Sirenele se auzeau tot mai aproape. Pe neașteptate, cineva îi luă copilul din brațe și un glas cunoscut îi spuse:

— Lasă-mă pe mine.

Ridică ochii și îl văzu pe Jake.

— Dă-mi-l mie, comandă el. Kirsten se supuse și îl urmă afară din casă, sprijinind-o pe doamna Torres.

Infirmierii scoaseră tărgile și tuburile de oxigen. Jake îl întinse pe Jamie pe o targă și se aplecă să verifice starea copilului.

— Oxigen aici, prin mască fără retur, țipă el.

Știind că aceste măști speciale erau folosite în cazurile grave, pentru ca pacientul să nu-și inhaleze propria respirație, Kirsten o lăsă pe doamna Torres în grija unui alt infirmier care îi puse o pătură pe umeri și o conduse în mașină. Recunoscătoare că Jake și echipele de salvare se ocupau de pacienți, Kirsten rămase mai în spate ca să privească și să sufere din cauza greșelii pe care o făcuse.

În ciuda ieșirii pe care o avusese, Jake nu o părăsise nici pe ea, nici clinica, altfel nu ar fi avut cum să afle de apelul urgent pe care îl făcuse. Ce altă dovadă mai bună ca să se convingă că lui îi pasă de acești oameni?

Înțelese că Jake avusese dreptate: îi acuzase de egoism și lăcomie pe toți cei care nu-i urmaseră drumul. Mărimea

contului din bancă nu era invers proporțională cu cea a inimii cuiva. Era vremea să înceteze a mai măsura una cu cealaltă. Gata!

Agnes se apropie, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Ce ni s-a întâmplat?

— Cred că soba voastră are o scurgere de monoxid de carbon. Nu poate fi mirosit, dar are simptomele gripei.

— Doamne!

— Vezi tu, hemoglobina duce monoxidul de carbon în sânge în același fel în care duce oxigenul. Din păcate, atunci când monoxidul intră în competiție cu oxigenul are câștig de cauză. După ce monoxidul saturează hemoglobina, oxigenul mai are foarte puțin loc. Dacă nu se face nimic, persoana respectivă intră în comă și moare.

Cu teama întipărită pe chip, Agnes arătă spre Jamie:

— Jamie va...?

Kirsten simți că i se usucă gura. Nu putea decât să spere că ajunsese la timp. Din fericire, un infirmier veni să o examineze pe Agnes, salvând-o pe tânăra doctoriță de răspuns.

Ambulanțele plecară cu sunet de sirene, iar personalul de la Departamentul de Pompieri începu să măsoare locuința familiei Torres cu ajutorul aparatelor. Kirsten rămase pe treptele din fața casei, prea adâncită în gânduri ca să observe că cimentul de sub ea era rece. Jake se apropie.

— Băiatul era cel mai grav, dar își va reveni. Din fericire, ai dat alarma la timp.

— Da. Așa fericire... Îl privi în ochi. De ce ai venit?

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai repede. Durerile de cap, simptomele de gripă, dezorientarea doamnei Torres și vremea rece, toate ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

Jake tăcu, simțind parcă nevoia ei de a-și descărca sufletul.

— Când i-am examinat, a fost ceva care m-a deranjat, dar nu am cerut detalii. Eram obosită și aveam mulți pacienți. Dacă nu auzeam interviul de la radio, ar fi putut să moară. Ar fi fost doar vina mea.

— Nu fi așa de dură cu tine. Poate și eu făceam aceeași greșeală.

— Dar n-ai făcut-o. Însă eu, da.

Doi pompieri ieșiră din casă, discutând între ei:

— Anunță compa[illegible] de gaze să verifice instalația și

coșul. Probabil că un cuib de pasăre este cauza. Se opri lângă Kirsten. Dumneavoastră sunteți doctorul care a anunțat 911?

— Da, spuse ea ridicându-se.

— Aparatul nostru indică un nivel ridicat de monoxid de carbon. Ați sunat la timp. Se întoarse spre echipă: Hai să aerisim clădirea.

Jake își puse brațul pe umerii ei.

— Vino. Fac cinste cu o ceașcă de cafea. Ai înghețat.

— Sunt bine. Schimbă subiectul, simțind nevoia să-și îndrepte greșeala înainte de a-și pierde curajul. Îmi pare rău pentru acele groaznice acuzații. Nu le meritai.

— Se acceptă. Sigur nu vrei o ceașcă de cafea? Sau o ciocolată fierbinte?

— Nu. Vreau să rămân singură, ca să mă gândesc.

El îi luă fața în palme.

— Să te gândești și la asta. O sărută.

La început ea fu uimită, dar sărutul alungă înfrigurarea și deveni o experiență dulce-amăruie pe care ea n-o va uita niciodată. Apoi Jake o conduse până la mașină.

Ajunsă înapoi la clinică, hoinări pe coridoare cufundată în gânduri. După ce examină fiecare variantă, se opri la una singură. Intră în birou și privi pe fereastră spre clădirea de peste drum, soră geamănă a celei în care funcționa dispensarul. Frigul brodase pe geam flori de chiciură, iar ea scrise cu degetul pe una dintre ele DARCY.

Se răsuci pe călcâie și strânse păpușa veche la piept. În această clipă, singura care putea să o încurajeze era sora ei, iar păpușa Emmaline o înlocuia pe micuță. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, Darcy, spuse ea mângâind clovnul cu degete tremurânde. Am crezut că pot, dar m-am înșelat. Își șterse lacrimile. Jake avea dreptate. Am făcut o greșeală aproape fatală, care m-a convins că lupt pentru o cauză pierdută. Am să închid Centrul. Voiam să fii prima care află.

Zâmbetul păpușii rămase același. O puse la loc pe dulap, încă ametită de hotărârea pe care o luase.

După o ultimă privire, stinse luminile, încuie ușa și se îndreptă spre mașină. Era greu să renunțe la Centru, să renunțe la un vis, dar va supraviețui. Cu Jake era o altă problemă.

Sărutul lui era dovada că și el descoperise, într-un sfârșit, că diferențele dintre ei nu erau de [illegible]recut. Dar, din păcate,

ea nu va mai fi aici pentru multă vreme. Cândva, după ce-şi va fi reclădit existenţa în alt stat, spera să-şi amintească de toate astea cu drag şi nu cu acest cumplit sentiment de pierdere pe care îl simţea astăzi.

— Închid Centrul, anunţă Kirsten luni dimineaţă.

— Ce? întrebară Amy şi Irene într-un glas.

— Nu a fost o hotărâre uşor de luat, dar nu mai pot continua. Voi două sunteţi nişte colaboratoare grozave. Nu mi-aş fi putut dori o altă echipă la fel de minunată.

În spatele ei, cineva îşi drese glasul, iar când ea se întoarse dădu cu ochii de Jake.

— Înainte ca Irene şi Amy să-şi caute de lucru în altă parte, trebuie să discut ceva cu tine, spuse el.

— Ce faci aici?

El se adresă celor două femei uimite:

— Sunteţi amabile să ne scuzaţi puţin?

O luă de mână pe Kirsten şi o duse în biroul ei.

— Ce se întâmplă?

— Chiar vrei să închizi?

— Crezi că aş glumi despre asta?

— Nu, dar voiam să fiu sigur. Presupun că ai căutat o altă slujbă.

— În Goodland şi Larkin este nevoie de medici de familie. Nu m-am hotărât încă unde. Dar amândouă oraşele pe care ea le numise erau departe de Kansas City.

— Dacă ai putea, ai rămâne?

— Aici nu este loc pentru mine, spuse ea încet.

— Dar dacă ar fi, insistă el. Atunci?

Şi să nu-l părăsească pe Jake? Inima ei cânta.

— Bineînţeles că n-aş pleca, dar...

— Voiam să-ţi spun de ideea asta a mea, începu el. De fapt, am încercat s-o fac când mi-ai spus de împrumut dar trebuia să mă asigur de toate amănuntele. Comitetul Catolic de Caritate din Kansas City este interesat să transforme clădirea unei şcoli părăsite în Centru de Sănătate. Se întâmplă să fie chiar în zona asta.

Kirsten se întoarse spre el. Ochii i se măriseră, iar speranţa înflorise ca petalele unui trandafir.

— Plănuiesc să-l întreţină cu donaţii dar, spre deosebire de tine şi te rog să nu mai înţelegi greşit de data asta, se pricep să facă rost de bani.

— E minunat!

— Părintele Jeffers s-a gândit să lucreze cu voluntari.

Entuziasmul ei se diminuă. Nu-şi putea permite să lucreze pe nimic.

— Oricum, pentru continuitate şi ca să creeze o echipă de coordonare, a fost de acord ca o asistentă, o secretară şi un doctor să fie angajaţi cu normă întreagă. Ea rămase cu gura căscată, iar el pufni în râs. Văd că ochii îţi strălucesc iarăşi.

— Scuze. Nu mă pot abţine.

— Comitetul se va ocupa de cheltuieli, dar cum va dura o perioadă până când Centrul va deveni viabil financiar, am fost de acord să finanţez salariul medicului.

— Cum?

— În trecut, Roy şi alţi colegi mi-au propus să investească în clinica familiei mele. Atunci nu eram interesat; acum sunt. Folosind capitalul lor, am creat un alt fond. Dobânda pe care el o generează va acoperi salariul tău.

— Ai vândut clinica? De ce, când ea înseamnă atât de mult pentru familia ta?

— Mi-am păstrat majoritatea acţiunilor pentru a avea controlul, spuse el. Cât despre importanţa ei, nu înseamnă nimic în comparaţie cu ce simt pentru tine. Mi-era teamă că dacă vei pleca, chiar şi doar pentru câteva luni, până se pun treburile pe roate, nu vei mai veni înapoi.

— Când te-ai hotărât să faci asta?

— Am căutat mereu o rezolvare, dar abia după ce am stat de vorbă cu Sam Bailey mi-a venit ideea.

— Ai vorbit cu doctorul Bailey?

— După ce am studiat fişa lui Darcy, am avut câteva întrebări. Inutil să spun că am pierdut un partener de golf.

— O, Jake, îmi pare atât de rău!

El ridică din umeri.

— Oricum, am verificat cu decanul Facultăţii de Medicină. Din moment ce noul Centru va fi în acelaşi cartier, deservind aceiaşi oameni ca şi până acum, termenii împrumutului tău nu vor fi afectaţi. Dar dacă preferi să pleci... Vocea lui muri.

Kirsten se ridică şi îi luă mâinile între ale ei.

— Nici nu mă gândesc. Habar n-ai ce mult îmi doresc să rămân.

— Speram să spui asta. Nu-mi place ca femeia pe care o iubesc să locuiască în alt stat.

— Vorbești serios?

El aprobă zâmbind. În clipa următoare, expresia îi deveni sobră.

— Dar fondul are o condiție de care este necesar să iei cunoștință.

Ea așteptă cuminte ca el să continue.

— Beneficiarul este obligat să se căsătorească cu donatorul.

Ochii ei se măriră. Pe măsură ce semnificația cuvintelor lui își făcea loc în mintea ei, simțea că emoția îi taie răsuflarea. Viitorul nu mai era atât de sumbru. Deschise brațele și spuse râzând:

— Voi fi încântată să accept această clauză!

EPILOG

— ASTĂZI ESTE O ZI PERFECTĂ pentru o petrecere, nu-i așa? Jake șterpeli un aperitiv de pe tava unui ospătar aflat în trecere.

— Da, este. Și apoi, luna mai este minunată pentru începători, spuse Kirsten. Cu mâna stângă aranjă insigna medicală de la reverul costumului albastru. Caduceul nu era destul de încovoiat, dar voia ca nimic să nu umbrească o zi atât de importantă pentru cariera soțului său.

În același timp, nu scăpa nici o ocazie de a-l atinge pe acest superb bărbat ca pentru a se asigura că inelul de aur care se afla pe degetul ei de zece zile nu este rodul imaginației.

Jake își trecu brațul pe sub al ei cu un aer de proprietar, iar mâneca întunecată contrasta cu albul taiorului pe care ea îl purta.

— Un sfârșit frumos.

O mare de oameni se strânse în jurul lor, majoritatea medici, soțiile lor și câțiva lideri civici. Fiecare își murmura aprobarea față de noua înfățișare a clinicii familiei Marshall.

Jake arătă spre un cuplu aflat la câțiva pași depărtare:

— Sunt fericit că prietena ta și soțul ei au venit.

Kirsten zâmbi. Beth nu fusese niciodată atât de radioasă, decât poate la nunta ei.

— Mi-aș fi dorit ca și Naomi să se fi simțit destul de bine pentru a putea fi cu noi astăzi. Ar fi trebuit să așteptăm toamna. Până atunci ar fi fost pe picioare.

— După terminarea construcției, toată lumea a vrut să sărbătorească. Noua fațadă avea nevoie de un nume care să i se potrivească.

Ea privi spre uriașa placă pe care scria: Mid-America Medical Arts Building. Titlul semnifica aportul lui Jake la împlinirea visului ei, Centrul Medical al Caritații Catolice.

— Știi, cândva, Amanda mi-a spus că dacă văd prima stea a unei nopți și îmi pun o dorință din inimă, dorința se împlinește.

El își aplecă fruntea și îi șopti la ureche:

— Și s-a împlinit?

Inima ei bătu mai repede, în timp ce îi răspundea pe un ton categoric:

— Întocmai!

SFÂRȘIT

Trăiește clipe speciale alături de

Harlequin®

Harlequin Bianca

IUNIE 1999
Nr. 2

Din nou acasă
de Caroline Anderson

Pentru doctorița Holly Blake, faptul că a putut răspunde la acel anunț publicitar prin care se căuta un colaborator pentru spitalul din Norfolk al lui Dan Elliot, reprezintă o șansă nesperată.
Holly de-abia așteaptă să înceapă să lucreze acolo unde a copilărit, iar Dan are nevoie urgentă de un ajutor în spital mai ales că, în urma accidentului de mașină suferit, nu se mai poate deplasa la pacienții săi care nu vor să fie consultați de un alt medic.
Holly trebuie să le câștige încrederea, să le demonstreze că este o profesionistă și că depune suflet în tot ceea ce face.
Va ști, oare, să-i câștige încrederea și doctorului Daniel Elliott, pentru a se simți *acasă*?